

แนวทางการแปลนวนิยายเรื่อง
A Connecticut Yankee in King Arthur's Court
ของ Mark Twain

นางสาว ปณยา สุไลมาน

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปล ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2549

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

Translation of
Mark Twain's *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*

Miss Panaya Sulaiman

The Special Research is Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Translation
Chalermprakit Center of Translation and Interpretation
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2006

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางและรูปแบบการแปล รวมทั้งเสนอแนวทางการถ่ายทอดตัวบทซึ่งมีความโดดเด่นในการใช้คำประชดประชันที่เต็มไปด้วยความกำกวม โดยที่ยังรักษาความซับซ้อนได้เช่นเดียวกับตัวบทต้นฉบับ เพื่อให้ได้บทแปลที่สามารถถ่ายทอดสารและอรรถรสเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับ

ทฤษฎีและแนวคิดที่นำมาใช้ในการศึกษาวิจัยและแก้ปัญหาที่พบในการแปลตัวบท ได้แก่ แนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์ ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย ทฤษฎีวิัจจนกรรม ทฤษฎี Skopostheorie และทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคม รวมทั้งแนวคิดการแปลวรรณกรรมของผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศรี และแนวทางการแปลตัวบทแบบ Dynamic Equivalence ตามแนวคิดของยูจีน เอ. ไนดา

จากการศึกษาพบว่ารูปแบบการแปลที่เหมาะสมที่สุดสำหรับตัวบทประเภทนี้ คือ การแปลแบบครบความโดยผสมผสานกับการแปลแบบสื่อความ นอกจากนี้การนำทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายและทฤษฎีวิัจจนกรรมมาประยุกต์ใช้ยังสามารถช่วยแก้ปัญหาในการแปลได้เป็นอย่างดี บทแปลที่ได้จึงเป็นบทแปลที่สามารถเก็บรักษาความและอรรถรสได้ครบถ้วนเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับ

Abstract

This special research aims at studying the translation of *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* from English into Thai. The purpose of this research is to find appropriate approaches and translation type as well as solutions to render harsh statement and dark humor presented in the novel in order to produce the target text which maintains the contextual meaning of the source text and the literary style of the author equivalent to the source text.

The theories and concepts used to solve the translation problems include Discourse Analysis, Interpretive Theory, Speech Act Theory, Skopostheorie and sociolinguistics as well as Eugene Nida's Theory and Walaya Wiwatsorn's approach.

Using the above theories and concepts, it is found that the most effective translation type for this dark yet humorous text is semantic translation and communicative translation. Moreover, by applying the Interpretive Theory and the Speech Act Theory, the contextual meaning and the author's literary style especially the use of sarcastic and dark humor can be rendered effectively, resulting in equivalence of style and meaning between the source text and the target text.

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของรองศาสตราจารย์สุรเกียรติ์พรธ
นัตราภรณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้กรุณาสละเวลาให้คำปรึกษา ข้อคิดเห็นและ
ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ตลอดระยะเวลาการจัดทำ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความ
กรุณาของท่านมา ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สงวนศรี ชันชวิเชียร ที่กรุณาสละเวลาอ่าน
สารนิพนธ์และให้คำแนะนำและแนวทางในการปรับแก้สารนิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ตลอดจนเปิดโลก
ทัศน์ให้ผู้วิจัยได้ค้นพบมุมมองใหม่ๆ ตลอดหลักสูตร

ขอกราบขอบพระคุณนายแพทย์ฉัตร พิทยรัตน์เสถียรและเจ้าหน้าที่แผนกจิตเวชเด็ก
และวัยรุ่น โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์สำหรับคำชี้แนะตลอดจนความช่วยเหลือในขณะที่ผู้วิจัย
เข้าใจว่าการมีชีวิตอย่างมีความสุขเป็นเรื่องยากเย็น

ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ การแปลรุ่นที่สี่ทุกคน รวมถึงกีฟต์ อาร์ต และแนน
สำหรับความช่วยเหลือ คำแนะนำ ตักเตือน และความหวังใยรวมทั้งมิตรภาพอันอบอุ่นเสมอมา

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา รวมทั้งสมาชิกในครอบครัวทุกคนที่เฝ้าคอย
ดูแลให้กำลังใจไม่เคยห่าง

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	3
1.3 สมมุติฐานของการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 ขั้นตอนการศึกษา	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวิลยา วิวัฒน์ศร	6
2.2 แนวทางการแปลตัวบทแบบ Dynamic Equivalence ตามแนวคิดของยูจีน เอ. ไนดา	8
2.3 หลักวาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis)	9
2.4 ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย	10
2.5 ทฤษฎีวิัจจนกรรม	12
2.6 ทฤษฎี Skopostheorie	13
2.7 แนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคม	15
บทที่ 3 การวิเคราะห์ต้นฉบับ	17
3.1 การวิเคราะห์บริบทต้นฉบับ	17
3.1.1 เนื้อเรื่องย่อ	17
3.1.2 บริบทที่เป็นปริเฉท	19
3.1.3 ประเภทของตัวบท	20
3.1.4 โครงเรื่อง	21
3.1.5 แก่นเรื่อง	22
3.1.6 ตัวละครที่สำคัญ	22

3.1.7 ฉาก	24
3.1.8 มุมมอง	24
3.1.9 วจนลีลา	24
3.1.10 น้ำเสียง	26
3.2 การวิเคราะห์บริบทสถานการณ์สื่อสาร	26
3.2.1 ผู้ประพันธ์	26
3.2.2 ผู้รับสาร	27
3.2.3 สถานการณ์สื่อสารของต้นฉบับ	28
3.3 การวิเคราะห์บริบททางวัฒนธรรม	28
3.3.1 สภาพสังคมในยุคศตวรรษที่ 6	28
3.3.2 สภาพสังคมในยุคศตวรรษที่ 19	29
บทที่ 4 การวางแผนการแปลและแนวทางในการแก้ปัญหา	31
4.1 การวางแผนการแปล	31
4.1.1 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงในการเลือกรูปแบบการแปล	31
4.1.1.1 ประเภทของตัวบท	31
4.1.1.2 ลักษณะการใช้ภาษาในตัวบท	31
4.1.1.3 วัตถุประสงค์ในการแปล	34
4.1.2 รูปแบบการแปลที่เลือกใช้	34
4.2 ปัญหาการแปลและแนวทางแก้ปัญหา	35
4.2.1 ปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างทางด้านภาษา	35
4.2.1.1 เครื่องหมายวรรคตอน	35
4.2.1.2 การขาดคำเทียบเคียงในการถ่ายทอดความหมายทางไวยากรณ์	37
4.2.1.3 การใช้คำสรรพนาม	38
4.2.1.4 ลักษณะโครงสร้างประโยค	39
4.2.1.5 การแปลโวหารภาพพจน์	40
4.2.1.6 การแปลคำอุทาน	49
4.2.2 ปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม	50
บทที่ 5 บทแปล	54
5.1 The Boss	54
5.2 Beginnings of Civilization	62
5.3 Freeman!	69

5.4 A Royal Banquet	81
5.5 The Battle of the Sand Belt	96
บทที่ 6 บทสรุป	117
บรรณานุกรม	119
ประวัติผู้วิจัย	124

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของ มาร์ก ทเวน (Mark Twain) เป็นนวนิยายที่นำเรื่องตามตำนานดั้งเดิมเกี่ยวกับกษัตริย์อาร์เธอร์มาเป็นฉากท้องเรื่อง และดำเนินเรื่องผ่านบันทึกของแฮงก์ มอร์แกน (Hank Morgan) ชาวเมืองฮาร์ตฟอร์ด (Hartford) ที่บังเอิญเดินทางย้อนเวลากลับไปยังยุคสมัยศตวรรษที่ 6 ในอาณาจักรคาเมลอต (Camelot) และคิดว่าตนเองสามารถใช้ความรู้ทางวิทยาการสมัยใหม่เปลี่ยนแปลงอาณาจักรคาเมลอตให้เจริญขึ้นได้

A Connecticut Yankee in King Arthur's Court เริ่มเรื่องโดยให้ตัวละครซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวเล่าถึงการได้พบกับชายท่าทางประหลาดคนหนึ่ง ซึ่งแนะนำตัวว่าชื่อ แฮงก์ มอร์แกน และได้เล่าเรื่องราวการเดินทางอันแปลกประหลาดของเขา จากนั้นก็ได้มอบบันทึกของตนให้กับนักท่องเที่ยวผู้นี้

บันทึกเริ่มต้นโดยเล่าถึงเรื่องราวของแฮงก์ ซึ่งแต่เดิมทำงานตำแหน่งหัวหน้าคุมโรงงานอาวุธแห่งหนึ่งในคอนเนตทิคัต วันหนึ่งเขามีเรื่องวิวาทกับคนงาน และถูกตีศีรษะจนสลบ เมื่อฟื้นขึ้นมาก็พบว่าตนเองไม่ได้อยู่ในโรงงาน และได้พบกับเซอร์เคย์ (Sir Kay) ซึ่งคิดว่าแฮงก์เป็นปีศาจ จึงจับกลับไปยังคาเมลอตในฐานะเชลย ในตอนแรกแฮงก์คิดว่าเซอร์เคย์เป็นผู้ช่วยทางจิต และคาเมลอตคือสถานบำบัดจิต เมื่อเดินทางมาถึงคาเมลอตเขาได้พูดคุยกับเด็กหนุ่มชื่อแคลเรนซ์ (Clarence) เขาจึงทราบว่าจะหน้านั้นเป็นปี ค.ศ. 528 แฮงก์ยังไม่เชื่อคำพูดของแคลเรนซ์ จึงจะรอพิสูจน์จากสุริยุปราคาที่จะเกิดขึ้น หากเกิดสุริยุปราคาจริง เขาก็จะเชื่อแคลเรนซ์ แต่แล้วกษัตริย์อาร์เธอร์ (King Arthur) และบรรดาอัศวินตัดสินใจที่จะประหารชีวิตเขา แฮงก์จึงได้ใช้เรื่องสุริยุปราคามาขู่ โดยบอกแก่ชาวคาเมลอตว่าเขาเป็นผู้วิเศษ หากใครทำร้ายเขา เขาจะดับดวงอาทิตย์ แต่ไม่มีใครเชื่อเขา ขณะที่แฮงก์กำลังจะถูกประหารก็เกิดสุริยุปราคาขึ้น ทำให้ผู้คนหวาดกลัวและเชื่อแฮงก์ เขาได้รับการปล่อยตัวและยังได้รับตำแหน่งที่ปรึกษาของกษัตริย์อาร์เธอร์อีกด้วย

เมื่อได้รับอำนาจแฮงก์คิดที่จะเปลี่ยนแปลงคาเมลอตให้เป็นเหมือนสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 19 โดยเขาลักลอบสร้างโรงเรียน โรงงาน และอุตสาหกรรมต่างๆ และยังคงตำแหน่ง

ของพ่อมดเมอร์ลิน (Merlin) อีกด้วย เขาค่อยๆ ใช้ความรู้และวิทยาการสมัยใหม่สร้างอำนาจและความน่าเลื่อมใสให้กับตนเอง เมื่อกษัตริย์อาร์เธอร์และเหล่าอัศวินรวมถึงประชาชนมีความเชื่อมั่นในตัวเขา แสงก็จึงได้เปลี่ยนอาณาจักรตามที่เขาคิดทันที

ขณะที่การเปลี่ยนแปลงอาณาจักรของแสงกำลังดำเนินไปด้วยดีนั้น ฮัลโล-เซ็นทรัล (Hello-Central) ลูกสาวของเขาเกิดล้มป่วย และแพทย์แนะนำให้ไปพักรักษาตัวแถบชายฝั่งของฝรั่งเศส เขาจึงเดินทางไปอยู่ที่นั่น จนกระทั่งเวลาผ่านไปได้ระยะหนึ่ง เขาจึงสังเกตเห็นว่า ยังมีเรือเสปียงที่เขาส่งกลับไปประเทศอังกฤษเดินทางกลับมาถึงสักลำ เขาจึงแอบเดินทางกลับไปยังอังกฤษตามลำพัง และได้พบว่าเซอร์มอร์ดเรด (Sir Mordred) ฉวยโอกาสก่อกบฏขณะที่อัศวินฝ่ายกษัตริย์อาร์เธอร์และอัศวินฝ่ายเซอร์ลันสล็อต (Sir Lancelot) กำลังต่อสู้กัน และเหล่าอัศวินต่างเสียชีวิตในการรบ อาณาจักรจึงตกอยู่ในการปกครองของศาสนจักร และศาสนจักรเองนั้นต้องการกำจัดแสงก็ด้วย

แคลเรนซ์ได้รวบรวมทหารที่เขาฝึกไว้จำนวน 52 คน เข้าร่วมกับแสงก็ โดยมีถ้าของเมอร์ลินเป็นฐานที่มั่น เขาใช้ระเบิดและรั้วไฟฟ้าสังหารทหารฝ่ายศาสนจักรจนได้รับชัยชนะ แต่ในที่สุดเขาและพรรคพวกกลับไม่สามารถออกจากฐานที่มั่นได้ จึงเริ่มเจ็บป่วยและล้มตายจากการขาดอาหารและติดเชื้อจากซากศพที่เน่าเปื่อยของศัตรู เมอร์ลินกลับมาแก้แค้นแสงก็ โดยทำให้เขาหลับไปเป็นเวลา 1,300 ปี บันทึกจบลงตรงที่แคลเรนซ์นำตัวแสงก็และบันทึกไปซ่อน

เมื่ออ่านบันทึกจบนักท่องเที่ยวจึงออกไปพบแสงก็ขณะกำลังใกล้ตาย ก่อนตายเขาพูดถึงครอบครัวของเขาและดินแดนคาเมล็อตอันเป็นที่รัก ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปเยือนอีกครั้ง

A Connecticut Yankee in King Arthur's Court เป็นนวนิยายที่มาร์ก ทเวน เสียดลีระบบศักดินา และการเอาเปรียบของศาสนจักรในยุคศตวรรษที่ 6 ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาต่อต้าน นอกจากนี้ยังเป็นการวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของสังคมอเมริกันในยุคศตวรรษที่ 19 ทั้งในเรื่องการล่าอาณานิคม และความยกย่องเทิดทูนในเทคโนโลยี ดังนั้นในนวนิยายเรื่องนี้เขาจึงได้นำเอาถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความก้าวร้าวมาใช้ในการวิพากษ์วิจารณ์ แต่ในขณะเดียวกันถ้อยคำก้าวร้าวและเหตุการณ์รุนแรงต่างๆ ในเรื่องก็ก่อให้เกิดความขบขันในเชิงเสียดสีเช่นกัน

เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้เต็มไปด้วยการล้อเลียน เสียดสี ค่านิยม ความเชื่อ และธรรมเนียมปฏิบัติ ตลอดจนการใช้ชีวิตของผู้คนในยุคศตวรรษที่ 6 ซึ่งมีตัวแทน คือ อาณาจักรคาเมล็อต ดังนั้นปัญหาทางด้านวัฒนธรรม เช่น ระบบศักดินาของอังกฤษ ระบบอัศวิน จึงนับเป็นปัญหาสำคัญในการถ่ายทอดสู่ฉบับแปล นอกจากนี้ก็อีกปัญหาหนึ่งที่มีความเด่นชัด คือ การ

ถ่ายทอดลักษณะการเสียดสี ประชดประชัน ซึ่งผู้ประพันธ์สามารถทำได้อย่างรุนแรงเผด็จร้อจนทำให้เกิดความขบขัน

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่มีความน่าสนใจ คือ การเลือกใช้ภาษาให้มีลักษณะแสดงยุคสมัยที่แตกต่างกัน เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้กล่าวถึงตัวละครที่มาจากต่างยุคต่างสมัย โดยตัวละครหลักซึ่งมาจากศตวรรษที่ 19 ได้เข้าไปอยู่ในศตวรรษที่ 6 ดังนั้นตัวละครหลักจึงใช้ภาษาที่มีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาของผู้คนทั่วไปในอาณาจักรคาเมลอตในศตวรรษที่ 6

ปัญหาทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษาหาวิธีการที่จะสามารถเก็บความหมายของตัวบทได้อย่างครบถ้วน และเลือกใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมตามบริบทสถานการณ์ตามเนื้อเรื่องในตัวบทที่ผู้ประพันธ์ใช้ และสามารถถ่ายทอดอารมณ์ขันในเชิงประชดประชัน เสียดสี ให้กับผู้อ่านฉบับแปลภาษาไทยได้เช่นเดียวกับผู้ประพันธ์ตัวบทต้นฉบับ

1.2 วัตถุประสงค์

1. หาแนวทางการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เป็นภาษาไทย เพื่อให้ได้บทแปลที่มีลักษณะเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับ
2. หาแนวทางการแปลถ้อยคำในการวิพากษ์วิจารณ์ที่เต็มไปด้วยความก้าวร้าวรุนแรง โดยที่ยังรักษาความขบขันได้เช่นเดียวกับตัวบทต้นฉบับ
3. ศึกษาหาแนวทางแก้ปัญหาในการถ่ายทอดความแตกต่างของภาษาที่ตัวละครจากต่างยุคต่างสมัยใช้ตามที่ผู้ประพันธ์นำเสนอในตัวบทต้นฉบับ
4. หากวิธีการถ่ายทอดวัฒนธรรมที่ปรากฏในตัวบทต้นฉบับแต่ไม่มีอยู่ในวัฒนธรรมภาษาปลายทาง เช่น ระบบศักดินา และระบบอัศวิน

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

การแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* โดยอาศัยทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย (Interpretive Approach) และทฤษฎีวิัจจนกรรม (Speech Act Theory) เป็นหลัก จะช่วยให้ได้บทแปลที่สามารถถ่ายทอดสารและอรรถรสเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับที่นำเสนออารมณ์ขันเชิงเสียดสีโดยใช้ความก้าวร้าวรุนแรงได้

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ตัวบทที่เลือกมาศึกษานี้คัดเลือกมาจากนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ซึ่งแบ่งเป็น 44 บท ตัวบทที่เลือกนำมาศึกษามีทั้งสิ้น 5 บท ความยาว 42 หน้า ดังนี้

1. **บทที่ 8 The Boss** เป็นการวิพากษ์วิจารณ์ประชาชนในอาณาจักรคาเมลอต ตั้งแต่พฤติกรรม ความเป็นอยู่ ไปจนถึงทัศนคติที่ตัวละครหลักเห็นว่าล้าหลัง และเป็นเรื่องโง่เง่า
2. **บทที่ 10 Beginnings of Civilization** กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้คน และการที่ศาสนามีส่วนบั่นทอนเสรีภาพของผู้คน
3. **บทที่ 13 Freeman!** ในบทนี้มาร์ก ทเวน กล่าวโจมตีระบอบศักดินา ว่าเป็นการเอารัดเอาเปรียบสามัญชนที่ต้องทำงานหนัก แต่กลับไม่ได้รับผลประโยชน์
4. **บทที่ 18 A Royal Banquet** แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในตัวเองของบรรดาผู้สูงศักดิ์ที่ยึดมั่นและเคร่งครัดอย่างยิ่งในการปฏิบัติกิจทางศาสนา แต่ขณะเดียวกันก็ทาร์ณและเข่นฆ่าผู้อื่นได้อย่างเลือดเย็น
5. **บทที่ 43 The Battle of the Sand Belt** เป็นการนำเสนอความโหดร้ายและอำนาจในการทำลายล้างของวิทยาการสมัยใหม่ที่ตัวละครหลักเชื่อว่าเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ชีวิตของผู้คนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

สาเหตุที่เลือกตัวบทดังกล่าวเป็นเพราะตัวบทดังกล่าวป็นตัวบทที่เต็มไปด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ เสียดสี ความคิด ความเชื่อ ตลอดจนค่านิยมของสังคมอังกฤษในยุคศักราชเรออร์อย่างเผด็จร้อน ขณะเดียวกันก็ใช้ความรุนแรงและก้าวร้าวนี้สร้างความขบขัน นอกจากนี้ตัวบทเหล่านี้ยังเป็นตัวบทที่สามารถแสดงให้เห็นถึงปัญหาทางวัฒนธรรมอีกด้วย

1.5 ขั้นตอนการศึกษา

1. ศึกษาทบทวนแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการแปลจากตำราทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย
2. ศึกษาตัวบทต้นฉบับอย่างละเอียดเพื่อจับประเด็นและสังเกตลักษณะการใช้ภาษาของผู้ประพันธ์
3. ใช้ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์เพื่อศึกษาตัวบทต้นฉบับให้ถ่องแท้ยิ่งขึ้น
4. ค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อประกอบการแปล

5. วิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคที่พบ
6. วางแผนการแปล
7. ลงมือทำงานแปลพร้อมนำทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นแนวทางแก้ปัญหา
8. ตรวจสอบแก้ไขงานแปล เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง การเลือกใช้ภาษาให้สละสลวย
รื่นหู
9. สรุปข้อพิสูจน์สมมุติฐาน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ฝึกทักษะการนำเอาทฤษฎีการแปล มาใช้ร่วมในการวิเคราะห์วรรณกรรม
2. ได้ทราบถึงปัญหารวมทั้งแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการแปลข้ามบริบททางวัฒนธรรมซึ่งมีความแตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรมต้นฉบับและวัฒนธรรมปลายทาง
3. ได้รู้แนวทางการแปลที่เหมาะสมในการแปลตัวบทที่มีลักษณะที่แสดงอารมณ์ขันในเชิงเสียดสี
4. ได้แนวทางในการแก้ไขปัญหาการถ่ายทอดความแตกต่างในเรื่องความเก่า-ใหม่ของภาษาที่ตัวละครใช้
5. ได้ตัวอย่างบทแปลที่มีลักษณะเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับที่ใช้ถ้อยคำประชดประชันอย่างรุนแรงแต่แฝงอารมณ์ขัน

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการแปลนวนิยายของมาร์ก ทเวน เรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ซึ่งมีความโดดเด่นในแง่การเป็นนวนิยายเชิงเสียดสีที่แฝงอารมณ์ขัน นอกเหนือจากการที่ผู้วิจัยจะต้องอาศัยการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบภายนอกและภายในตัวบท และทฤษฎีต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการแปลแล้ว ผู้วิจัยยังต้องศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคมอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับได้อย่างถี่ถ้วนและถูกต้องจนสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นบทแปลที่มีประสิทธิภาพเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับ

แนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่

1. แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร
2. แนวทางการแปลตัวบทแบบ Dynamic Equivalence ตามแนวคิดของยูจีน เอ. ไนดา (Eugene A. Nida)
3. หลักการวาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis)
4. ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย (Interpretive Approach)
5. ทฤษฎีวิัจจนกรรม (Speech Act Theory)
6. ทฤษฎีสโกโปส (Skopostheories)
7. แนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคม

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร

วัลยา วิวัฒน์ศร (2547: 156) ได้ให้นิยามการแปลวรรณกรรมไว้ว่า “การแปลวรรณกรรม คือ การถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์จากตัวบทภาษาหนึ่ง ไปเป็นตัวบทอีกภาษาหนึ่ง ถึงระดับการสร้างสรรคของนักประพันธ์ โดยยังรักษาบริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับภาษาเดิมและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปลเสมอ”

ทั้งนี้ขั้นตอนการทำความเข้าใจต้นฉบับนั้น ผู้แปลต้องมีความรู้ที่เกี่ยวข้องกับตัวบททั้งภายนอกและภายใน โดยจะต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้ประพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นชีวิตและผลงาน ตลอดจนเรื่องราวของสังคมในยุคสมัยของผู้ประพันธ์ด้วย โดยวัลยา วิวัฒน์ศร ยังได้เสนอแนะถึงสิ่งที่ผู้แปลต้องศึกษาเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณกรรมที่จะแปล ดังนี้

- ภูมิบริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรม และสังคมที่นักประพันธ์ใช้เป็นฉากและสมัยของเรื่องที่เขาแต่ง

- วิเคราะห์โครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละคร การใช้มุมมอง มิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่อง
- วิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ความหมายเชิงเปรียบเทียบ ตลอดจนโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ในเรื่องนั้น
- ศึกษาลีลาการเขียนของนักประพันธ์เฉพาะเรื่อง เปรียบเทียบกับลีลาการเขียนโดยรวมของนักประพันธ์ผู้นั้น
- ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเรื่องอาชีพของตัวละครและกรณีเฉพาะที่กล่าวถึงในนวนิยาย

ส่วนการถ่ายทอดความหมายนั้น สิ่งที่ถูกแปลต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งคือ ลักษณะการใช้ภาษาในตัวบทต้นฉบับและในตัวบทฉบับแปลควรมีความสอดคล้องกัน ไม่ว่าจะเป็นความเก่า-ใหม่ ภาษาเขียน-ภาษาปาก ภาษาวรรณคดี และเสียงในต้นฉบับ ในแง่ความเก่า-ใหม่ หากเห็นสมควรที่จะคงความเก่าของภาษาที่ใช้ตามแบบตัวบทต้นฉบับ ก็ต้องคำนึงถึงว่าผู้อ่านฉบับแปลจะสามารถเข้าใจได้ด้วยเช่นกัน

นอกเหนือจากเรื่องภาษาแล้วยังต้องคำนึงถึงการถ่ายทอดบริบททางวัฒนธรรมในตัวบทต้นฉบับไปยังผู้อ่านตัวบทฉบับแปลด้วย โดย วัลยา วิวัฒน์ศร (2547: 144) ได้อธิบายว่า

การแปลวรรณกรรมต่างประเทศเกิดขึ้นเพราะผู้แปลประสงค์ที่จะให้ผู้อ่านชาติเดียวกับตนได้รู้จักวัฒนธรรมของชาติอื่น ได้เรียนรู้วรรณคดี ศิลปะ และเรื่องราวของมนุษยชาติในวิถีชีวิตแบบอื่น เราอ่านวรรณกรรมเพื่อขยายขอบเขตความรู้ความเข้าใจของเราไปยังวัฒนธรรมอื่น ดังนั้นบริบททางวัฒนธรรมในวรรณกรรมต่างประเทศเป็นสิ่งที่ผู้แปลจะต้องรักษาไว้และหาวิธีถ่ายทอดให้ผู้อ่านของตนเข้าใจ

วิธีการในการถ่ายทอดบริบททางวัฒนธรรมจากตัวบทต้นฉบับมาสู่ฉบับแปลที่วัลยา วิวัฒน์ศรเสนอ คือ การทำเชิงอรรถและการแปลขยายความสั้นๆ ในกรณีเกี่ยวกับสำนวน สุภาษิต คำพังเพย นั้น หากมีสำนวนไทยที่มีความหมายตรงกับสำนวนในตัวบทต้นฉบับก็สามารถใช้แทนได้ เว้นเสียแต่ว่า สำนวน สุภาษิต หรือคำพังเพยของไทยนั้น มีการกล่าวถึงสิ่งที่ไม่ปรากฏในบริบทวัฒนธรรมตัวบทต้นฉบับ

การศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัยในการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เนื่องจาก

ผู้วิจัยสามารถนำความรู้ดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทางในการหาแนวทางที่เหมาะสมเพื่อรับมือกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในถ่ายทอดทั้งความหมายและลีลาในการเล่าเรื่องของผู้ประพันธ์

2.2 แนวทางการแปลตัวบทแบบ Dynamic Equivalence ตามแนวคิดของยูจิน เอ. ไนดา

ยูจิน เอ. ไนดา เป็นผู้ที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในการแปลพระคัมภีร์ไบเบิล และยังเป็นนักทฤษฎีในกลุ่มนักภาษาศาสตร์อีกด้วย เขาและชาร์ลส อาร์. เทเบอร์ (Charles R. Taber) ได้เขียนหนังสือชื่อ *Toward a Science of Translating* และ *The Theory and Practice of Translation* ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1964 และ ค.ศ. 1969 ตามลำดับ

ในหนังสือ *Toward a Science of Translating* ไนดาได้เสนอทฤษฎี Dynamic Equivalence ซึ่งเป็นแนวทางการแปลที่มุ่งถ่ายทอดเนื้อความของสารไปยังผู้รับปลายทาง โดยเน้นให้ผู้รับปลายทางเกิดปฏิกิริยาเช่นเดียวกับผู้รับสารต้นฉบับ และเนื่องจากไนดามีความเห็นว่าการสร้างในแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน รูปแบบในการถ่ายทอดจึงไม่อาจเป็นไปได้ในลักษณะเดียวกันได้เสมอไป ดังนั้นการสื่อสารความหมายจากตัวบทต้นฉบับไปยังผู้รับปลายทางให้ได้ประสิทธิภาพมากที่สุด ควรให้เป็นไปในรูปแบบการสื่อสารที่เหมาะสมในภาษาปลายทาง ดังที่ไนดาและเทเบอร์ (อ้างถึงใน วัลยา วิวัฒน์ศร 2547: 94) ได้ให้นิยามการแปลว่า “การแปลคือการถ่ายทอดสารจากภาษาต้นฉบับลงในภาษาของผู้รับสารได้อย่างใกล้เคียงและเป็นธรรมชาติที่สุด ทั้งในแง่ความหมายและลีลา”

Dynamic Equivalence เป็นแนวทางการแปลที่มุ่งเน้นในด้านความหมายของต้นฉบับเป็นสำคัญ โดยวัตถุประสงค์หลักอยู่ที่ความเข้าใจและปฏิกิริยาของผู้รับสารปลายทางต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกับผู้รับสารต้นฉบับ และเพื่อให้เกิดปฏิกิริยาดังกล่าวในกลุ่มผู้รับสารปลายทาง ผู้แปลจึงต้องคำนึงถึงการถ่ายทอดความหมายเป็นหลัก ทั้งนี้ต้องสามารถสื่อสารความหมายดังกล่าวในรูปแบบของภาษาปลายทางเพื่อให้สามารถเข้าถึงผู้รับสารปลายทาง ดังนั้นรูปแบบของตัวบทแปลจะมีความแตกต่างจากตัวบทต้นฉบับ อย่างไรก็ตาม แม้รูปแบบการแปลแบบ Dynamic Equivalence จะอนุญาตให้ผู้แปลสามารถเรียบเรียงประโยคขึ้นใหม่ให้เข้ากับภาษาปลายทางได้ แต่การตัดทอน หรือเพิ่มเติมจนทำให้ความหมายของสารผิดไปจากต้นฉบับเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ (มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา 2548:44)

สำหรับไนดาแล้วผู้แปลจะสามารถแสดงความซื่อสัตย์ต่อต้นฉบับได้ก็ต่อเมื่อสามารถผลิตฉบับแปลที่สามารถทำให้ผู้รับสารปลายทางเกิดความเข้าใจเช่นเดียวกับผู้อ่านตัวบทต้นฉบับ ดังนั้นเขาจึงได้เสนอแนวทางการแปลแบบ Dynamic Equivalence ซึ่งมีเป้าหมายหลัก

อยู่ที่การถ่ายทอดตีความหมายของสารในรูปแบบภาษาของตัวบทภาษาปลายทาง ในขณะที่ความสำคัญของรูปแบบของตัวบทต้นฉบับนั้นเป็นรอง

ผู้วิจัยเลือกที่จะนำแนวทางการแปลตัวบทแบบ Dynamic Equivalence ตามแนวคิดของไนดามาใช้ในการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เนื่องจากแนวทางการแปลนี้จะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาในการแปลโวหารภาพพจน์ต่างๆ ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ให้ผู้อ่านฉบับแปลสามารถเข้าใจได้เป็นอย่างดี รวมทั้งยังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองดังเช่นที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านต้นฉบับ

2.3 หลักวาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis)

Jan Renkema (1993: 1) ได้ให้นิยามคำว่า วาทกรรมวิเคราะห์ ดังนี้ *“Discourse studies is the discipline devoted to the investigation of the relationship between form and function in verbal communication”*

นอกจากนี้ยังได้อธิบายเกี่ยวกับวาทกรรมวิเคราะห์ ว่า

The field of discourse studies, which investigates the relationship between form and function in verbal communication, is a branch of pragmatics, the study of the use of signs. Pragmatics, literally ‘the study of acts’, is derived from a philosophical approach to the phenomenon ‘sign’, specifically the question of how signs, and therefore also linguistic signs, function. (Renkema 1993: 21)

จากนิยามและคำอธิบายที่ได้ยกมาอ้างอิงข้างต้น สามารถกล่าวได้ว่า วาทกรรมมิใช่เพียงแค่รูปภาษาเท่านั้น หากแต่เป็นความสัมพันธ์ของทั้งรูปภาษาและหน้าที่การใช้ภาษาอีกด้วย ทั้งนี้เนื่องจากวาทกรรมเป็นการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร ฉะนั้นในการวิเคราะห์วาทกรรมจึงต้องศึกษาภาษาในระดับที่เหนือกว่าประโยค โดยต้องศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบทั้งภายใน เช่น ประเภทของตัวบท กลวิธีที่ผู้ประพันธ์ใช้ในการสื่อสาร และองค์ประกอบภายนอกตัวบท เช่น บริบททางสังคมและวัฒนธรรมอันจะมีผลต่อสารที่จะสื่อ เพื่อให้เข้าใจความหมายวิธีการ ตลอดจนเจตนาของผู้ส่งสาร และสามารถถ่ายทอดไปยังผู้รับสารเพื่อให้เกิดผลดังที่ผู้ส่งสารต้องการ การศึกษาวิเคราะห์วาทกรรมจึงต้องศึกษาให้รอบด้านไม่ใช่เพียงการศึกษารูปภาษาเท่านั้น แต่เป็นการศึกษาตัวบทอย่างรอบด้าน

สำหรับการวิเคราะห์บริบทต้นฉบับเดล ไฮม์ส (Dell Hymes) (อ้างถึงใน Renkema 1993: 44) ได้เสนอแบบจำลอง SPEAKING ดังนี้

- S (Setting & scenes) สถานที่ เวลา สถานการณ์ ในการสื่อสาร
- P (Participants) ผู้ร่วมในการสื่อสาร
- E (Ends) เจตนาหรือผลลัพธ์ที่ต้องการจากการสื่อสาร
- A (Act sequences) รูปแบบและเนื้อหา
- K (Keys) น้ำเสียงที่ใช้ในการสื่อสาร
- I (Instrumentalities) ช่องทางในการสื่อสาร
- N (Norms) ขนบในการสื่อสาร
- G (Genres) ประเภทของตัวบท

นอกจากนี้ยังมีการวิเคราะห์บริบทตามแนวทางของ เบซิล ฮาทิม (Basil Hatim) และ เอียน เมสัน (Ian Mason) (Hatim and Mason 1990: 57) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- บริบทต้นฉบับ (Textual Context) เป็นการศึกษาวิเคราะห์ประเภทและลักษณะของตัวบทตามจุดประสงค์ของผู้ผลิตต้นฉบับ เจตนาและความหมายที่ต้องการสื่อ ลักษณะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแต่ละสังคม ช่องทางการสื่อสาร และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร
- บริบทสถานการณ์สื่อสาร (Situational Context) ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร ปัจจัยทางสถานที่ และเวลา
- บริบททางสังคมวัฒนธรรม (Socio-cultural Context) คือกรอบวัฒนธรรมของต้นฉบับและวัฒนธรรมของภาษาปลายทาง

การนำหลักการวาทกรรมวิเคราะห์มาใช้ในการแปลจะช่วยให้ผู้วิจัยมีแนวทางในการทำ ความเข้าใจตัวบทได้อย่างถ่องแท้และลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้สามารถถ่ายทอดสารที่ ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อไปยังผู้อ่านฉบับแปลได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน

2.4 ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย

ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย เป็นแนวคิดที่ริเริ่มโดย Ecole Supérieure d'Interprétariat et de Traducteurs (ESIT) นำโดยดานิกา เซเลสโกวิตซ์ (Danica Séleskovitch) และมารีอานน์ เลเดแรร์ (Marianne Lederer) แนวคิดนี้เกิดจากการนำเอาประสบการณ์การเป็นล่ามและนักแปลอาชีพ บวกกับศาสตร์ด้านต่างๆ เช่น จิตวิทยา วาทศาสตร์ ภาษาศาสตร์ สรีรประสาทวิทยา มาพัฒนา

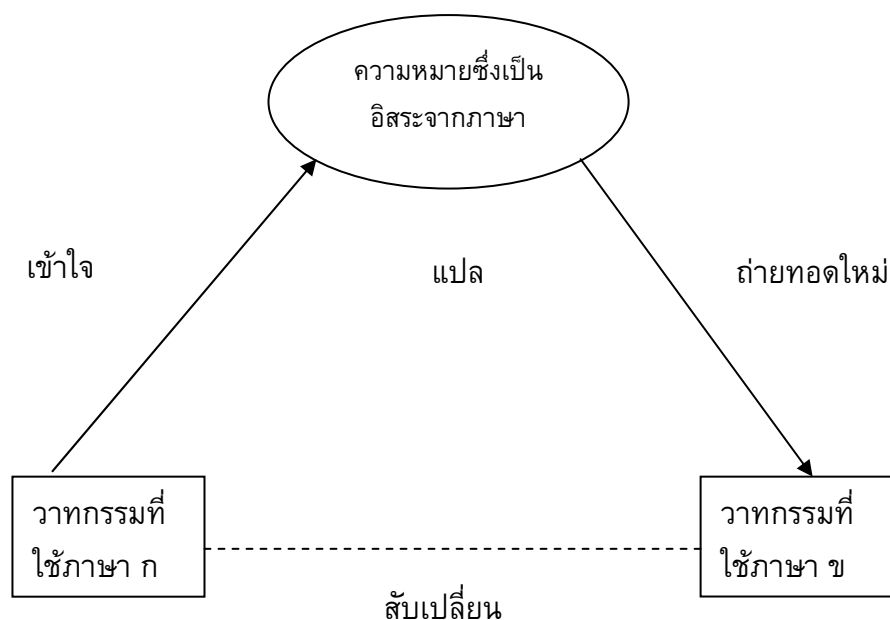
เป็นทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายโดยมีจุดประสงค์นำเสนอหลักวิธีการแปลที่ช่วยให้บรรลุเป้าหมายของการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายนี้อยู่ภายใต้สมมุติฐานว่าการแปลโดยกระทำในระดับวาทกรรมนั้นสามารถทำให้ได้บทแปลที่ใช้ภาษาปลายทางเป็นธรรมชาติ และชื่อตรงต่อตัวบทต้นฉบับ และการแปลมิใช่กระบวนการถ่ายโอนภาษา (Transcoding) โดยตรง

ดานิกา เซเลสโกวิตซ์ (อ้างถึงใน จิระพรรษ์ บุญเกียรติ 2540: 46) กล่าวถึงกระบวนการแปลว่ามีองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่

- (1) วาทกรรมที่ใช้ภาษาต้นฉบับ
- (2) ความหมายที่ได้จากวาทกรรมนั้นโดยสลัดออกจากระบบภาษาต้นฉบับ
- (3) วาทกรรมที่ใช้ภาษาปลายทางอันเกิดจากการนำความหมายตามที่เข้าใจมาสวมอยู่ในระบบภาษาปลายทาง (บทแปล)

นอกจากนี้ดานิกา เซเลสโกวิตซ์ (อ้างถึงใน จิระพรรษ์ บุญเกียรติ 2540: 47) ยังได้อธิบายกระบวนการแปลดังกล่าวโดยใช้แผนผังดังนี้

ในอดีตได้มีการโต้เถียงกันเรื่องรูปแบบการแปลระหว่างการแปลแบบตรงตัวแต่ภาษาปลายทางมีความแปลกแปร่ง และการแปลในแบบที่เข้าใจง่ายและอ่านได้ราบรื่นตามแบบภาษา

ปลายทาง หากแต่ไม่รักษาความหมายตามต้นฉบับ จนมีการเปรียบเทียบว่าเป็นดั่งสาวงาม แต่ไม่มีความซื่อสัตย์ หรือ “les belles infidèles” แนวคิดทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายนี้ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ได้โดยใช้ภาษาปลายทางได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ยึดติดกับรูปแบบภาษาต้นฉบับ และยังสามารถรักษาความหมายตามที่ต้นฉบับต้องการสื่อได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่องอีกด้วย

2.5 ทฤษฎีวิจ্ঞกรรม

วรรณา แสงอร่ามเรือง (2545) กล่าวถึงทฤษฎีวิจ্ঞกรรมว่าเป็นทฤษฎีที่เริ่มต้นขึ้นในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาโดยเจ.แอล.ออสติน (J. L. Austin) และได้รับการพัฒนาต่อโดยเจ.อาร์.เซิร์ล (J. R. Searle)

ทฤษฎีวิจ্ঞกรรมมีพื้นฐานจากแนวความคิดการศึกษาภาษาแบบปฏิบัตินิยม (Pragmatics) ของลุดวิก วิทท์เกินชไตน์ (Ludwig Wittgenstein) ซึ่งมองการพูดและการกระทำว่าเป็น “การเล่นภาษา” ส่วนคำพูดก็คือการกระทำ ดังนั้นทฤษฎีนี้จึงเน้นที่จะศึกษาคำพูดหรือคำกล่าวในฐานะที่เป็นการกระทำ และมุ่งวิเคราะห์หน้าที่ของคำกริยาที่ส่งผลให้เกิดการกระทำตอบสนอง ตลอดจนคำบ่งเจตนาในคำพูดนั้น (วรรณา แสงอร่ามเรือง 2545: 45)

ในการนำทฤษฎีวิจ্ঞกรรมมาใช้ในการแปลนั้น ผู้แปลจะต้องคำนึงถึงว่าการพูดเกิดขึ้นเพราะผู้พูดมีความต้องการหรือจุดประสงค์ ผู้แปลจึงต้องวิเคราะห์หาหน้าที่หรือเจตนาของสารในคำพูด ซึ่งทำได้โดยการหาคำบ่งชี้เจตนา

นอกจากนี้วรรณา แสงอร่ามเรือง ยังได้อ้างถึงแนวทางวิเคราะห์คำกล่าวหรือถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารของเซิร์ล ซึ่งประกอบด้วยลักษณะ 4 ประการคือ

1. การกล่าวถ้อยคำออกมา (Utterance Act)
2. เนื้อความในถ้อยคำที่กล่าว (Propositional Act)
3. เจตนา (Illocutionary Act) คือ เจตนาหรือจุดมุ่งหมายหรือความตั้งใจในการกล่าวคำพูดดังกล่าวออกไป ทั้งนี้ผู้แปลต้องทำการศึกษาคำกล่าวโดยวิเคราะห์ทั้งรูปแบบและหน้าที่ในการสื่อสาร เนื่องจากรูปแบบหรือโครงสร้างภาษาเดียวกันอาจแสดงเจตนาต่างกัน เช่นเดียวกับการที่เจตนาของผู้พูดอาจมีวิธีการแสดงออกโดยคำพูดหรือรูปแบบภาษาที่แตกต่างกันได้
4. ผล (Perlocutionary Act) คือผลลัพธ์ที่ตามมาซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้พูดต้องการให้เกิด

อย่างไรก็ดีวรรณกรรม แสงอร่ามเรื่อง กล่าวว่บางครั้งผู้พูดก็แฝงเจตนาที่แท้จริงเอาไว้ และไม่ได้แสดงเจตนาออกมาในคำกล่าวนั้นโดยตรง วจนกรรมในลักษณะนี้เรียกว่าวจนกรรมแบบอ้อม (Indirect Speech Act) เป็นการสื่อสารโดยใช้รูปแบบภาษาหนึ่งเพื่อสื่อเนื้อหาอีกอย่างหนึ่ง

ทั้งนี้คุสมาล (Kusmual 1990: 17 อ้างถึงใน วรรณกรรม แสงอร่ามเรื่อง 2545: 53-54) ยังได้เสนอแนะว่าปัญหาในการแปลที่เกิดจากคำบ่งชี้เจตนา ได้แก่ ปัญหาในขั้นตอนของการทำความเข้าใจ และปัญหาในการหาคำบ่งชี้เจตนาในภาษาปลายทาง โดยปัญหาประการแรกนั้นเกิดจากการที่คำบ่งชี้เจตนาในคำกล่าวไม่มีความชัดเจน ทำให้ไม่สามารถแยกแยะได้ในทันทีว่าเป็นวจนกรรมประเภทใด คำบ่งชี้เจตนาที่ทำให้เกิดปัญหาเช่นนี้คือคำที่มีหลายความหมาย ซึ่งทำให้ผู้แปลประสบปัญหาในการเลือกใช้คำในภาษาปลายทาง

ส่วนปัญหาในการหาคำบ่งชี้เจตนาในภาษาปลายทางเกิดจากความแตกต่างในระบบภาษา กล่าวคือวิธีการใช้คำบ่งชี้เจตนาในภาษาปลายทางอาจไม่ตรงกับคำบ่งชี้เจตนาในภาษาของตัวบทต้นฉบับ

เนื่องจากในนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ผู้ประพันธ์ใช้คำพูดเสียดสี ประชดประชัน เป็นส่วนสำคัญในการเล่าเรื่องและสื่อทัศนคติของตัวละคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงสามารถนำทฤษฎีวจนกรรมมาใช้เป็นแนวทางในการหากลวิธีการนำเสนอคำพูดของตัวละครเพื่อให้ได้ฉบับแปลที่ยังสามารถรักษาเจตนาและวจนกรรมอ้อมไว้ได้ดังเช่นตัวบทของผู้ประพันธ์ และยังสามารถสร้างปฏิกิริยาตอบสนองในผู้อ่านฉบับแปลได้ในทำนองเดียวกับที่ผู้ประพันธ์ต้องการอีกด้วย

2.6 ทฤษฎี Skopostheorie

Skopostheorie เป็นทฤษฎีทางการแปลที่เริ่มขึ้นในประเทศเยอรมนีโดยไรส์ (Reiß) และแพร่มีเยร์ (Vermeer) เป็นการเปลี่ยนมุมมองทางด้านการแปลจากที่เคยเน้นหนักไปด้านภาษาศาสตร์และรูปแบบของภาษามาเป็นการให้ความสำคัญกับหน้าที่ของการแปล

หลักสำคัญของทฤษฎีนี้ (อ้างถึงใน วรรณกรรม แสงอร่ามเรื่อง 2545: 11) ได้แก่

1. การแปลต้องยึดหน้าที่ของงานนั้นๆ เป็นหลัก
2. งานแปลเป็นการนำเสนอข้อมูลหนึ่งให้แก่วัฒนธรรมปลายทางในรูปแบบของภาษาปลายทาง ข้อมูลที่นำเสนอ นั้นมาจากวัฒนธรรมต้นทางและเขียนเป็นภาษาต้นทาง

3. งานแปลเป็นการลอกเลียนข้อมูลที่นำเสนอในภาษาต้นทาง
4. งานแปลต้องอ่านเข้าใจในตัวเอง
5. งานแปลต้องสอดคล้องกับตัวบทต้นฉบับ
6. หลักต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นมีความสำคัญลดหลั่นกันไปตามที่เรียงไว้

Skopostheorie ให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับทั้งหน้าที่และวัตถุประสงค์ของงานแปล ตลอดจนวัฒนธรรมของกลุ่มเป้าหมายและผู้ว่าจ้าง โดย Skopostheorie มองว่าการแปลมิใช่การถ่ายโอนภาษา หากแต่มองในลักษณะที่เป็นกระทำการอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งต้องทำไปโดยมีวัตถุประสงค์ และในทีนี้ก็คือวัตถุประสงค์ของงานแปลนั่นเอง ดังนั้นตามหลัก Skopostheorie แล้ว วัตถุประสงค์ของงานแปลจะเป็นตัวบ่งชี้หรือกำหนดวิธีการแปล

ข้อปฏิบัติในการแปลคือ ต้องมีการตัดสินใจอย่างมีเป้าหมาย มีขั้นตอนดังนี้ (วรรณฯ แสงอร่ามเรื่อง 2545: 12)

- 1) ประเมินว่าใครเป็นผู้รับสารปลายทาง
- 2) เมื่อทราบกลุ่มเป้าหมาย ผู้แปลจะสามารถชี้แจงน้ำหนักความสำคัญของตัวบทต้นฉบับแต่ละส่วนก่อนการแปลได้อย่างถูกต้อง ตัดสินใจว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงก่อนหรือระหว่างการแปล (หรือหลังการแปล)
- 3) ดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย ตัวบทต้นฉบับจะต้องถูกถ่ายทอดเป็นภาษาปลายทางไปยังผู้รับสารโดยประเมินตามความคาดหวังของผู้รับสารนั้น

นอกจากนั้นไรส์และแฟร์เมียร์ (1984: 33,43 อ้างถึงใน วรรณฯ แสงอร่ามเรื่อง 2540: 13) ยังกล่าวว่า ด้วยเหตุที่การแปลเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมด้วย ฉะนั้นผู้แปลจึงต้องเผชิญกับองค์ประกอบในการแปล 5 ประการ คือ ภาษาและเนื้อหาของตัวบทต้นฉบับ สถานการณ์ รวมไปถึงภาษาและเนื้อหาของงานแปล ขณะที่ทำการแปลผู้แปลต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมและเวลาของตัวบทต้นฉบับและบทแปล เพราะภาษาในแต่ละยุคสมัยมีความแตกต่างกันในแง่การใช้และความหมาย ตัวบทต้นฉบับภาษาหนึ่งเมื่อถูกนำมาแปลเป็นอีกภาษาหนึ่งซึ่งมีผู้อ่านอยู่ในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไปอาจจะทำให้ตัวบทแปลทำหน้าที่ที่ต่างไปจากตัวบทต้นฉบับ และสิ่งที่ลืมไม่ได้คือภูมิความรู้ของผู้อ่านฉบับแปลเกี่ยวกับวัฒนธรรมของตัวบทต้นฉบับ ทั้งนี้เป็นเพราะบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้นเพื่อให้ผู้อ่านตัวบทแปลสามารถเข้าใจงานแปลได้อย่างถูกต้อง ผู้แปลอาจใช้การสอดแทรกคำอธิบายหรือชี้แจงเพิ่มเติมในความรู้ที่ผู้อ่านตัวบทแปลขาดอยู่

เนื่องจากทฤษฎี Skopostheorie เป็นทฤษฎีที่คำนึงถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายของงานแปลเป็นหลักสำคัญ โดยผู้แปลจะต้องมีความชัดเจนในวัตถุประสงค์ในการแปล รูปแบบและ

ชนิดของตัวบท และเพื่อให้การถ่ายทอดสารจากตัวบทต้นฉบับเป็นไปอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ผู้แปลจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของบริบทสถานการณ์คือวัฒนธรรมและเวลา รวมถึงจะต้องทำการศึกษารูปแบบทางภาษาเป้าหมายเพื่อเลือกใช้รูปแบบการถ่ายทอดภาษาเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจะสามารถทำให้ผู้อ่านบทแปลรับสารได้อย่างถูกต้อง การศึกษาทฤษฎีนี้จึงมีความสำคัญในการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ในแง่ที่ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดเป้าหมายในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน โดยคำนึงถึงหน้าที่และวัตถุประสงค์ของนวนิยายเรื่องนี้และฉบับแปล ทำให้ผู้วิจัยสามารถผลิตฉบับแปลที่มีคุณสมบัติตรงกับเป้าหมายในการแปล

2.7 แนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคม

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2544: 1) ได้กล่าวอธิบายถึงภาษาศาสตร์สังคมว่า เป็นการศึกษาแขนงหนึ่งในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ โดยให้ความสนใจศึกษาในด้านความสัมพันธ์กับสังคม ดังนั้นในการอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในภาษาจึงได้นำเอาบริบททางสังคมเข้ามาพิจารณาร่วมกันไปด้วย ทั้งนี้ภาษาศาสตร์สังคมมุ่งตอบคำถามต่าง ๆ ที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจ เช่น จะปรับปรุงทฤษฎีเกี่ยวกับธรรมชาติหรือลักษณะของภาษาอย่างไร เหตุใดภาษาจึงมีการแปร (Variation) และแปรอย่างไร ทำไมภาษาจึงเปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์สังคมเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการแปล โดยอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวว่า นอกเหนือจากปัญหาด้านภาษาและวัฒนธรรมแล้ว ปัญหาอื่น ๆ ที่สำคัญในการแปล คือ ปัญหาการใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับลักษณะของผู้พูด และปัญหาการแปลไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งปัญหาทั้งสองประการจะไม่เกิดขึ้นหากผู้แปลคำนึงถึงข้อเท็จจริงทางภาษาศาสตร์สังคม ดังต่อไปนี้

- การแปรของภาษาตามลักษณะทางสังคมของผู้พูด เนื่องจากภาษาทุกภาษาต่างแปรไปตามลักษณะหรือสถานภาพของผู้พูด เช่น แปรตามเพศ อายุ ถิ่นที่เกิดชาติพันธุ์ และชั้นทางสังคมของผู้พูด ซึ่งอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2544: 192) ได้อ้างถึงตัวอย่างเปรียบเทียบให้เห็นถึงการแปลตัวบทภาษาอังกฤษเป็นฉบับแปลภาษาไทย โดยถ่ายทอดความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เช่น ในขณะที่คำว่า *sleep* แปลโดยถ่ายทอดความเป็นเด็กว่า หลับปุ๋ย ในขณะที่ผู้ใหญ่จะใช้คำว่า หลับสนิท ดังนั้นผู้แปลต้องรักษาและถ่ายทอดลักษณะและสถานภาพของผู้พูดในตัวบทต้นฉบับให้ครบถ้วน
- การแปรของภาษาตามบริบท นอกเหนือจากการรักษาลักษณะหรือสถานภาพของผู้พูดแล้ว อีกปัจจัยหนึ่งที่คุณแปลจะลืมเสียไม่ได้ คือ การใช้ภาษาให้ถูกต้องตามสถานการณ์การใช้ภาษา บริบทวัตถุประสงค์ และวิธีการสื่อสาร โดยผู้แปล

จะต้องเลือกว่าจะแปลวลีหรือทำเนียบภาษาของภาษาเป้าหมายให้เหมาะสมกับวลีวลีหรือทำเนียบภาษาของภาษาต้นฉบับด้วย เช่น การเลือกใช้สรรพนาม คำเรียกขาน การถ่ายทอดสำนวนเปรียบเทียบ ตัวอย่างเช่น ในการแปลตัวบทจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ผู้แปลจะต้องคำนึงถึงคำสรรพนามแทนตัวผู้พูดในภาษาไทยที่มีมากมาย เช่น หนู ผม ข้าพเจ้า ในขณะที่คำสรรพนามในภาษาอังกฤษใช้เพียงคำว่า I คำเดียว

แม้ว่าความรู้ทางด้านภาษาของตัวบทต้นฉบับและภาษาเป้าหมายจะมีความสำคัญยิ่งสำหรับผู้แปล แต่ความรู้อีกประการหนึ่งที่ผู้แปลจะขาดเสียไม่ได้คือความรู้และความเข้าใจภาษาศาสตร์สังคม เนื่องจากภาษาศาสตร์สังคมช่วยให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสังคม ดังนั้นเพื่อให้สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นตัวบทในภาษาเป้าหมายได้อย่างสมบูรณ์และเป็นธรรมชาติ ผู้วิจัยจึงได้นำทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมมาช่วยในการเลือกรูปแบบภาษาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสารที่ผู้เขียนตัวบทต้นฉบับในการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ซึ่งตัวละครเอกของเรื่องเป็นผู้ที่มาจากยุคศตวรรษที่ 19 แต่ย้อนเวลากลับไปอยู่ในอาณาจักรคาเมลอตของกษัตริย์อาเธอร์ จึงมีความแตกต่างกันในรูปแบบภาษาที่ตัวละครทั้งสองยุคใช้ นอกจากนี้ยังมีประเด็นความแตกต่างทางด้านภาษาที่ชาวบ้านทั่วไปใช้ และภาษาที่ใช้กันในชนชั้นสูงอีกด้วย

บทที่ 3 การวิเคราะห์ต้นฉบับ

ก่อนที่จะเริ่มแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ผู้วิจัยต้องวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพื่อให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน จึงจะสามารถวางแผนการแปลและเริ่มแปลได้ ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับนวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยนำหลักวาทกรรมวิเคราะห์มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์และทำความเข้าใจตัวบท โดยองค์ประกอบที่ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ ได้แก่ การวิเคราะห์บริบทต้นฉบับ การวิเคราะห์บริบทสถานการณ์ของต้นฉบับ และการวิเคราะห์บริบททางสังคมและวัฒนธรรมของต้นฉบับ

3.1 การวิเคราะห์บริบทต้นฉบับ

3.1.1 เนื้อเรื่องย่อ

ชายนักท่องเที่ยวนักหนึ่งซึ่งในเรื่องก็คือมาร์ก ทเวน เล่าเรื่องการได้พบกับชายท่าทางประหลาดชื่อ แองก์ มอร์แกน ขณะที่กำลังเยี่ยมชมปราสาทวอร์ริก (Warwick Castle) ในประเทศอังกฤษ เขาฟังแองก์เล่าถึงเรื่องราวในศตวรรษที่ 6 และพูดถึงตัวละครในตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์ไม่ต่างกับการเล่าเรื่องเพื่อนที่สนิทสนมกัน แต่ก่อนที่ชายนักท่องเที่ยวนั้นจะได้สอบถามอะไรมากกว่านั้น แองก์ก็หายตัวไป ต่อมาในคืนนั้นเองเขาก็กลับมาพบกับชายนักท่องเที่ยวนั้น และได้มอบบันทึกการเดินทางของเขาไว้ให้ด้วย

ในบันทึกนั้นแองก์เล่าว่า เดิมเขาทำงานเป็นหัวหน้าคุมโรงงานอาหารแห่งหนึ่งในคอนเนตทิคัต วันหนึ่งเขาทะเลาะวิวาทกับคนงาน และถูกตีศีรษะจนสลบ เมื่อฟื้นขึ้นมาพบกับตัวตนเองอยู่ในสถานที่แปลกตา และได้พบกับอัศวินคนหนึ่ง คือ เซอร์เคย์ ซึ่งจับเขาเป็นเชลยกลับไปยังคาเมลอต เพราะคิดว่าแองก์เป็นปีศาจ ในขณะที่นั้นแองก์เชื่อว่าเซอร์เคย์ เป็นผู้ช่วยทางจิตและคาเมลอตคือสถานบำบัดจิตประสาท เมื่อเดินทางมาถึงคาเมลอตเขาได้พูดคุยกับเด็กหนุ่มชื่อแคลเรนซ์ เขาบอกแองก์ว่าขณะนั้นเป็นปี ค.ศ. 528 แองก์ยังไม่เชื่อคำพูดของแคลเรนซ์เสียทีเดียว จึงคิดจะพิสูจน์โดยรอสุริยุปราคาที่จะเกิดขึ้นตามประวัติศาสตร์ หากเกิดสุริยุปราคาจริง เขาก็จะเชื่อคำพูดของเด็กหนุ่ม แต่แล้วกษัตริย์อาร์เธอร์ และบรรดาอัศวินตัดสินใจที่จะประหารชีวิตเขา แองก์จึงตัดสินใจเสียดำเนินเรื่องสุริยุปราคา มาดู โดยบอกแก่ชาวคาเมลอตว่าเขาเป็นผู้วิเศษ หากใครทำร้ายเขา เขาจะทำให้ดวงอาทิตย์ดับ และทุกชีวิตในคาเมลอตจะสูญสิ้น แต่คำขู่นี้ไม่เป็นผล ขณะที่แองก์กำลังจะถูกประหารก็เกิดสุริยุปราคาขึ้น ทำให้ผู้คนหวาดกลัวและเชื่อ

ตามที่แสงก็กล่าวอ้าง เขาจึงได้รับการปล่อยตัวและได้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาของกษัตริย์อาร์เธอร์ โดยทุกๆ คนเรียกเขาว่า บอส (The Boss)

ด้วยอำนาจที่เขาได้รับ แสงก็ตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงคาเมลอตให้เป็นเช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 19 โดยเขาได้ดำเนินการลักลอบฝึกผู้คน สร้างโรงงาน และสาธารณูปโภคต่างๆ รวมทั้งยังกำจัดเมอร์ลิน (Merlin) โดยการทำลายความน่าเชื่อถือในอำนาจเวทย์มนตร์ของเมอร์ลินอีกด้วย เขาใช้ความรู้และวิทยาการสมัยใหม่สร้างเหตุการณ์ที่ดูเหมือนเกิดจากเวทย์มนตร์ของเขาเพื่อเพิ่มพูนอำนาจและความศรัทธาจากประชาชน

ต่อมาแสงก็เกิดมีเรื่องเข้าใจผิดกับเซอร์เซกรามอร์ (Sir Sagamore) จนเซอร์เซกรามอร์ประกาศทำประลองด้วยหลังกลับจากการตามหาจอกศักดิ์สิทธิ์ (Holy Grail) กษัตริย์อาร์เธอร์จึงสั่งให้แสงก็ ออกเดินทางไปผจญภัยเยี่ยมอัศวินอื่นๆ เพื่อที่จะทำการประลองในฐานะอัศวินได้อย่างสมเกียรติ แสงก็จึงต้องเดินทางไปกับหญิงสาวที่มีชื่อว่า เดอแมว์แซล อลิซันด์ ลา คาร์เตอร์ ลิวส์ (Demoiselle Alisande la Carteloise) เพื่อไปช่วยเหลือเจ้าหญิงและสาวใช้ที่ถูกยักษ์จับตัวไป ระหว่างการเดินทางแสงก็เดินทางผ่านดินแดนของพระนางมอร์แกน เลอ เฟย์ (Morgan le Fay) และได้ช่วยเหลือนักโทษที่ไม่ได้รับความยุติธรรม เมื่อเดินทางไปถึงยังปราสาทของยักษ์ตามคำบอกเล่าของอลิซันด์หรือที่แสงก็เรียกว่าแซนดี้ แสงก็จึงรู้ว่าความจริงแล้วนายหญิงและสาวใช้คือหมู และปราสาทของยักษ์ก็คือเล้าหมู ส่วนยักษ์นั้นก็เพียงคนธรรมดาเท่านั้น

ก่อนที่เซอร์เซกรามอร์จะเดินทางกลับมา แสงก็และกษัตริย์อาร์เธอร์ได้ปลอมตัวเป็นชาวบ้านเดินทางไปดูความเป็นอยู่ของผู้คน แต่ขณะที่เดินทางนั้นทั้งสองถูกจับตัวไปขายเป็นทาส และต้องผ่านเรื่องราวโหดร้ายมากมายจนถึงขั้นจะถูกประหาร แต่เซอร์ลานสลอตและเหล่าอัศวินก็ช่วยกันมาช่วยได้ทันเวลา การได้เห็นความเป็นอยู่ของทาสทำให้กษัตริย์อาร์เธอร์ประกาศว่าจะให้เลิกทาสทันทีที่กลับถึงคาเมลอต

เมื่อถึงวันประลอง แสงก็และเซอร์เซกรามอร์ได้รับอนุญาตให้เลือกอาวุธได้ตามความต้องการ ในขณะที่เซอร์เซกรามอร์ใช้อาวุธที่ได้รับการปลุกเสกจากเมอร์ลิน แสงก็เลือกใช้ปืน เขาจึงสามารถเอาชนะการประลองได้อย่างง่ายดาย

เมื่อเห็นว่ากษัตริย์อาร์เธอร์และเหล่าอัศวินรวมถึงประชาชนมีความเชื่อถือเขา แสงก็จึงตัดสินใจเปิดเผยสิ่งต่างๆ ที่เขาส่งขึ้นเพื่อพัฒนาอาณาจักรตามแผนการของเขาทันที

ขณะที่การเปลี่ยนแปลงอาณาจักรกำลังดำเนินไปนั้น เขาและภรรยา คือ แซนดี้ จำเป็นต้องเดินทางไปอาศัยอยู่แถบชายฝั่งของฝรั่งเศส เพื่อให้ลูกสาวของเขาได้พักรักษาตัว

ตามที่แพทย์แนะนำ จนเมื่อเวลาผ่านไปได้ระยะหนึ่ง บรรดาเรือเสีบียงของเขาที่ส่งกลับไปอังกฤษนั้น ยังไม่มีเรือลำใดเดินทางกลับมาเลย เขาจึงลอบเดินทางกลับเข้าอังกฤษตามลำพัง และได้พบว่าได้เกิดการต่อสู้กันระหว่างอัศวินฝ่ายกษัตริย์อาร์เธอร์และอัศวินฝ่ายเซอร์ลานสล็อต ยิ่งไปกว่านั้น เซอร์มอร์เดรดยังฉวยโอกาสก่อกบฏ เหล่าอัศวินจำนวนมากเสียชีวิตไปในการรบ อาณาจักรจึงตกอยู่ในการปกครองของศาสนจักร และศาสนจักรเองนั้นได้ออกประกาศ บัพพชาชนียกรรมแสงก์ด้วย

แสงก์ต้องหลบหนีไปอยู่ในถ้ำเก่าของเมอร์ลินกับแคลเรนซ์ โดยที่แคลเรนซ์ได้รวบรวมทหารที่เขาฝึกไว้จำนวน 52 คน มาช่วยในการต่อสู้กับอัศวินของศาสนจักร เขาใช้ระเบิดและรั้วไฟฟ้าสังหารทหารฝ่ายศาสนจักรล้มตายไปมากมาย ในที่สุดก็ได้รับชัยชนะ แต่แล้วเขาและพรรคพวกกลับไม่สามารถออกจากฐานที่มั่นได้ เนื่องจากกลัวว่าข้างนอกจะยังมีนักรบของศาสนจักรอยู่อีก การขาดอาหารและติดเชื้อจากซากศพที่เน่าเปื่อยของศัตรูทำให้ทั้งหมดเริ่มเจ็บป่วยและล้มตาย ขณะที่เดินลาดตระเวนแสงก์ถูกอัศวินฝ่ายตรงข้ามที่ยังรอดชีวิตแทงจนได้รับบาดเจ็บ เมอร์ลินฉวยโอกาสกลับมาแก้แค้นแสงก์ โดยปลอมเป็นหญิงชราเข้ามาดูแลแสงก์ แต่แอบใส่ยาที่ทำให้เขาหลับไปเป็นเวลา 1,300 ปี บันทึกจบลงตรงที่แคลเรนซ์นำตัวแสงก์และบันทึกไปซ่อน

เมื่ออ่านบันทึกจบชายนักท่องเที่ยวจึงออกไปพบแสงก์ขณะกำลังใกล้ตาย ก่อนตายเขาเพื่อถึงครอบครัวของเขาและดินแดนคาเมลลอตอันเป็นที่รัก ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปเยือนอีกครั้ง

3.1.2 บริบทที่เป็นปริศนา

นวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* แบ่งเป็น 44 บท ตัวบทที่เลือกนำมาแปลมีทั้งสิ้น 5 บท ความยาว 42 หน้า ได้แก่

- 1) บทที่ 8 หลังจากที่แสงก์ได้รับตำแหน่งบอสแล้ว แสงก์เริ่มที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนในคาเมลลอต โดยเฉพาะระบบศักดินา ในบทนี้เขาวิจารณ์ระบบศักดินาว่าเป็นระบบที่กดขี่ประชาชน และประชาชนเองก็เขลาเกินกว่าจะรู้ตัว
- 2) บทที่ 10 ในบทนี้แสงก์ได้รับการทำประลองจากเซอร์เซครามอร์ โดยการประลองจะมีขึ้นหลังจากที่เซอร์เซครามอร์กลับมาจากการเดินทางไปหาออกศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างนั้นแสงก์จึงได้เริ่มดำเนินการวางรากฐานการพัฒนาคาเมลลอตของเขาอย่างลับๆ แสงก์แสดงถึงทัศนคติของเขามีต่ออำนาจ โดยทัศนคติดังกล่าวไม่ต่างจากทรราชเลย เพราะเขามองว่าการมีอำนาจเบ็ดเสร็จแต่เพียงผู้เดียวนั้นเป็นสิ่งที่ผู้ปกครองเช่นเขาคควรมี เพื่อให้การพัฒนาประเทศเป็นไปอย่าง

รวดเร็ว อย่างไรก็ตาม ในตอนนีเขาก็ต้องออกเดินทางไปผจญภัยเยี่ยงอัศวินตาม คำสั่งของกษัตริย์อาร์เธอร์ และภารกิจในการเดินทางของเขาก็คือการไปช่วย เจ้าหญิงที่ถูกยักษ์จับไป

- 3) บทที่ 13 ระหว่างเดินทางไปช่วยเจ้าหญิงจากยักษ์ แสงก็ต้องทนทุกข์ทรมาน จากการสวมใส่ชุดเกราะอัศวินและการปฏิบัติตามขนบการเป็นอัศวิน เช่น การ ไม่นำเสบียงไปด้วยระหว่างการเดินทาง นอกจากนี้เขายังได้พบกับกลุ่มคนงาน ช่อมถน และได้พูดคุยเกี่ยวกับความคิดเรื่องการปกครองในยุคของเขาอีกด้วย การเล่าเรื่องในตอนนี้เป็นการนำเรื่องข้อปฏิบัติของอัศวินมาทำให้เป็นเรื่อง ขบขัน และแสดงความคิดเห็นต่อด้านการเอาเปรียบของระบบศักดินา
- 4) บทที่ 18 แสงก็เดินทางผ่านมาถึงอาณาจักรของพระนางมอร์แกน เลอ เฟย์ และได้ช่วยเหลือนักโทษที่ถูกคุมขังโดยไม่ได้รับความยุติธรรม ในบทนี้แม่แสงก็จะ แสดงความเห็นอกเห็นใจนักโทษ แต่ขณะเดียวกันเขาก็แสดงให้เห็นความ อ้ามहितของตัวเองเช่นกัน โดยการสั่งประหารนักดนตรีที่เล่นดนตรีไม่ถูกใจเขา ทั้งวง
- 5) บทที่ 43 เป็นบทสรุปความพยายามเปลี่ยนความคิดของผู้คนและดินแดนคา เมลอต โดยหลังจากเดินทางกลับมายังอังกฤษแสงก็ได้พบว่าคาเมลอตได้ล่ม สลายลง เขาต้องต่อสู้กับศาสนจักรซึ่งประกาศบัพพาชนียกรรมเขา ขณะที่คนที่ ได้รับการฝึกฝนจากเขาพากันหันหลังให้เขา เหลือเพียงเด็กหนุ่มรุ่นใหม่ที่ได้รับการ ปลุกฝังจากเขาตั้งแต่เด็กเท่านั้นที่เข้าร่วมเป็นกองกำลังให้กับเขา ในที่สุด เขาก็ตัดสินใจทำลายโรงงานอุตสาหกรรมและสิ่งที่เขาสร้างขึ้นทั้งหมด รวมทั้ง ใช้อาวุธและวิทยาการสมัยใหม่ และฆ่าล้างทหารฝ่ายศาสนจักรล้มตายลงเป็น จำนวนมาก ท้ายที่สุดวิทยาก็กลายเป็นเครื่องมือที่ใช้ทำลายล้างดินแดนที่ เคยสงบสุขแห่งนี้

3.1.3 ประเภทของตัวบท

ไรส์ (อ้างถึงในวรรณฯ แสงอร่ามเรื่อง 2545: 114) ใช้ทฤษฎีหน้าที่ของภาษาของบือ เลอร์ (Bühler) แบ่งประเภทของตัวบทตามเจตนาในการสื่อสารเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- ตัวบทประเภทให้ข้อมูล (Informative Text) คือตัวบทซึ่งเน้นเนื้อหาสาระ ทำ หน้าที่ให้ข้อมูล เช่น พจนานุกรม ข่าว รายงานทางวิชาการ
- ตัวบทประเภทเน้นการแสดงออก (Expressive Text) คือตัวบทที่ถ่ายทอด ข้อมูลโดยเรียบเรียงอย่างมีศิลปะ เช่น บทกวี นวนิยาย
- ตัวบทประเภทปฏิบัติการ (Operative Text) คือตัวบทที่ให้ข้อมูลที่มีลักษณะ โน้มน้าวให้ผู้รับสารคล้อยตามหรือปฏิบัติตาม เช่น ประกาศ โฆษณา

นวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เป็นนวนิยายเสียดสี โดยนอกจากผู้ประพันธ์ได้ใช้ความสามารถทางภาษาถ่ายทอดเรื่องราวอย่างมีศิลปะ ทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินและสามารถสร้างจินตภาพตามที่ผู้ประพันธ์ได้บรรยายไว้ ผู้ประพันธ์ยังได้ใช้ทักษะในการเล่าเรื่องโดยนำเสนอผ่านการเสียดสี เหน็บแนม เพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นพ้องกับความคิดเห็นของตนเองอีกด้วย ดังนั้นนวนิยายเรื่องนี้จึงมีลักษณะเป็นตลกร้ายประเภทเน้นการแสดงออกและโน้มน้าวให้เห็นคล้อยตามในเวลาเดียวกัน

3.1.4 โครงเรื่อง

โครงเรื่องในนวนิยายโดยทั่วไปจะต้องมีความขัดแย้ง ซึ่งแบ่งออกเป็น

- ความขัดแย้งภายนอก (External Conflicts) ได้แก่ ความขัดแย้งของตัวละครหลักกับตัวละครอื่นๆ ตัวละครหลักกับสังคม ตัวละครหลักกับธรรมชาติ และตัวละครหลักกับโชคชะตา
- ความขัดแย้งภายใน (Internal Conflicts) คือ ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครหลักเอง

สำหรับนวนิยายเรื่องนี้เป็นการแสดงถึงความขัดแย้งของตัวละครหลักกับสังคม เนื่องจากตัวละครหลักมีความคิดเห็นที่คัดค้านกับค่านิยมและความเป็นไปในสังคมของดินแดนคาเมล็อตที่เขาเข้าไปอยู่

ทั้งนี้ผู้ประพันธ์ได้วางโครงเรื่องไว้เป็นขั้นตอนตามรูปแบบดังต่อไปนี้

- 1) จุดเริ่มเรื่อง (Exposition) เป็นการเล่าเรื่องของนักท่องเที่ยงที่ได้พบกับ แองก์ มอร์แกน และได้รับบันทึกการเดินทางย้อนอดีตของเขา
- 2) จุดเริ่มต้นของปัญหา (Complication) เมื่อพบว่าตนเองฟื้นขึ้นมาในอาณาจักรคาเมล็อต สมัยศตวรรษที่ 6 เขาต้องพยายามเอาตัวรอดจากการถูกประหาร ด้วยการทำให้ผู้คนเชื่อว่าเขาเป็นผู้วิเศษ และเมื่อเห็นว่าความรู้ทางวิทยาการของเขานั้นสูงกว่าใครๆ ในอาณาจักร แองก์จึงเกิดความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงคาเมล็อตให้กลายเป็นประเทศสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 19
- 3) จุดวิกฤติ (Climax) เมื่อเดินทางจากฝรั่งเศสกลับมายังอังกฤษ แองก์พบว่าอาณาจักรคาเมล็อตได้ล่มสลายลง กษัตริย์อาเธอร์และเหล่าอัศวินล้มตายจากการสู้รบ ส่วนตัวเขาเองก็ต้องต่อสู้กับกองทัพของศาสนจักร

- 4) ปัญหาเริ่มคลี่คลาย (Falling Action) แองก์ใช้อาวุธสมัยใหม่เข้าช่วยในการต่อสู้จนได้รับชัยชนะ แต่สุดท้ายก็ถูกเมอร์ลินวางยาให้หลับไปจนฟื้นขึ้นมาอีกครั้งในศตวรรษที่ 19
- 5) จุดจบของปัญหา (Conclusion) เมื่ออ่านบันทึกจบนักท่องเที่ยวก้ออกตามหา แองก์ และได้พบเขาขณะกำลังเพื่อหาครอบครัวและคาเมล็อตก่อนจะสิ้นใจ

3.1.5 แก่นเรื่อง

A Connecticut Yankee in King Arthur's Court เป็นการนำเสนอเรื่องราวของชายจากศตวรรษที่ 19 ที่เดินทางย้อนอดีตไปยังดินแดนคาเมล็อตอันสงบสุขในช่วง ศตวรรษที่ 6 เขามองว่าชาวคาเมล็อตเป็นพวกล้าหลัง และคิดว่าวิทยาการและความรู้สมัยใหม่จะช่วยนำความเจริญมาสู่คนเหล่านี้ได้ โดยที่เขาไม่ได้ตระหนักเลยว่าสิ่งที่เขาพยายามยึดเยียดให้มันไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ของชาวคาเมล็อตเลย และในที่สุดเขาก็กลับเป็นผู้ที่ใช้วิทยาการและความรู้สมัยใหม่เหล่านั้นทำลายล้างดินแดนที่สันติสุขนี้เอง

3.1.6 ตัวละครที่สำคัญ

เนื่องจากมาร์ก ทเวนเขียนนิยายเรื่องนี้โดยมีฉากเป็นอาณาจักรคาเมล็อตในยุคกษัตริย์อาร์เธอร์ ดังนั้นตัวละครในเรื่องจึงมีตัวละครในตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์รวมอยู่กับตัวละครที่สร้างขึ้นใหม่ด้วย

แองก์ มอร์แกน หัวหน้าคนงานโรงงานอุตสาหกรรมในฮาร์ตฟอร์ด คอนเนตทิคัต มีชีวิตอยู่ในช่วงศตวรรษที่ 19 แต่เดินทางย้อนเวลากลับไปยังช่วงศตวรรษที่ 6 ในอาณาจักรคาเมล็อตของกษัตริย์อาร์เธอร์ เขาเป็นตัวแทนความนึกคิดแบบอเมริกันโดยแท้ เขาเชื่อมั่นในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย และศรัทธาความเจริญทางวัตถุ จึงหลงล่าพองว่าความรู้ทางวิทยาการสมัยใหม่ที่เขาจะมีจะทำให้กลายเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด และสามารถทำให้คาเมล็อตเป็นเช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 19 รวมทั้งทำให้ผู้คนพ้นจากความเชื่องมงายอย่างไรก็ดี สุดท้ายแองก์ก็กลับหาประโยชน์จากความมั่งมายของชาวบ้านเสียเอง

แคลเรนซ์ เด็กหนุ่มผู้รับใช้ของอัศวินที่แองก์พบหลังจากที่มาถึงคาเมล็อต และต่อมาแองก์ให้ความไว้วางใจถ่ายทอดความรู้ต่างๆ จนกระทั่งสามารถเป็นผู้ช่วยในแผนการนำความเจริญมาสู่อาณาจักรคาเมล็อตได้ แคลเรนซ์เป็นตัวละครที่มีความสำคัญในแง่ที่เขาทำให้ผู้อ่านมองเห็นว่าการที่แองก์พยายามเปลี่ยนแปลงคาเมล็อตนั้นไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นไป

แท้จริงของคาเมล็อต เช่น การที่เขาพยายามสร้างโรงพิมพ์ ทั้งๆ ที่ประชาชนส่วนใหญ่ของคาเมล็อตไม่รู้หนังสือ

กษัตริย์อาร์เธอร์ กษัตริย์แห่งอังกฤษ ปกครองอาณาจักรคาเมล็อต เชื้อมั่นในตนเอง กล้าหาญ เด็ดเดี่ยว และเปี่ยมไปด้วยความเมตตา จะเห็นได้จากการเข้าไปให้ความช่วยเหลือชาวบ้านที่ป่วยเป็นไข้ทรพิษอย่างไม่รังเกียจ ทำให้แองก์เข้าใจว่าผู้ที่เป็นกษัตริย์ที่สมควรได้รับความเคารพนั้นเป็นอย่างไร

เมอร์ลิน ตามตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์ เมอร์ลินเป็นพอมตผู้วิเศษที่มีอำนาจแข็งแกร่งที่สุด แต่ในนวนิยายเรื่องนี้เขากลับเป็นพอมตที่ไม่มีอำนาจมากตามตำนาน อาศัยมายากลในการหลอกลวงผู้คนเท่านั้น แองก์จึงสามารถเอาชนะได้หลายครั้ง ในที่สุดเมอร์ลินเป็นผู้ที่ทำให้แองก์กลับไปจนมาพื้นอีกครั้งในศตวรรษที่ 19

พระนางมอร์กาน เลอ เฟย์ เป็นน้องสาวของกษัตริย์อาร์เธอร์และราชินีของกษัตริย์ อูเรียนผู้ปกครองอาณาจักรเล็กๆ มีนิสัยโหดร้าย สังหารผู้คนเพียงเพราะความไม่พอใจเพียงเล็กน้อย หากแต่ปฏิบัติศาสนกิจอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เกรงกลัวต่ออำนาจของแองก์ตามคำบอกเล่าที่ได้ยินมา

แซนดี้ หรือ เดอแมว์แซล อลิซันด์ ลา คาร์เตอร์ลัวส์ (Demoiselle Alisande la Carteloise) หญิงสาวที่มาขอให้กษัตริย์อาร์เธอร์ช่วยเหลือนายหญิงของเธอจากยักษ์ ทำให้แองก์ต้องออกเดินทางไปกับเธอ และสุดท้ายแองก์ต้องแต่งงานด้วย เนื่องจากเธอยึดมั่นในธรรมเนียมปฏิบัติที่กล่าวว่าเธอเป็นสมบัติของแองก์ไปจนกว่าจะมีอัศวินคนอื่นมาเอาชนะเขาได้

ตัวละครในเรื่องส่วนใหญ่เป็นตัวละครที่มีมิติเดียว (Flat Character) เนื่องจากเป็นเพียงตัวละครประกอบที่ใช้ในการดำเนินเรื่องเท่านั้น ตัวละครที่มีพหุมิติ (Round Character) มีเพียงแองก์เท่านั้น เนื่องจากผู้อ่านจะเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงในทัศนคติของตัวละครหลักนี้ เช่น จากที่ในตอนต้นเรื่องเขาเกลียดชังระบบกษัตริย์และดูแคลนกษัตริย์อาร์เธอร์ แต่หลังจากที่เขาได้เดินทางไปกับกษัตริย์อาร์เธอร์ และได้เห็นพระองค์ช่วยเหลือชาวบ้านที่ป่วยเป็นโรคไข้ทรพิษอย่างไม่รังเกียจ เขาก็ซาบซึ้งในความเป็นกษัตริย์ที่มีคุณธรรมของกษัตริย์อาร์เธอร์ และเริ่มเข้าใจสาเหตุที่ประชาชนให้ความรักและเคารพกษัตริย์อาร์เธอร์ นอกจากนี้ในช่วงที่เขาเข้ามาอยู่ในคาเมล็อตใหม่ๆ นั้น แองก์มองคาเมล็อตว่าเป็นเพียงสถานที่ที่เขาจะได้มีโอกาสที่จะแสดงความสามารถและเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดได้ แต่ท้ายที่สุดแล้วเขาก็ได้เห็นคุณค่าของดินแดนคาเมล็อต และโหยหาที่จะได้กลับไปยังช่วงเวลานั้นอีก

3.1.7 ฉาก

ตัวบทที่นำมาแปลเป็นการจำลองภาพอาณาจักรคาเมลอต ในตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์ ในช่วงศตวรรษที่ 6 ซึ่งเป็นยุคของอควินและระบบศักดินา ชาวบ้านธรรมดาได้รับความยากลำบาก และถูกเอารัดเอาเปรียบจากชนชั้นขุนนางและศาสนจักร อาณาจักรคาเมลอตเป็นดินแดนที่มีทัศนียภาพสวยงาม และมีความเป็นธรรมชาติอันบริสุทธิ์

สิ่งที่ปรากฏในเนื้อเรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็นความเป็นอยู่หรือค่านิยมของผู้คน เช่น ระบบศักดินาที่ชนชั้นขุนนางเอารัดเอาเปรียบชาวบ้าน และการที่ผู้คนมีความเชื่อมงายในเรื่องเวทมนตร์ ช่วยเน้นให้ผู้อ่านเข้าใจถึงแรงกระตุ้นที่ทำให้ตัวละครหลักทำในสิ่งที่ปรากฏในเนื้อเรื่องได้เป็นอย่างดี

3.1.8 มุมมอง

การเล่าเรื่องในนวนิยายเรื่องนี้ มาร์ก ทเวนใช้บุรุษที่ 1 เป็นผู้เล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครหลักของเรื่อง คือ แองก์ มอร์แกน โดยเนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นการเล่าผ่านบันทึกของตัวละครหลักคือ แองก์ ดังนั้นผู้อ่านจะได้รับรู้ถึงทัศนคติและความคิดเห็นที่เขามีต่อสภาพสังคมและผู้คนในดินแดนคาเมลอตอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ในตอนต้นของเรื่องยังเป็นการเล่าเรื่องโดยนักท่องเที่ยวที่มาพบกับแองก์ และได้รับบันทึกการเดินทางมา

3.1.9 วจนลีลา

วจนลีลา (Style) หมายถึงรูปแบบการใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่ง โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

- 1) วจนลีลาแบบเป็นทางการ เป็นการใช้รูปแบบภาษาที่มีความสมบูรณ์แบบ ไม่ละคำ ไม่ใช้คำสแลงหรือคำย่อ ดังนั้นจึงต้องมีการเตรียมตัวก่อนและเลือกใช้อย่างระมัดระวัง วจนลีลาแบบเป็นทางการนี้ส่วนใหญ่ใช้ในงานพิธีที่มีความเป็นทางการ เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ การพูดคุยกับบุคคลที่อยู่ในระดับสูงกว่าตัวผู้พูดเอง
- 2) วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ เป็นการใช้รูปแบบภาษาที่ไม่เคร่งครัด เนื่องจากใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ เช่น การพูดคุยสนทนาระหว่างเพื่อน

นอกจากนี้มาร์ติน โจนส์ (อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2544: 154-158) ยังได้แบ่ง วจนลีลาออกเป็น 5 แบบ ได้แก่

- 1) วจนลีลาตายตัว เป็นการใช้ภาษาในรูปแบบที่ตายตัวและเคร่งครัด มักพบในพิธีการสำคัญ และวรรณกรรมชั้นสูง
- 2) วจนลีลาเป็นทางการ เป็นการใช้รูปแบบภาษาที่มีความสุภาพ ใช้ถ้อยคำที่เป็นคำศัพท์เฉพาะทางและรูปประโยคที่มีความหรูหรา นอกจากนี้ยังมีลักษณะที่สำคัญคือ การแยกตัวของผู้พูดออกจากผู้ฟัง (Detachment) และการเชื่อมโยงความ (Cohesion)
- 3) วจนลีลาหารือ ได้แก่ภาษาที่ใช้ในเชิงธุรกิจ เป็นวิภาษภาษาที่เป็นกลางมากที่สุด ไม่เป็นทางการหรือเป็นกันเองมากจนเกินไป อนุญาตให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมและมีการโต้ตอบกัน
- 4) วจนลีลาเป็นกันเอง ใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ผู้พูดไม่ต้องระมัดระวังมากนัก เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้กับบุคคลที่มีความสนิทสนมกัน ประโยคที่ใช้เป็นแบบเรียบง่าย ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ มีการละคำและใช้คำสแลง
- 5) วจนลีลาสสนิทสนม ได้แก่รูปแบบภาษาที่ใช้กับคนในครอบครัวหรือกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมกันอย่างมาก ลักษณะของภาษาที่ใช้จะแตกต่างจากวจนลีลาเป็นกันเองตรงที่มีการละคำพูดมากกว่า เนื่องจากมีความเข้าใจร่วมกันจึงสามารถคาดเดาความหมายได้จากบริบท นอกจากนี้ยังมีการใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่ม (Jargon) อีกด้วย

วจนลีลาที่ผู้ประพันธ์ใช้ในนวนิยายเรื่องนี้มีความหลากหลาย มีทั้งวจนลีลาที่เป็นกันเอง มีการใช้รูปประโยคที่มีความยาวและซับซ้อน เพื่อแสดงถึงกระแสความคิดที่ต่อเนื่องของตัวละคร เนื่องจากเป็นการเล่าเรื่องผ่านบันทึกส่วนตัว และวจนลีลาที่เป็นทางการ ในบทสนทนาระหว่างคนต่างชนชั้น ที่ต้องใช้ถ้อยคำที่แสดงการให้เกียรติ และจดหมายทำรบของแองก์

นอกจากนี้มาร์ก ทเวน ใช้ให้ตัวละครที่มาจากต่างยุคใช้ภาษาที่ต่างกัน โดยใช้ภาษาโบราณกับตัวละครชาวคาเมล็อตซึ่งเป็นผู้คนในศตวรรษที่ 6 ตัวอย่างเช่นคำพูดที่ชาวบ้านผู้หนึ่งพูดกับแองก์ ดังนี้

'Marry, it is so, and for that I was glad; wherefore it liked me not, and bred in me a cold doubt, to fear of this priest being there.' (Mark Twain 1969:89)

3.1.10 น้ำเสียง

มาร์ก ทเวนเป็นนักเขียนผู้ประพันธ์ผลงานในแนวเสียดสี และนวนิยายเรื่อง *Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของเขาก็เป็นนวนิยายแนวเสียดสีเช่นเดียวกับผลงานเรื่องอื่นๆ ดังนั้นน้ำเสียงที่ใช้ในการเล่าเรื่องจึงเป็นเชิงเหน็บแนม ประชดประชัน และหลายครั้งแสดงความมกราดเกรี้ยวรุนแรง ตัวอย่างเช่นการเปรียบเทียบการแสดงความจงรักภักดีที่ประชาชนมีต่อกษัตริย์ ศาสนจักร และเหล่าผู้สูงศักดิ์ว่าไม่ต่างจากเหตุผลที่ทาสเคารพแล้และเหตุผลที่สุนัขรักและให้เกียรติคนแปลกหน้าที่เตะมัน

It was pitiful for a person born in a wholesome free atmosphere to listen to their humble and hearty outpourings of loyalty toward their king and Church and nobility; as if they had any more occasion to love and honor king and Church and noble than a slave has to love and honor the lash, or a dog has to love and honor the stranger that kicks him! (Twain 2004: 53)

3.2 การวิเคราะห์บริบทสถานการณ์สื่อสาร

3.2.1 ผู้ประพันธ์

มาร์ก ทเวนมีชื่อจริงว่า แซมมวล แลงฮอร์น คลีเมนส์ (Samuel Langhorne Clemens) เกิดเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน ค.ศ. 1835 เป็นลูกคนที่ 6 ของจอห์น มาร์แชล คลีเมนส์ (John Marshall Clemens) และเจน แลมป์ตัน (Jane Lampton) เขาเกิดและอาศัยอยู่ที่เมืองฟลอริดา (Florida) รัฐมิสซูรี (Missouri) จนกระทั่งเขามีอายุ 4 ปี จึงย้ายไปอยู่ที่เมืองฮันนิบาล (Hannibal) ซึ่งอยู่ในรัฐเดียวกัน

ครอบครัวของมาร์ก ทเวนขาดเงินทองเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อพ่อเสียชีวิตลง มาร์ก ทเวน ซึ่งขณะนั้นอายุ 12 ปีจึงต้องเลิกเรียนและออกหางานทำ งานแรกที่เขาทำคืองานในโรงพิมพ์ จากนั้นเขาก็เริ่มเข้าสู่งานหนังสือพิมพ์ โดยการเข้าไปช่วยงานพี่ชายที่หนังสือพิมพ์ฮันนิบาล เจอร์นัล (*Hannibal Journal*) จนได้เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการ และได้ย้ายไปทำงานในเมืองต่างๆ ทั้งนิวยอร์ก วอร์ชิงตัน ฟิลาเดลเฟีย

มาร์ก ทเวนทำงานในสายอาชีพนักหนังสือพิมพ์อยู่หลายปีก่อนที่จะตัดสินใจหันกลับไปสานความฝันในวัยเด็กของเขา นั่นคือการเป็นคนนำร่องเรือใหญ่ เขาฝึกฝนจนได้รับใบอนุญาตคนนำร่องเรือใหญ่เมื่ออายุ 24 ปี และทำงานอย่างมีความสุขจนกระทั่ง ค.ศ. 1861 เกิด

สงครามกลางเมืองขึ้นในสหรัฐอเมริกา มาร์ก ทเวนเข้าประจำการเป็นทหารอยู่ระยะหนึ่งก่อนที่จะตัดสินใจเดินทางไปยังรัฐเนวาดาด้วยความหวังที่จะสร้างเนื้อสร้างตัวจากการหาแร่เงินและทองคำ แต่แล้วก็ไม่ประสบความสำเร็จ จึงกลับไปทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์อีกครั้งที่เวอร์จิเนียซิตี เทอร์ริทอเรียล เอนเตอร์ไพรส์ (Virginia City Territorial Enterprise) จนกลายเป็นนักเขียนคอลัมน์และนักข่าวที่มีชื่อเสียง และเริ่มใช้นามปากกา มาร์ก ทเวน ซึ่งหมายถึง สองฟาธอม ใน ค.ศ. 1863

ในปี ค.ศ. 1869 ผลงานเขียนเรื่องแรกของเขาที่ได้รับการตีพิมพ์ ในช่วงดังกล่าว มาร์ก ทเวนเดินทางไปยังที่ต่างๆ เพื่อบรรยายและเขียนคอลัมน์ ใน ค.ศ. 1870 เขาก็ได้แต่งงานกับ โอลิเวีย แลงดอน (Olivia Langdon) ทั้งสองมีลูกด้วยกัน 4 คน แต่ลูกชายคนแรกเสียชีวิตไปเมื่อตอนอายุเพียง 19 เดือน มาร์ก ทเวนและครอบครัวย้ายไปตั้งรกรากอยู่ที่เมืองฮาร์ตฟอร์ด (Hartford) รัฐคอนเนตทิคัต

ด้วยความหลงใหลในวิทยาศาสตร์และการประดิษฐ์คิดค้นต่างๆ มาร์ก ทเวนมักจะทุ่มเงินจำนวนมากเพื่อสนับสนุนการค้นคว้าสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ จนส่งผลให้ครอบครัวของเขาประสบปัญหาทางการเงินอยู่เสมอ และเขาเองก็ไม่สามารถเลิกอาชีพนักเขียนได้อย่างที่ตั้งใจ

มาร์ก ทเวนนับเป็นนักเขียนแนวสังคมนิยมผู้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อวรรณกรรมอเมริกัน จนวิลเลียม ฟอล์กเนอร์ (William Faulkner) ยกย่องให้เขาเป็นบิดาแห่งวรรณคดีอเมริกัน (Jelliffe 1956 อ้างถึงใน <http://en.wikipedia.org>) งานเขียนของเขาเป็นงานที่นำเสนออารมณ์ขันและการเสียดสีความคิดและค่านิยมต่างๆ ของผู้คนในสังคม โดยส่วนใหญ่เป็นการสะท้อนความคิดจากประสบการณ์ในชีวิต เช่น ในนวนิยายเรื่อง *The Adventures of Huckleberry Finn* ที่ได้รับการยกย่องและเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลกนั้น มาร์ก ทเวนได้นำประสบการณ์ในวัยเด็กขณะที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมฟิรริแดนที่มีเมตตา เกรงกลัวต่อบาป แต่กลับใช้แรงงานจากทาส มาใช้ในเรื่อง ส่วนงานเขียนอื่นๆ ของเขาที่ได้รับความนิยม เช่น *The Adventures of Tom Sawyer*, *The Prince and the Pauper*, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* และ *Life on the Mississippi*

3.2.2 ผู้รับสาร

ผู้รับสารที่เป็นเป้าหมายหลักของผู้ประพันธ์คือชาวอเมริกันในยุคศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้ประพันธ์แตงนวนิยายเรื่องนี้ขึ้น เนื่องจากเนื้อหาในนวนิยายบางส่วนเป็นการโจมตีสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมสหรัฐอเมริกาในช่วงเวลานั้น เช่น การคัดเลือกคนเข้าปฏิบัติหน้าที่จากชนชั้นและชาติตระกูลแทนที่จะคัดเลือกจากคุณสมบัติความสามารถ ผ่านเหตุการณ์การคัดเลือก

อัศวินในเรื่อง อย่างไรก็ตามแม้เรื่องราวในนวนิยายเรื่องนี้จะมีความซับซ้อนและสนุกสนาน แต่ก็ไม่เหมาะกับเด็ก เนื่องจากเนื้อหาในบางช่วงมีความรุนแรงกล่าวถึงการสังหารผู้คนอย่างโหดเหี้ยม

3.2.3 สถานการณ์สื่อสารของต้นฉบับ

นวนิยายเรื่องนี้ตีพิมพ์เป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1889 ในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นช่วงที่ประเทศมีความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ และได้ก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ทำให้คนอเมริกันมีความภาคภูมิใจและศรัทธาในความเป็นอเมริกันของตน นอกจากนี้ในยุคนี้ยังเป็นช่วงที่ประเทศสหรัฐอเมริกาออกล่าอาณานิคมเช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ในยุโรป ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการหาวัตถุดิบและแรงงานสำหรับอุตสาหกรรม

3.3 การวิเคราะห์บริบททางวัฒนธรรม

เนื่องจากนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เป็นการเล่าเรื่องการเดินทางย้อนอดีตของชายจากศตวรรษที่ 19 ไปยังศตวรรษที่ 6 เรื่องราวที่ผู้ประพันธ์นำเสนอในนวนิยายเรื่องนี้จึงเกี่ยวพันกับช่วงเวลาสองยุคได้แก่ ยุคศตวรรษที่ 6 และศตวรรษที่ 19

3.3.1 สภาพสังคมในยุคศตวรรษที่ 6

บริบททางวัฒนธรรมที่สำคัญในเนื้อหาตัวบทที่เกี่ยวกับศตวรรษที่ 6 ได้แก่

1) ระบบศักดินา

เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 5 ในประเทศฝรั่งเศส โดยเริ่มขึ้นจากการที่อาณาจักรโรมันล่มสลาย ทำให้ดินแดนต่างๆ เกิดความระส่ำระสาย ไม่มีความมั่นคง ดังนั้นบรรดาเจ้าของที่ดินจึงพากันนำที่ดินของตนไปยกให้กับขุนนางผู้มีอำนาจเพื่อแลกกับการได้รับการคุ้มครอง โดยเจ้าของที่ดินกลายเป็นผู้เช่าที่ดินและมีภาระผูกพันกับขุนนางเจ้าของที่

ผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในระบบศักดินาคือ กษัตริย์ เนื่องจากถือว่าที่ดินในราชอาณาจักรทั้งหมดเป็นของพระองค์ และขุนนาง (Lord) เป็นผู้รับพระราชทานที่ดินอีกทอดหนึ่ง ก่อนที่จะนำที่ดินนั้นไปมอบให้กับข้า (Vassal) ในลักษณะการให้เช่า โดยเป็นการเช่าที่สืบทอดกรรมสิทธิ์ต่อไปในตระกูล ขุนนางเจ้าของที่ดินมีพันธะหน้าที่ในการปกป้องคุ้มครองข้าและที่ดินของข้าจากภัยอันตรายและความอยู่ดีศรีธรรมต่างๆ ในขณะที่ข้ามีความรับผิดชอบต่อขุนนางเจ้าของที่ในทางทหารและการเงิน

2) อัศวิน

เนื่องจากในยุคกลางสังคมประสบปัญหาทั้งจากผู้รุกรานและโจรผู้ร้าย ดังนั้นประชาชนจึงต้องขอให้ผู้มีอำนาจมาช่วยปกป้องคุ้มครองพวกตน และผู้ที่เข้ามารับหน้าที่นี้ก็คืออัศวิน ซึ่งก็คือบรรดาบุตรหลานของขุนนางที่ได้รับการฝึกฝนการเป็นนักรบ ผู้ที่จะเป็นอัศวินจะเริ่มการฝึกโดยการเข้าเป็นมหาดเล็กรับใช้ภรรยาเจ้าของปราสาทก่อน และขณะนั้นก็จะได้รับการอบรมเกี่ยวกับมารยาทในราชสำนัก และวีรคติ (Chivalry) หรือหลักธรรมแห่งอัศวิน ก่อนที่จะได้รับการฝึกฝนการขี่ม้าจากทหารคนสนิท (Squire) ของขุนนาง เมื่ออายุ 14 ปีจึงเลื่อนเป็นทหารคนสนิท คอยรับใช้ขุนนางและฝึกฝนเกี่ยวกับการเป็นอัศวินรวมถึงการต่อสู้ และจะได้รับการแต่งตั้งเป็นอัศวินเมื่อมีอายุครบ 21 ปี ชนชั้นอัศวินมีหน้าที่หลักคือการปกป้องอาณาจักรและปกครองประเทศ สิ่งที่อัศวินทำจึงได้แก่ การทำสงครามและการต่อสู้เพื่อปกป้องเกียรติของตน

3) ศาสนจักร

ในยุคกลางนั้นประชาชนมีความศรัทธาต่อศาสนจักรเป็นอย่างมาก ศาสนจักรเข้ามามีบทบาทสำคัญในการควบคุมการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ศาสนจักรจึงมีความมั่นคงกว่ากษัตริย์มาก และสันตะปาปาเป็นคู่ปรับของบรรดากษัตริย์มาตลอด โดยเครื่องมือที่สำคัญของศาสนจักรคือการประกาศบัญญัติ

3.3.2 สภาพสังคมในยุคศตวรรษที่ 19

- 1) การปฏิวัติอุตสาหกรรม ในศตวรรษที่ 19 นั้น การปฏิวัติอุตสาหกรรมทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกากลายเป็นประเทศที่มั่งคั่งและเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางวิทยาการทำให้มีการคิดค้นสิ่งประดิษฐ์และสิ่งอำนวยความสะดวกขึ้นมากมาย ซึ่งส่งผลให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมต่างๆ อย่างรวดเร็ว
- 2) นโยบายจักรวรรดินิยม การขยายตัวของอุตสาหกรรมทำให้เกิดความต้องการทรัพยากรมาเป็นวัตถุดิบจำนวนมากจากนอกประเทศ ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นประเทศต่างๆ ในยุโรปพากันดำเนินนโยบายจักรวรรดินิยม ประเทศสหรัฐอเมริกาเล็งเห็นว่าสามารถใช้แนวทางดังกล่าวเป็นหนทางที่จะได้มาซึ่งทรัพยากรได้ จึงเริ่มดำเนินนโยบายจักรวรรดินิยมบ้าง ในการดำเนินนโยบายจักรวรรดินิยม ประเทศสหรัฐอเมริกาพยายามส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศด้อยพัฒนา และนำแนวคิดและวัฒนธรรม ตลอดจนเทคโนโลยีของตนเข้าไปยังประเทศอาณานิคม ซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกามองว่าเป็นประเทศด้อยพัฒนา และประเทศสหรัฐอเมริกาก็จะมาช่วยพัฒนา หากแต่แท้จริงแล้วทั้งหมดเป็นไปเพื่ออำนวยความสะดวก

ให้กับชาวอเมริกันที่เข้าไปลงทุนหรือทำธุรกิจในประเทศอาณานิคมเท่านั้น นอกเหนือจากการหาแหล่งวัตถุดิบเพื่อป้อนอุตสาหกรรมแล้ว การออกล่าอาณานิคมยังเป็นประตูสู่การนำทาสเข้ามาใช้แรงงานในอุตสาหกรรมและการหาตลาดเพื่อระบายผลผลิตจากอุตสาหกรรมของตนอีกด้วย (สุรินี แจ่มอุทัย 2546: 89)

การวิเคราะห์ต้นฉบับเป็นขั้นตอนที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการแปล เนื่องจากเมื่อทำการวิเคราะห์ต้นฉบับแล้ว ผู้วิจัยจะมีความเข้าใจทั้งในเนื้อหาของตัวบทต้นฉบับ จุดมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ รวมไปถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายของตัวบท ดังนั้นเมื่อเข้าใจในสิ่งเหล่านี้อย่างถ่องแท้แล้ว ผู้วิจัยก็จะสามารถวางแผนในการแปลเพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดสารไปยังผู้อ่านได้ตามที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อ

บทที่ 4

การวางแผนการแปลและแนวทางในการแก้ปัญหา

4.1 การวางแผนการแปล

4.1.1 ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงในการเลือกรูปแบบการแปล

4.1.1.1 ประเภทของตัวบท

นวนิยายเสียดสีเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เป็นตัวบทประเภทเน้นการแสดงออกและโน้มน้าวให้เห็นด้วยในเวลาเดียวกันกล่าวคือนอกเหนือจากการที่ผู้ประพันธ์ได้ใช้ความสามารถทางภาษาถ่ายทอดเรื่องราวอย่างมีศิลปะ ทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินและเกิดจินตภาพตามที่คุณประพันธ์ได้บรรยายไว้แล้ว ผู้ประพันธ์ยังได้ใช้การเล่าเรื่องโดยนำเสนอผ่านการใช้คำเสียดสี เหน็บแนม เพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามไปกับความคิดเห็นของตนเองอีกด้วย ดังนั้นนอกเหนือจากการคำนึงถึงการถ่ายทอดสารตามต้นฉบับแล้ว ยังต้องคำนึงถึงการนำเสนอกลวิธีการเล่าเรื่องของผู้ประพันธ์ เพื่อให้ผู้อ่านฉบับแปลได้อ่านงานที่เทียบเคียงได้กับต้นฉบับทั้งในแง่เนื้อหาและอรรถรส กล่าวคือนอกจากจะต้องรักษาสารที่ผู้ประพันธ์ต้องการถ่ายทอดไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ยังต้องรักษาวิธีการเล่าเรื่อง เช่น การวางโครงเรื่อง การแสดงออกถึงบุคลิกตัวละคร มุมมอง ตลอดจนลีลาการประพันธ์ของผู้ประพันธ์ เช่น การใช้โวหารภาพพจน์ต่างๆ เพื่อให้บทแปลยังคงลักษณะงานที่ไม่ขาดอรรถรสและขณะเดียวกัน ภาษาที่ใช้ในบทแปลก็ต้องอ่านได้ราบรื่นตามลักษณะธรรมชาติของภาษาปลายทาง

4.1.1.2 ลักษณะการใช้ภาษาในตัวบท

นวนิยายเรื่องนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องผ่านบันทึกของตัวละครหลัก คือ แองก์ มอร์แกน ดังนั้นผู้อ่านจึงได้อ่านเรื่องราวอันเกิดจากประสบการณ์และความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร และกลวิธีดังกล่าวนี้ส่งผลให้รูปประโยคที่ใช้ในการเล่าเรื่องมีลักษณะที่เป็นประโยคซับซ้อน โดยมีส่วนขยายต่อเนื่องกันไปอย่างยืดยาว ทั้งนี้ก็เพื่อทำให้อ่านเกิดความรู้สึกที่กำลังอยู่ในกระแสความคิดของตัวละครจริงๆ และเพื่อประโยชน์ในการสร้างความต่อเนื่องของความคิด โดยมีจุดประสงค์เพื่อเน้นย้ำความคิดของตนเองเพื่อให้อ่านคล้อยตาม เช่น

It was pitiful for a person born in a wholesome free atmosphere to listen to their humble and hearty outpourings of loyalty toward their king and Church and nobility; as if they had any more occasion to love and honor king and Church and noble than a slave has to love and honor the lash, or a dog has to love and honor the stranger that kicks him!

เนื่องจากโครงสร้างที่แตกต่างกันระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ในกรณีนี้ที่โครงสร้างดังกล่าวไม่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทย หรือการแปลโดยยึดโครงสร้างประโยคในต้นฉบับจะทำให้บทแปลขาดความสละสลวย ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างในระดับประโยค (สัจฉนิ วิ สายบัว 2538: 85) เช่น การปรับวิธีเรียงคำ การเปลี่ยนประโยคเป็นวลี และวลีเป็นประโยค เป็นต้น

นอกจากนี้เนื่องจากตัวบทต้นฉบับเป็นนวนิยายที่เขียนขึ้นในศตวรรษที่ 19 ภาษาในตัวบทโดยรวมยังเป็นภาษาที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน จะมีภาษาเก่าที่ปะปนอยู่บ้างเล็กน้อย และเนื่องจากเนื้อหาที่นำเสนอเป็นการเดินทางย้อนอดีตของตัวละครในศตวรรษที่ 19 ไปยังศตวรรษที่ 6 ดังนั้นภาษาที่ใช้ในบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ที่เกี่ยวกับตัวละครในศตวรรษที่ 6 ซึ่งปรากฏอยู่ในตัวบทต้นฉบับจึงเป็นภาษาเก่า ส่วนตัวละครที่มาจากศตวรรษที่ 19 คือ แองก์ มอร์แกน ผู้วิจัยได้พิจารณาใช้ภาษาไทยที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันในการถ่ายทอดการเล่าเรื่องและคำพูดของตัวละครหลักนี้ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“I think you are right,” said he; “it is the obvious thing for them to try.”

“Well, then,” I said, “if they do it they are doomed.”

บทแปล

“ข้าคิดว่าท่านพูดถูก” แคลเรนซ์กล่าว “พวกเขาต้องลองทำเช่นนั้นเป็นแน่”

“ถ้าอย่างนั้นล่ะก็” ผมเอ่ยขึ้น “ถ้าพวกเขาทำ พวกเขาก็ต้องพินาศ”

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นบทสนทนายระหว่างแคลเรนซ์และแองก์ ผู้วิจัยเลือกใช้สำนวนที่เป็นลักษณะการพูดของคนไทยในสมัยก่อนคือ “เป็นแน่” ในการแปลคำว่า “obvious” สำหรับคำพูดของแคลเรนซ์ซึ่งเป็นตัวละครที่อยู่ในยุคศตวรรษที่ 6 ขณะที่คำพูดของแองก์ซึ่งเป็นตัวละครจากศตวรรษที่ 19 มีลักษณะเป็นภาษาพูดในภาษาไทยปัจจุบัน โดยผู้วิจัยใช้คำว่า “อย่างนั้น” ในการแปลคำว่า “then” ทั้งนี้เพื่อให้เห็นความแตกต่างของตัวละครทั้งสองว่ามาจากคนละยุค

ตัวอย่างที่ 2

“I had not thought of that, it being but of small consequence. But an I would, I could not, for that the accuser came masked by night, and told the forester, and straightway got him hence again, and so the forester knoweth him not.”

“Then is this Unknown the only person who saw the stag killed?”

บทแปล

“เราก็ไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้ เพราะมันเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย แต่ถึงเราจะคิดเราก็ทำไม่ได้ เพราะผู้กล่าวหาผู้นั้นสวมหน้ากากเข้ามาแจ้งต่อเจ้าพนักงานดูแลป่าในยามค่ำ และชายผู้นั้นหลบหนีไปโดยพลัน เจ้าพนักงานป่าไม้เองก็หาไม่รู้ไม่ว่าเขาเป็นผู้ใด”

“นั่นก็มีแต่ชายนิรนามคนเดียวที่เห็นกวางถูกฆ่าหรือ”

ตัวอย่างนี้เป็นบทสนทนาระหว่างพระนางมอร์แกนและแสก์ ดังนั้นภาษาที่ใช้ในการแปลคำกล่าวของพระนางมอร์แกนจึงต้องมีลักษณะที่เป็นภาษาเก่าตามที่ปรากฏในต้นฉบับ ผู้วิจัยจึงเลือกแปลคำว่า “forester” ว่า “เจ้าพนักงานป่าไม้” แปล “knoweth him not” ว่า “หาไม่รู้ไม่ว่าเขาเป็นผู้ใด” และเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในการใช้ภาษาของตัวละครจากต่างยุค ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ภาษาที่มีลักษณะเป็นภาษาพูดในปัจจุบันสำหรับแปลคำพูดของแสก์ โดยแปล “then” ว่า “นั่น” และใช้คำว่า “หรือ” เพื่อแสดงลักษณะของประโยคคำถาม

ตัวอย่างที่ 3

“Peace! Ye wit not what ye ask. Shall I starve whom I love, to win a gentle death? I wend thou knewest me better.”

“Well,” I said, “I can’t quite make this out. It is a puzzle. Now—“

บทแปล

“เงียบเถิด! เจ้าไม่รู้ดอกว่าเจ้าขออะไร จะให้ข้าปล่อยให้คนที่ข้ารักต้องหิวโหย แล้วตัวเองได้พบความตายที่อ่อนโยนเช่นนั้นหรือ ข้าคิดว่าเจ้ารู้จักข้าดีกว่านี้”

“หยุดเถอะ” ผมพูด “ข้าสับสนไปหมดแล้ว เออละ...”

ในบทสนทนาระหว่างแสก์และฮิวโก ซึ่งเป็นชายนักโทษที่ถูกคุมขังอยู่ในคุกใต้ดินผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า “เถิด” และ “ดอก” ในคำพูดของฮิวโก ขณะที่ในคำพูดของแสก์นั้น ผู้วิจัยใช้คำว่า “เถอะ” ภาษาพูดในยุคปัจจุบัน เพื่อรักษาลักษณะความเก่า-ใหม่ของภาษาตามต้นฉบับ

4.1.1.3 วัตถุประสงค์ในการแปล

ในการเลือกรูปแบบการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ผู้วิจัยได้นำทฤษฎี Skopostheorie มาใช้ในการพิจารณา โดยหลักสำคัญของทฤษฎีนี้ มุ่งเน้นที่วัตถุประสงค์ในการแปล ดังนั้นเป้าหมายในการแปลจึงเป็นตัวกำหนดวิธีการแปล สำหรับผู้วิจัยแล้วมีวัตถุประสงค์ในการแปลเพื่อพิสูจน์ว่าทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายและ ทฤษฎีวิจนกรรมจะช่วยแก้ปัญหาที่พบในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ ซึ่งมีความโดดเด่นในแง่การ เป็นนวนิยายที่ผู้ประพันธ์ใช้ภาษาและเรื่องราวที่มีความก้าวร้าวรุนแรง ประชดประชัน เสียดีสี ทำให้เกิดความขบขัน โดยมีเป้าหมายให้ได้บทแปลที่สามารถถ่ายทอดทั้งสารและอารมณ์สได้ ครบถ้วนเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับ ดังนั้นผู้วิจัยจึงยังรักษารูปแบบความเป็นนวนิยายของตัว บทต้นฉบับเอาไว้

4.1.2 รูปแบบการแปลที่เลือกใช้

การเลือกรูปแบบในการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เป็นการผสมผสานรูปแบบการแปล 2 ประเภท โดยพิจารณาตามความเหมาะสมของ ข้อความในต้นฉบับ ทั้งนี้ลักษณะของบทแปลตามแนวคิดของไนดา (Eugene Nida and Charles Taber, อ้างถึงในสุพรรณิ ปิ่นมณี 2546: 20) ได้แก่

1. แปลให้ได้ความหมาย
2. ลักษณะลีลาเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับ
3. วิธีการแสดงความหมายต้องเป็นไปตามธรรมชาติเหมือนกับต้นฉบับ
4. ก่อให้เกิดผลตอบสนองอย่างเดียวกันในกลุ่มผู้อ่านภาษาแปลและผู้อ่านภาษาต้นฉบับ

รูปแบบการแปลที่ใช้ ได้แก่

1. การแปลแบบครบความ (Semantic Translation) เป็นรูปแบบที่ชื่อตรงกับ วัตถุประสงค์และความคิดของผู้ประพันธ์ จึงเน้นการถ่ายทอดความหมายให้ตรงกับโครงสร้างภาษา แปล โดยที่ต้องรักษาวรรณศิลป์ไว้ให้ได้มากที่สุดด้วย (Peter Newmark, อ้างถึงใน สุพรรณิ ปิ่น มณี 2546: 9) ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบการแปลแบบครบความเป็นหลักในการแปลตัวบทต้นฉบับนี้ เนื่องจากรูปแบบการแปลแบบครบความจะช่วยให้สามารถเก็บสารและอารมณ์สที่ผู้ประพันธ์ใน ตัวบทต้นฉบับต้องการสื่อให้ได้อย่างครบถ้วนที่สุด

2. การแปลแบบสื่อความ (Communicative Translation) คือ การแปลที่ให้ความหมาย ตรงกันตามบริบทในภาษาต้นฉบับ เนื้อหาและภาษาต้องตรงกัน รวมทั้งเป็นที่ยอมรับและเป็น ที่เข้าใจของผู้อ่านในภาษาเป้าหมายโดยทั่วไป (Peter Newmark, อ้างถึงใน สุพรรณิ ปิ่นมณี

2546: 10) การแปลแบบสื่อความเป็นการแปลอีกรูปแบบหนึ่งที่ผู้วิจัยใช้ในการแปลตัวบทต้นฉบับนี้ สาเหตุสำคัญที่ทำให้เลือกการแปลในรูปแบบนี้ คือ ปัญหาความแตกต่างด้านโครงสร้างและลักษณะรูปประโยคตามแบบภาษาเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนการเรียงลำดับคำในประโยค หรือแม้กระทั่งปรับการแบ่งประโยคบ้างเพื่อให้ได้บทแปลที่มีลักษณะตามธรรมชาติของภาษาเป้าหมาย ทำให้เป็นบทแปลที่ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างเข้าใจ

ในการเลือกใช้รูปแบบการแปลสำหรับต้นฉบับที่ตัดมานี้ แม้ว่าผู้วิจัยพยายามที่จะใช้รูปแบบการแปลแบบครบความมากที่สุด เพราะต้องการที่จะเก็บรักษาทั้งใจความและลีลาของผู้ประพันธ์ต้นฉบับเอาไว้ แต่เนื่องจากปัญหาต่างๆ ด้านการแปลที่ผู้วิจัยประสบ ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องนำรูปแบบการแปลแบบครบความมาใช้ผสมผสานกับการแปลแบบสื่อความ เพื่อให้ได้บทแปลที่มีลักษณะของบทแปลที่ดี

4.2 ปัญหาการแปลและแนวทางแก้ปัญหา

ผู้วิจัยพบปัญหาต่างๆ ในการแปลตัวบทต้นฉบับทั้งปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างทางด้านภาษา และความแตกต่างทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถเสนอแนวทางแก้ไขได้ดังต่อไปนี้

4.2.1 ปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างทางด้านภาษา

4.2.1.1 เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks)

ความแตกต่างที่สำคัญประการหนึ่งระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษคือการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เพราะภาษาไทยไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างภาษาอังกฤษ ดังนั้นการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในตัวบทภาษาอังกฤษจึงเป็นปัญหาเมื่อต้องแปลเป็นภาษาไทย อย่างไรก็ตามดวงตา สุกพล (ดวงตา สุกพล 2541: 71) ได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวไว้ว่า ผู้แปลต้องทำความเข้าใจกับการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษเสียก่อน จึงจะสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นบทแปลที่มีความถูกต้องตามไวยากรณ์และเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์

เนื่องจากประโยคที่ผู้ประพันธ์ใช้ในนวนิยายเรื่องนี้โดยมากเป็นประโยคที่มีความซับซ้อน มีอนุประโยคขยายความต่อกันไปอย่างยืดยาว ดังนั้นจึงต้องมีการนำเครื่องหมายวรรคตอนเข้ามาใช้ เช่น

ตัวอย่างที่ 4

I could have given my own sect the preference and made everybody a Presbyterian without any trouble, but that would have been to affront a law of human nature: spiritual wants and instincts are as various in the human family as are physical appetites, complexions, and features, and a man is only at his best, morally, when he is equipped with the religious garment whose color and shape and size most nicely accommodate themselves to the spiritual complexion, angularities, and stature of the individual who wears it; and besides I was afraid of a united Church; it makes a mighty power, the mightiest conceivable, and then when it by and by gets into selfish hands, as it is always bound to do it means death to human liberty, and paralysis to human thought.

บทแปล

ผมจะเผยแพร่นิกายของผมและให้ทุกคนนับถือนิกายเพรสไบทีเรียนก็ได้โดยไม่มีปัญหา แต่นั่นจะเป็นการดูถูกกฏธรรมชาติของมนุษย์ ความต้องการทางจิตวิญญาณและสัญชาตญาณเป็นสิ่งที่แตกต่างกันไปในเผ่าพันธุ์มนุษย์ เช่นเดียวกับความแตกต่างในความต้องการทางร่างกาย ผิวพรรณ และรูปร่างหน้าตา และมนุษย์จะมีประสิทธิภาพที่สุดเมื่อได้รับการหล่อหลอมด้วยอาการทางศาสนาซึ่งมีสีสัน รูปทรง และขนาด ที่เหมาะเจาะกับผิวพรรณ โครงร่าง และสัดส่วนทางจิตวิญญาณของผู้สวมใส่แต่ละคน และนอกจากนี้ผมยังหวาดกลัวอำนาจความเป็นหนึ่งเดียวของศาสนจักรอีกด้วย เพราะมันมีอำนาจมากและมากที่สุดเท่าที่จะนึกได้ และเมื่อตกอยู่ในมือผู้ที่เห็นแก่ตัว ซึ่งมักจะเป็นเช่นนั้น ก็หมายถึงจุดจบของเสรีภาพมนุษย์และอัมพาตทางความคิดของมนุษย์อีกด้วย

เมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประโยคข้างต้นแล้ว พบว่าไม่สามารถใช้การแปลโดยยึดโครงสร้างตามอย่างต้นฉบับได้ เนื่องจากประโยคนี้เป็นประโยคที่มีความยาวมากและเต็มไปด้วยส่วนขยาย ผู้วิจัยจึงใช้ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย เพื่อให้สามารถถ่ายทอดสารในรูปแบบภาษาไทยได้อย่างเป็นธรรมชาติและสามารถเก็บความได้ครบถ้วน

ในการถ่ายทอดสารจากตัวบทข้างต้นโดยถูกต้องตามรูปแบบโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ผู้วิจัยใช้วิธีการตัดเป็นประโยคสั้นๆ และใช้คำสันธานแสดงความเชื่อมโยงของแต่ละประโยค โดยคำสันธานดังกล่าวเป็นผลจากตีความความหมายของเครื่องหมายวรรคตอนในประโยค ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้คำว่า “เพราะ” สำหรับเครื่องหมาย semicolon ที่ปรากฏก่อนหน้าอนุประโยค “it makes a mighty power” เนื่องจากอนุประโยคดังกล่าวเป็นเหตุที่ทำให้แสงก็หวาดกลัวศาสนจักร และสำหรับเครื่องหมาย comma ก่อนหน้าวลี “the mightiest conceivable”

นั้น ผู้วิจัยใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมกับอนุประโยค “it makes a mighty power” สาเหตุเพราะวลีดังกล่าวเป็นส่วนขยายความอนุประโยคนี้

4.2.1.2 การขาดคำเทียบเคียงในการถ่ายทอดความหมายทางไวยากรณ์

ภาษาอังกฤษมีวิธีการถ่ายทอดความหมายทางไวยากรณ์ที่แตกต่างจากภาษาไทย เช่น การแสดงพจน์ (Number) และกาล (Tense) โดยการใช้หน่วยเสียงหรือหน่วยคำพิเศษ ฉะนั้นเมื่อต้องแปลความหมายทางไวยากรณ์ดังกล่าวมาเป็นตัวบทภาษาไทยจึงมีปัญหาในการหาคำเทียบเคียง เมื่อพบปัญหาในลักษณะนี้ผู้วิจัยได้ใช้กลวิธีต่างๆ ในการแก้ไข เช่น

ตัวอย่างที่ 5

There were very few THE'S, and I was one of them. If you spoke of the duke, or the earl, or the bishop, how could anybody tell which one you meant? But if you spoke of The King or The Queen or The Boss, it was different.

บทแปล

เพราะตำแหน่งที่มีความพิเศษมีอยู่ไม่มาก และผมก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น หากคุณพูดถึงดยุก เอิร์ล หรือบิชอป ก็ไม่มีใครรู้ว่าคุณกำลังพูดถึงคนไหน แต่ถ้าคุณพูดถึงพระราชินี ราชนินี หรือนายใหญ่ มันต่างกัน

จากตัวอย่างที่ยกมานี้จะเห็นได้ชัดถึงปัญหาความแตกต่างในการสื่อความหมายทางไวยากรณ์ของภาษาในตัวบทต้นฉบับและภาษาปลายทาง เนื่องจากในภาษาอังกฤษนั้นใช้คำนำหน้านาม (Article) “the” นำหน้าคำที่เป็นคำนามชี้เฉพาะ ซึ่งในที่นี้ได้แก่คำว่า “King” “Queen” และ “Boss” ดังนั้นเมื่อผู้ประพันธ์ต้องการเน้นให้เห็นถึงความสำคัญในตำแหน่งของตัวละครหลัก ผู้ประพันธ์จึงเลือกใช้ “the” นำหน้าตำแหน่งของตัวละครหลักด้วย แต่ในภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านามเช่นนั้น และไม่สามารถหาคำเทียบเคียงได้ เมื่อแปลเป็นภาษาปลายทาง ผู้วิจัยจึงแก้ไขปัญหาคำแปล “THE'S” ด้วยการนำทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายมาใช้ โดยแปลแบบตีความว่า “ตำแหน่งที่มีความพิเศษ” เพื่อให้ผู้อ่านภาษาปลายทางได้รับสารอย่างชัดเจนตามที่ผู้ประพันธ์ตัวบทต้นฉบับต้องการจะสื่อ

4.2.1.3 การใช้คำสรรพนาม

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องของชายจากศตวรรษที่ 19 ซึ่งย้อนเวลากลับไปยังศตวรรษที่ 6 ดังนั้นจึงมีความแตกต่างของภาษาในแง่ความเก่า-ใหม่ของภาษาที่ตัวละครใช้ นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนในยุคศตวรรษที่ 6 ยังมีปัจจัยในเรื่องสังคมในระบบศักดินาในยุคนั้นเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องนำปัจจัยเหล่านี้เข้ามาใช้ในการพิจารณาใช้คำสรรพนามต่างๆ ให้เหมาะสมในต่อบทภาษาปลายทางซึ่งเป็นภาษาไทย เนื่องจากแม้ว่าคำสรรพนามในต่อบทต้นฉบับจะมีความแตกต่างเพียงในแง่ความเก่า-ใหม่ของภาษา แต่เมื่อถ่ายทอดมาสู่ฉบับแปลภาษาไทยแล้วจะต้องคำนึงถึงลักษณะทางภาษาศาสตร์สังคมในภาษาไทยเช่นกัน เพราะความแตกต่างทางสังคม ชนชั้น เพศ วัย และการศึกษา จะทำให้คำสรรพนามที่ใช้ในภาษาไทยสามารถเป็นไปได้หลากหลาย

ระบบสรรพนามในภาษาต้นฉบับไม่มีความซับซ้อนมากนัก แต่เมื่อแปลมาเป็นต่อบทภาษาไทย ซึ่งมีกฎเกณฑ์และลักษณะการใช้สรรพนามที่ซับซ้อน และยิ่งแตกต่างไปตามฐานะทางสังคม อายุ และยุคสมัยของผู้พูดและผู้ฟัง ผู้วิจัยจึงต้องแสดงลักษณะดังกล่าวลงไปต่อบทแปล โดยไม่ลืมนำปัญหาในแง่ที่ภาษาในยุคสมัยต่างกันของไทยจะใช้สรรพนามที่ต่างออกไปกับภาษาไทยปัจจุบัน

เมื่อได้พิจารณาปัจจัยต่างๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้วผู้วิจัยจึงได้กำหนดระบบสรรพนามให้เหมาะสมดังนี้

สรรพนามบุรุษที่ 1			สรรพนามบุรุษที่ 2	
ผู้พูด	สรรพนามที่ใช้		ผู้ฟัง	สรรพนามที่ใช้
แองก์	ผม	เรียก	ผู้อ่าน	คุณ
แองก์	ข้า	เรียก	แคลเรนซ์	เจ้า
แองก์	ข้า	เรียก	ฮิวโก	เจ้า
แองก์	เรา	เรียก	หัวหน้าอัศวิน	ท่าน
พระนางมอร์แกน	เรา	เรียก	แองก์	ท่าน
แองก์	ข้า	เรียก	เสรีชน	เจ้า
เสรีชน	ข้า	เรียก	แองก์	นายท่าน
แองก์	หม่อมฉัน	เรียก	พระนางมอร์แกน	ฝ่าบาท, พระองค์

4.2.1.4 ลักษณะโครงสร้างประโยค

ลักษณะทางโครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีความแตกต่างกัน สำหรับปัญหาที่ผู้วิจัยพบในการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ได้แก่ ปัญหาการเรียงลำดับคำในประโยค และปัญหาความกำกวมที่เกิดจากตำแหน่งของ คำในประโยค

(1) ปัญหาการเรียงลำดับคำในประโยค การเรียงลำดับคำในประโยค ภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างจากภาษาไทย ในบางกรณีการรักษาการเรียงลำดับคำในประโยคตาม ต้นฉบับภาษาอังกฤษจึงทำให้บทแปลที่ได้นั้นขาดความเป็นธรรมชาติในภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษา ปลายทาง

ตัวอย่างที่ 6

In Merlin's Cave—Clarence and I and fifty-two fresh bright, well-educated, clean-minded young British boys.

บทแปล

แคลเรนซ์และผมรวมทั้งเด็กหนุ่มอังกฤษที่ได้รับการศึกษาอย่างดีและจิตใจยังสะอาด 52 คน อยู่ในถ้ำของเมอร์ลิน

จากเดิมที่ในต้นบทภาษาอังกฤษนั้น บุพพทวลี “in Merlin's Cave” เป็นส่วนขยายที่อยู่ ต้นประโยค เมื่อแปลเป็นภาษาไทยในตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยต้องเรียงลำดับคำในประโยคเสียใหม่ โดยนำคำแปลของบุพพทวลี “ในถ้ำของเมอร์ลิน” ไปเป็นส่วนขยายท้ายประโยค เพื่อให้เป็นไปตามโครงสร้างของประโยคในภาษาไทย

(2) ปัญหาความกำกวมที่เกิดจากตำแหน่งของคำในประโยค นับเป็นปัญหา สำคัญอีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยพบในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ เนื่องจากประโยคส่วนใหญ่ที่ใช้ใน การเล่าเรื่องเป็นประโยคที่มีความซับซ้อน โครงสร้างการจัดวางคำในประโยคทำให้เกิดความ สับสน ผู้วิจัยจึงต้องระมัดระวัง โดยต้องอาศัยบริบทมาช่วยในการตีความ

ตัวอย่างที่ 7

It is enough to make a body ashamed of his race to think of the sort of froth that has always occupied its thrones without shadow of right or reason, and the seventh-rate people that have always figured as its aristocracies—a company of monarchs and

nobles who, as a rule, would have achieved only poverty and obscurity if left, like their betters, to their own exertions.

บทแปล

มันเพียงพอที่จะทำให้คนผู้หนึ่งรู้สึกอับอายในเผ่าพันธุ์ของตัวเองที่ปล่อยให้สิ่งเหลวไหลพวกนี้ ยึดครองบัลลังก์เสมอมาโดยไร้เหตุผล และตามหลักแล้ว พวกพลเมืองชั้นต่ำอันได้แก่บรรดากษัตริย์และขุนนางที่มักจะถูกยกให้เป็นชนชั้นสูงมาตลอด คงจะประสบแต่ความยากจนและไร้ความสลักสำคัญ หากถูกทิ้งไว้ให้อาศัยเพียงการกระเสือกกระสนดิ้นรนของตนเอง เช่นเดียวกับพวกคนที่ดีกว่าจริงๆ

ประโยคย่อย “and the seventh-rate people that have always figured as its aristocracies—a company of monarchs and nobles who, as a rule, would have achieved only poverty and obscurity if left, like their betters, to their own exertions.” เป็นตัวอย่างประโยคที่มีความกำกวมอันเกิดจากตำแหน่งของคำในประโยค ในกรณีนี้ผู้วิจัยจำเป็นต้องอาศัยบริบทก่อนหน้ามาช่วยในการตีความว่า “like their betters” ขยายส่วนใดของประโยค และคำว่า “their” ในวลี “to their own exertions” นั้นหมายถึงอะไร และเมื่อได้วิเคราะห์บริบทก่อนหน้าแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ทราบว่า “like their betters” นั้นทำหน้าที่ขยายความให้กับวลี “would have achieved only poverty and obscurity” และคำว่า “their” ในวลี “to their own exertions” นั้นหมายถึง กษัตริย์และขุนนาง ดังนั้นจึงสามารถแปลประโยคย่อยดังกล่าวโดยอาศัยการขยายความเล็กน้อยประกอบกับการจัดวางวลีในบางตำแหน่งใหม่ได้ว่า “และตามหลักแล้ว พวกพลเมืองชั้นต่ำอันได้แก่บรรดากษัตริย์และขุนนางที่มักจะถูกยกให้เป็นชนชั้นสูงมาตลอด คงจะประสบแต่ความยากจนและไร้ความสลักสำคัญ หากถูกทิ้งไว้ให้อาศัยเพียงการกระเสือกกระสนดิ้นรนของตนเอง เช่นเดียวกับพวกคนที่ดีกว่าจริงๆ”

4.2.1.5 การแปลโวหารภาพพจน์

ภาพพจน์ คือสำนวนภาษารูปแบบหนึ่ง เกิดจากการเรียบเรียงถ้อยคำด้วยวิธีการต่างๆ ให้ผิดแผกไปจากการเรียงลำดับคำหรือความหมายของคำตามความหมายปกติ ทำให้เกิดภาพหรือความหมายพิเศษ (ทองทิพย์ พูลลาภ 2546: 6)

ในการแปลโวหารภาพพจน์เหล่านี้ผู้วิจัยใช้แนวทางการแปลโวหารเปรียบเทียบของ สัตยฉวี สายบัว (2538: 117) ซึ่งได้เสนอแนวทางการแปลดังต่อไปนี้

- แปลแบบตรงตัว ใช้คำที่มีความหมายอ้างอิงที่ตรงกับต้นฉบับ ใช้ในกรณีที่คำและความหมายที่ใช้ในการอุปมาอุปไมยนั้นเป็นที่รู้จักดีในภาษาของฉบับแปล
- แปลแบบตีความ ใช้การตีความความหมายเปรียบเทียบและใช้ความหมายที่ตีความแล้วถ่ายทอดเป็นฉบับแปล ใช้ในกรณีที่คำและสำนวนที่ใช้เปรียบเทียบในต้นฉบับเป็นสิ่งที่คนที่พูดภาษาฉบับแปลอาจไม่เข้าใจและมองไม่เห็นว่าจะเป็นไปได้
- การแปลตรงตัวประกอบการตีความ การแปลแบบนี้หมายถึงเอาคำหรือสำนวนเดิมในต้นฉบับมาใช้ในฉบับแปล และตีความหมายให้ด้วย
- การแปลด้วยโวหารเทียบเคียง ในการแปลแบบนี้ผู้แปลตีความหมายของอุปมาโวหารในต้นฉบับ และสร้างสำนวนหรือหาคำอุปมาในภาษาฉบับแปลที่ใช้แทนความหมายเดียวกัน

(1) การแปลความเปรียบแบบอุปมา (Simile) เป็นการนำสิ่งของสองสิ่งมาเชื่อมกันโดยใช้คำเชื่อม like, as, than หรือใช้กริยา appear, seem ก็ได้ ทั้งนี้สิ่งที่เปรียบกันต้องเป็นของคนละชนิดกัน ถ้าเป็นของจำพวกเดียวกันไม่เรียกว่าเป็นอุปมา (ทองทิพย์ พูลลาภ 2546: 6)

การใช้อุปมาโวหารนับเป็นกลวิธีการประพันธ์ที่เด่นชัดอย่างหนึ่งของผู้ประพันธ์ในการสร้างอารมณ์ความรู้สึกให้กับผู้อ่านตัวบทต้นฉบับ ดังนั้นการใช้โวหารเปรียบเทียบจึงปรากฏอยู่บ่อยครั้งในตัวบทต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 8

Why, she was as fresh as a squirrel; she had slept like the dead;

บทแปล

พับผ้าสี เจ้าหล่อนยังคงสดใสเหมือนกระรอก ในเมื่อนอนหลับสนิทเหมือนคนตายมาทั้งคืน

ในตัวอย่างข้างต้นนี้ผู้วิจัยแก้ไขปัญหาการแปลอุปมาโวหาร “as fresh as squirrel” โดยการแปลตรงตัว เนื่องจากแม้ในภาษาไทยจะไม่มีอุปมาโวหารที่เปรียบเทียบความสดใสสดใสกับกระรอก แต่ในกรณีนี้ก็มีการระบุความหมายอย่างชัดเจนอยู่แล้ว ดังนั้นการแปลแบบตรงตัวนั้นจึงเหมาะสมที่สุด

สำหรับการแปลอุปมาโวหาร “slept like the dead” นั้นผู้วิจัยเลือกใช้การแปลตรงตัวประกอบการตีความว่า “หลับสนิท” เนื่องจากแม้ว่าในภาษาไทยจะมีโวหารที่เทียบเคียงกันว่า

“หลับเป็นตาย” แต่โวหารเปรียบเทียบดังกล่าวไม่ทำให้ผู้อ่านบทแปลรู้สึกถึงการประชดประชันของตัวละครหลัก เนื่องจากระหว่างที่เขาเดินทางไปกับแซนดี้ ซึ่งเป็นตัวละครจากศตวรรษที่ 6 นั้น ตัวละครหลักต้องเผชิญความอดอยาก และความยากลำบากจากสภาพอากาศ รวมถึงการรบกวนจากแมลงสารพัดชนิด โดยตัวละครหลักนั้นเต็มไปด้วยความเหนื่อยอ่อน เพราะต้องอดนอน จึงมีสภาพย่ำแย่ ขณะที่แซนดี้นั้นก็กลับมีชีวิตชีวาได้อย่างเหลือล้น และสามารถนอนหลับได้อย่างไม่แยแสต่อความยากลำบาก ดังนั้นการแปลตรงตัวประกอบการตีความว่า “นอนหลับสนิทเหมือนคนตาย” สามารถสื่อถึงน้ำเสียงประชดประชันนี้ได้

(2) การแปลความเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์ (Metaphor) ภาพพจน์ที่นำเอาสิ่งที่แตกต่างกัน 2 สิ่ง แต่มีคุณสมบัติบางประการร่วมกันมาเปรียบเทียบกัน พบทั้งในงานวรรณกรรม และภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ทองทิพย์ พูลลาภ 2546: 6)

ตัวอย่างที่ 9

I did it; and after a little he had the idea, and he brought his fist down and said *he* didn't believe a nation where every man had a vote would voluntarily get down in the mud and dirt in any such way; and that to steal from a nation its will and preference must be a crime and the first of all crimes.

บทแปล

ผมทำตามคำขอและหลังจากนั้นไม่นานเขาก็เข้าใจ และทุบกำปั้นปลางพูดว่าเขาไม่เชื่อมาก่อนว่าประเทศที่ประชาชนมีสิทธิ์ออกเสียงจะยอมถอยหลังลงคลองเช่นนั้น และการฉกฉวยความมั่งมันและสิทธิพิเศษของประเทศนับเป็นอาชญากรรม และเป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด

ในตัวอย่างข้างต้นนี้ แองก์กล่าวถึงการได้พบกับเสรีชนที่กำลังชอมถนน เขาได้เล่าให้คนเหล่านี้ฟังถึงประเทศที่เป็นประชาธิปไตยและความไร้สาระของระบบศักดินา โดยกล่าวว่าประเทศที่ประชาชนมีสิทธิ์ออกเสียงนั้น ย่อมไม่เห็นด้วยกับระบบศักดินา และประเทศที่พัฒนาแล้วเช่นนั้น ย่อมไม่มีทางหวนกลับไปสู่วิถีที่ล้าหลังเช่นระบบศักดินาอีก ในที่นี้ผู้ประพันธ์ใช้โวหาร “get down in the mud and dirt” ซึ่งในภาษาปลายทางมีสำนวนที่ให้ความหมายเทียบเคียงกันคือ “ถอยหลังลงคลอง” ผู้ประพันธ์จึงได้เลือกใช้วิธีการแปลโดยใช้โวหารเทียบเคียงมาแก้ปัญหา

ตัวอย่างที่ 10

...whereas I had inherited the idea that human daws who can consent to masquerade in the peacock-shams of inherited dignities and unearned titles, are of no good but to be laughed at.

บทแปล

...ขณะที่ผมได้รับการปลูกฝังความคิดที่ว่าคนซึ่งทำตัวเป็นอีกาหัวขโมยที่ยินยอมปลอมเป็นนกยูงในการสืบทอดเกียรติยศและตำแหน่งที่ได้มาแบบสับสนนั้น ไม่สมควรได้รับสิ่งใดนอกจากเสียงหัวเราะเยาะ

ในตัวอย่างนี้ปัญหาที่พบคือการใช้โวหารเปรียบเทียบกับสิ่งที่ไม่มีในบริบทวัฒนธรรมภาษาปลายทาง เนื่องจากคำว่า “daws” นั้นหมายถึงนกซึ่งมีสีดำและสีเทา เป็นนกกตระกูลเดียวกับกาและมีอุปนิสัยชอบลักขโมย ขณะที่ในวัฒนธรรมไทยนกกามักถูกนำไปใช้เปรียบเทียบกับมิติทางชนชั้นมากกว่าการมีอุปนิสัยชอบลักขโมย ดังนั้นผู้วิจัยจึงอาศัยกลวิธีการแปลตรงตัวประกอบการตีความว่า “อีกาหัวขโมย” โดยที่การตีความประกอบจะช่วยให้ผู้อ่านตัวบทฉบับปลายทางเข้าใจได้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้การแปลตรงตัวด้วยคำว่า “อีกา” ยังทำให้ผู้อ่านฉบับปลายทางรู้สึกถึงเรื่องชนชั้นได้ตามบริบทที่ปรากฏอยู่ในตัวบทต้นฉบับที่ต้องการสื่อเรื่องชนชั้น

ตัวอย่างที่ 11

In two or three little centuries it had converted a nation of men to a nation of worms.

บทแปล

ศาสนจักรได้เปลี่ยนประเทศของคนให้เป็นประเทศของไส้เดือน

ตัวอย่างข้างต้นนี้เป็นการวิจารณ์ศาสนจักรว่าได้ส่งผลร้ายต่อประชาชนที่เคยมีความคิดทำให้กลายเป็นพวกไร้หัวคิด โดยกล่าวว่าทำให้กลายเป็น “a nation of worms” ซึ่งหากแปลอย่างตรงตัวว่า “ประเทศของหนอน” จะไม่สามารถสร้างความรู้สึกเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับที่เต็มไปด้วยน้ำเสียงเหยียดหยามได้ เนื่องจากในภาษาไทยคำว่า “หนอน” ไม่สามารถให้ความรู้สึกต่ำต้อยค่าได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกแปลคำว่า “worms” ว่า “ไส้เดือน” ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกถึงน้ำเสียงดูหมิ่นเช่นเดียวกับที่ผู้ประพันธ์ตัวบทต้นฉบับต้องการสื่อ

ตัวอย่างที่ 12

Here I was, a giant among pigmies, a man among children, a master intelligence among intellectual moles: by all rational measurement the one and only actually great man in that whole British world..

บทแปล

ที่นี้ผมเป็นยักษ์ใหญ่ในหมู่คนแคระ ผู้ใหญ่ในหมู่เด็ก นักปราชญ์ในหมู่ตัวตื้นที่รู้หนังสือแต่ตา แทบมองไม่เห็น ไม่ว่าจะใช้หลักการที่มีเหตุผลอะไรมาวัด ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกอังกฤษทั้งหมดนี้ มีแต่ผม..

ผู้ประพันธ์ใช้อุปุลักษณะในการแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกหลงลำพองและการดูหมิ่นของตัวละครหลัก โดยเปรียบเทียบให้เห็นถึงความห่างชั้นในด้านความรู้ความสามารถของผู้คนในศตวรรษที่ 6 กับตนเอง สำหรับการแปลโวหารเปรียบเทียบในตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การแปลแบบตรงตัว ทั้งนี้เพื่อรักษาผลในการสร้างจินตภาพตามที่ผู้ประพันธ์นำเสนอในด้วยบทต้นฉบับ โดยผู้วิจัยแปล “intellectual moles” ว่า “หมู่ตัวตื้นที่รู้หนังสือแต่ตาแทบมองไม่เห็น” เนื่องจากผู้ประพันธ์นำอุปุลักษณะนี้ไปเปรียบเทียบกับ “นักปราชญ์” การเปรียบเทียบ “นักปราชญ์” กับ “หมู่ตัวตื้นที่รู้หนังสือแต่ตาแทบมองไม่เห็น” จึงก่อให้เกิดจินตภาพและความรู้สึกในทางดูหมิ่นเหยียดหยามได้อย่างที่ผู้ประพันธ์เสนอในด้วยบทต้นฉบับ

(3) บุคลาธิษฐาน (Personification) คือการสมมุติสิ่งไม่มีชีวิต ความคิดนามธรรม หรือแม้แต่สัตว์ ให้มีสติปัญญา อารมณ์ หรืออากัปกริยาเหมือนมนุษย์ (ทองทิพย์ พูลลาภ 2546: 7)

ในการแปลบุคลาธิษฐานนั้น ผู้วิจัยสามารถใช้วิธีการแปลตรงตัวได้ แต่สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงในการแปลโวหารภาพพจน์ประเภทนี้ คือการเลือกสรรคำที่สามารถสร้างบรรยากาศและอารมณ์ที่สอดคล้องกับกลวิธีของผู้ประพันธ์

ตัวอย่างที่ 13

So she tinkled along and along, in the otherwise profound and ghostly hush of the sleeping castle, until by and by there came, as if from deep down under us, a faraway sound, as of a muffled shriek—with an expression of agony about it that made my flesh crawl.

บทแปล

ขณะที่พระนางมอร์แกนทรงพุดคุยด้วยเสียงอันไพเราะท่ามกลางความเงิบสงัดจนน่าขนลุกใน ปราสาทที่กำลังหลับไหล ก็มีเสียงร้องโหยหวนดังแว่วมาราวกับมาจากที่ลึกลงไปจากที่เราอยู่นอยู่ เป็นเสียงที่มาจากที่ไกลออกไป ฟังดูคล้ายกับเสียงกรีดร้องที่ถูกอุดไว้ เสียงนั้นแสดงถึงความเจ็บปวดมากจนทำให้ผมขนลุก

ลักษณะการบรรยายในตัวอย่างข้างต้นนี้เป็นการบรรยายบรรยากาศความลึกลับและ เศร้าสร้อย เพื่อเป็นการนำไปสู่โศกนาฏกรรมของชายที่ถูกทรمانอยู่ในคุกใต้ดิน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า “หลับไหล” ซึ่งเป็นภาคแสดงของปราสาท เพื่อก่อให้เกิดบรรยากาศที่สอดคล้องกับ วลีหลัก “profound and ghostly hush”

ตัวอย่างที่ 14

The thirteen gatlings began to vomit death into the fated ten thousand.

บทแปล

ปืนกลหมุนทั้ง 13 กระบอก เริ่มสำรอกความตายเข้าสู่ชายชะตาขาด 10,000 คน

ผู้วิจัยเลือกแปลคำว่า “vomit” ว่า “สำรอก” เพื่อแสดงให้เห็นความเกลียดชังและความดูหมิ่นที่ตัวละครหลักมีต่อทหารฝ่ายศัตรูตามที่ผู้ประพันธ์สื่อผ่านน้ำเสียงและถ้อยคำที่ใช้ในตัวอย่างต้นฉบับ

(4) นามนัย (Metonymy) คือภาพพจน์ซึ่งใช้คำหรือวลีบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาแสดงความหมายของสิ่งนั้นทั้งหมด (ทองทิพย์ พูลลาภ 2546:7)

ตัวอย่างที่ 15

I stood here, at the very spring and source of the second great period of the world's history; and could see the trickling stream of that history gather, and deepen and broaden , and roll its mighty tides down the far centuries; and I could note the upspringing of adventurers like myself in the shelter of its long array of thrones: De Montforts, Gavestons, Mortimers, Villierses; the warmaking, campaign-directing wantons of France, and Charles the Second's scepter-wielding drabs; but nowhere in the procession was my full-sized fellow visible.

บทแปล

ผมยืนอยู่ที่นี้ ในช่วงเวลาการเริ่มต้นและวางรากฐานของยุคที่ยิ่งใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ในประวัติศาสตร์โลก และสามารถมองเห็นกระแสแห่งประวัติศาสตร์ค่อยๆ ก่อร่าง หยั่งลึก แผ่ขยาย จนกระแสอันทรงพลังของมันไหลหลากลงไปสู่อีกหลายศตวรรษต่อมา ผมมองเห็นนักผจญภัยที่กำลังจะเกิดขึ้นของบรรดาคนสนิทผู้มีอำนาจของกษัตริย์แบบเดียวกับผมในรัชสมัยต่อๆ มา ไม่ว่าจะเป็นตระกูล เดอ มอนท์ฟอร์ต กาเวสตัน มอร์ติเมอร์ส วิลเลอส์ ทั้งในเรื่องการทำสงคราม เหตุการณ์ที่เกิดจากความมุงร้ายเอาแต่ใจของประเทศฝรั่งเศส และบรรดาหญิงงามเมืองผู้กวัดแกว่งคทาของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2 แต่ในประวัติศาสตร์อันยาวนานนี้ ผมมองไม่เห็นคนที่มีอะไรเทียบเท่ากับผมเลย

ผู้ประพันธ์ใช้คำว่า “thrones” ซึ่งหมายถึง “บัลลังก์” เป็นนามนัยของกษัตริย์ ผู้วิจัยเลือกใช้การแปลแบบตีความเพื่อให้สามารถถ่ายทอดสารที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อไปยังผู้อ่านบทแปลได้อย่างชัดเจน โดยการแปลคำดังกล่าวว่า “รัชสมัย”

(5) การเลียนเสียงธรรมชาติ (Onomatopoeia) พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน 2545: 30) กล่าวว่า เป็นการใช้คำเพื่อเลียนเสียงต่างๆ เช่น หวีดหวิว กรอบแกรบ

ในการแปลการเลียนเสียงธรรมชาติ ผู้วิจัยสามารถแก้ไขด้วยการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาปลายทาง (Domestication) ได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 16

And then, you know, I could imagine the baby goo-gooing something out in reply, with its fists in its mouth and itself stretched across its mother's lap on its back,...

บทแปล

และผมคงจะสามารถนึกภาพลูกส่งเสียงอ้อแอ้ตอบบางอย่างกลับมา พร้อมกับอมกำปั้นในปากขณะนอนอยู่บนตักของแม่..

ผู้วิจัยใช้การเลียนเสียงทารกตามแบบภาษาไทยว่า “ส่งเสียงอ้อแอ้” ในการแปลการเลียนเสียงที่ปรากฏในต้นฉบับว่า “goo-gooing” เพื่อรักษาลีลาการประพันธ์ของผู้ประพันธ์ตามต้นฉบับ

(6) การอ้างถึง (Allusion) คือ การกล่าวถึงเรื่องอื่นนอกเรื่องทีเขียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะขยายงานเขียนวรรณกรรมนั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น หรือให้เกิดความหลากหลาย หรือให้ถ้อยคำมีน้ำหนัก หรือให้น่าสนใจประทับใจยิ่งขึ้นและการอ้างถึงอาจจะทำให้งานเขียนนั้นดีเด่นลึกซึ้งขึ้น ผู้เขียนมักจะคาดว่าผู้อ่านมีพื้นความรู้ร่วมกับผู้เขียน และมีความรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางวรรณคดีที่ใช้กันอยู่ทั่วไป ตลอดจนมีความสามารถที่จะเข้าใจเรื่องที่จะนำมาอ้างถึงนั้นได้ด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน 2545: 13-14)

ตัวอย่างที่ 17

All those trying hours whilst I was frozen and yet was in a living fire, as you may say, on account of that swarm of crawlers, that same unanswerable question kept circling and circling through my tired head: How do people stand this miserable armor?

บทแปล

หลายชั่วโมงแห่งความทุกข์ทรมาน ขณะที่ผมหนาวเยือกเหมือนถูกแช่แข็ง แต่ก็ร้อนรุ่มเหมือนไฟสุ่มทรวง อย่างที่กลอนพาไป เพราะแมลงพวกนั้นที่เดี๋ยว คำถามเดิมที่ไร้คำตอบยังคงวนเวียนไปมาอยู่ในหัวสมองล่ำๆ ของผม ผู้คนทนอยู่ในชุดเกราะอันทุกข์ทรมานนี้ได้อย่างไร

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นตัวอย่างที่แองก์บรรยายถึงความทุกข์ทรมานที่เขาประสบเมื่อต้องนอนทั้งๆ ที่สวมชุดเกราะขณะที่อากาศหนาวจัด และยังต้องเผชิญกับบรรดามดและแมลงทั้งหลายที่ไต่อยู่ไต่ชุดเกราะ โดยเขาไม่สามารถทำอะไรกับพวกแมลงเหล่านั้นได้นอกจากพยายามนอนนิ่งๆ เพื่อไม่ให้พวกแมลงแตกตื่นและเดินไปมาบนตัวเขา ผู้ประพันธ์เปรียบเทียบว่า “frozen and yet was in a living fire” ซึ่งเกิดจากการนำความนึกเปรียบเทียบ (conceit) ถึงความรักและความเจ็บปวดอันเกิดจากความรักว่า

I find no peace and all my war is done;

I fear and hope, I burne and freeze like ice.

(Francesco Petrarch อ้างถึงใน ราชบัณฑิตยสถาน 2545: 100)

ตามที่พรรณนาไว้ในบทร้อยกรองซอนเนตของเพทราร์ก (Petrarch) มาใช้เพื่อให้เกิดความขบขันและยังเป็นการแฝงนัย (Irony) โดยการให้ตัวละครหลักต้องติดอยู่กับสิ่งที่เขาเกลียดคือ ชุดเกราะโยหฺลึกลี้งไม่ได้ นอกจากนี้ความเปรียบเทียบที่นำมาใช้ยังเป็นความเปรียบเทียบที่พรรณนาถึงความรักอีกด้วย

ในการถ่ายทอดเป็นฉบับแปลผู้วิจัยเห็นว่าจำเป็นต้องคำนึงถึงการรักษาลักษณะลีลาตามอย่างผู้ประพันธ์ตัวบทต้นฉบับเพื่อให้เกิดผลกระทบทางความรู้สึกในผู้อ่านตัวบทแปลเทียบเคียงกับผู้อ่านต้นฉบับ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้การแปลแบบตรงตัวประกอบกับการตีความว่า “หนาวเยือกเหมือนนกแขกแต่ก็ร้อนรุ่มเหมือนไฟสุมทรวง” เพื่อให้สามารถรักษาลีลาการล้อเลียนบทกวีว่าด้วยความรักได้ตามตัวบทต้นฉบับ

(7) การเน้นซ้ำคำ (Repetition) การนำคำหรือกลุ่มคำเดียวกันมากล่าวซ้ำในตอนต้นของแต่ละประโยค (ทองทิพย์ พูลลาภ 2546: 6) ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ใช้ภาพพจน์นี้เพื่อเป็นการตอกย้ำความคิดให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตาม เช่น

ตัวอย่างที่ 18

To be loyal to rags, to shout for rags, to worship rags, to die for rags--that is a loyalty of unreason, it is pure animal; it belongs to monarchy, was invented by monarchy; let monarchy keep it.

บทแปล

การภักดีต่อเศษผ้า สรรเสริญเศษผ้า บูชาเศษผ้า ตายได้เพื่อเศษผ้า เป็นความภักดีที่ไร้เหตุผลอย่างสัตว์ที่โง่เขลา ในเมื่อความคิดนี้เป็นของกษัตริย์ ริเริ่มโดยกษัตริย์ เพราะฉะนั้นก็ให้กษัตริย์สืบทอดกันเอง

ลักษณะเด่นประการหนึ่งของลีลาการประพันธ์ในตัวบทแสดงอารมณ์ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้คือการซ้ำคำและการซ้ำโครงสร้างประโยค ดังเช่นในตัวอย่างที่ยกมานี้ แสงกวีวิจารณ์ว่าสถาบันเปรียบเสมือนเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สามารถเสื่อมสลายกลายเป็นเศษผ้าได้ การเคารพภักดีต่อสถาบันจึงเป็นสิ่งไร้ค่า และเพื่อเน้นย้ำความคิดของตนเพื่อให้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามผู้ประพันธ์จึงจงใจใช้กลวิธีการซ้ำคำและโครงสร้างประโยค ดังนั้นเพื่อเป็นการรักษาเจตนาของผู้ประพันธ์ และเพื่อเป็นการสร้างผลกระทบทางความรู้สึกให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านบทแปล เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นในผู้อ่านตัวบทต้นฉบับตามทฤษฎีวิัจจนกรรม ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกที่จะคงรูปแบบการซ้ำคำและโครงสร้างของประโยคเช่นเดียวกับตัวบทต้นฉบับ

(8) การแฝงนัย (Irony) พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม: ภาพพจน์โวหารและกลการประพันธ์ ของราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน อ้างถึงใน อีราวดี ไตลังคะ 2546: 71) ได้ให้ความหมายของการแฝงนัยนี้ว่า “ในความหมายแคบ การแฝงนัยเป็นภาพพจน์ชนิดหนึ่ง ซึ่งความคิดที่จะเจตนาสื่อสารนั้นแตกต่างหรือตรงข้ามกับความหมายตามตัวอักษรของคำที่ใช้ ในความหมายกว้าง การแฝงนัยเป็นการขัดระหว่างความเป็นจริงกับสิ่งที่ปรากฏให้เห็น”

เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ในการเสียดสี ประชดประชัน จึงมีการแฝงนัยมาก ในการแปลผู้วิจัยจึงอาศัยทฤษฎีวิัจจนกรรมมาช่วยในการแปล หลังจากที่ผู้วิจัยทราบถึงวัตถุประสงค์และเจตนาของผู้ประพันธ์จากกลวิธีในต้นฉบับแล้ว ผู้วิจัยก็จะสามารถหาวิธีการในการนำเสนอที่สามารถทำให้ผลลัพธ์ทางความรู้สึกเช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 19

This little relaxation of sternness had a good effect upon the queen.

บทแปล

การโอนอ่อนผ่อนตามเล็กๆ น้อยๆ นี้ ส่งผลดีต่อองค์ราชินี

ตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นนี้เป็นการแฝงนัยเชิงสถานการณ์ (Irony of Situation) โดยตัวละครหลักยอมให้พระนางมอร์แกนแชนคอนักดนตรีทั้งวง เพราะความสงสารพระองค์ เขาคิดว่า การกระทำเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ และเป็นสิ่งที่จะช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งในอำนาจของเขา โดยที่เขาไม่ได้นึกถึงความรู้สึกของนักดนตรีที่ถูกสั่งแชนคอเลย และแท้จริงความเมตตาของเขาคือความโหดร้าย ดังนั้นเพื่อให้สามารถถ่ายทอดความหลงผิดอย่างสมบูรณ์แบบของตัวละครหลัก ผู้วิจัยจึงใช้การแปลแบบตรงตัวและเลือกสรรคำที่สามารถนำเสนอความรู้สึกดังกล่าวไปยังผู้อ่านบทแปลได้ ผู้วิจัยจึงแปล “This little relaxation of sternness..” ว่า “การโอนอ่อนผ่อนตามเล็กๆ น้อยๆ นี้..”

4.2.1.6 การแปลคำอุทาน

คำอุทาน คือ คำที่เปล่งออกมาเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึก คำอุทานจะแตกต่างกันไปในคนแต่กลุ่มหรือแต่ละวัฒนธรรม ในการแปลคำอุทานผู้แปลจะต้องคำนึงถึงสถานการณ์ อารมณ์ และลักษณะนิสัยของตัวละคร เพื่อให้สามารถสรรหาคำอุทานในภาษาเป้าหมายที่เหมาะสมกับบริบท

ในการแปลคำอุทานผู้วิจัยใช้วิธีการแปลโดยการแปลแบบตรงตัวและการแปลแบบตีความ โดยพิจารณาจากบริบท ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 20

What a jump I had made!

บทแปล

นี่มันเป็นการก้าวกระโดดชัดๆ !

เนื่องจากในภาษาไทยมีสำนวนที่เทียบเคียงกับคำอุทานในต้นฉบับอยู่แล้ว ผู้วิจัยจึงนำสำนวนดังกล่าวมาใช้ในบทแปล ทั้งนี้การแก้ไขปัญหาดังกล่าวนอกจากจะทำให้ได้บทแปลที่มีความเป็นธรรมชาติแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านบทแปลได้รับสารครบถ้วนเช่นเดียวกับผู้อ่านต้นฉบับอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 21

Great Scott! Why, the whole front of that host shot into the sky with a thundercrash, and became a whirling tempest of rags and fragments; and along the ground lay a thick wall of smoke that hid what was left of the multitude from our sight.

บทแปล

โอ้โฮ! ให้ตายเถอะ แถวหน้าทั้งแถวของกองทัพนั้นลอยละลิวขึ้นฟ้าด้วยเสียงตูมดังสนั่นครั้งเดียว กลายเป็นลมหมุนรุนแรงของเศษผ้าและเศษซากต่างๆ และตามพื้นมีกลุ่มควันหนาทึบซึ่งบดบังสิ่งที่เหลืออยู่ของกองทหารจากสายตาของเรา

สำหรับการแปลคำอุทานว่า “Great Scott!” ผู้วิจัยใช้วิธีการตีความจากบริบท เนื่องจากคำอุทานดังกล่าวนี้เป็นการอุทานด้วยความทึ่งและประหลาดใจ เมื่อพิจารณาจากน้ำเสียงของตัวละครในตอนนั้นแล้ว พบว่าตัวละครเล่าถึงเหตุการณ์การระเบิดกองทหารฝ่ายศัตรูด้วยความทึ่งในประสิทธิภาพของระเบิด โดยขณะนั้นมีความยินดีในชัยชนะของตนด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงแปลคำอุทานดังกล่าวนี้ว่า “โอ้โฮ!”

4.2.2 ปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม

นวนิยายเรื่องนี้มีการกล่าวถึงตำนานและเหตุการณ์ต่างๆ รวมทั้งบรรดาบุคคลในประวัติศาสตร์อยู่บ่อยครั้ง โดยสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับผู้อ่านฉบับแปลทาง และตามแนวคิดทฤษฎี Skopostheorie แล้ว การแปลคือการถ่ายทอดบริบททางวัฒนธรรม ในการแปลผู้วิจัยใช้ทั้งการถ่ายเสียง การแปลแบบตรงตัว และการแปลแบบขยายความ ดังนี้

- (1) ชื่อเฉพาะเกี่ยวกับสถานที่ เมือง ผู้วิจัยจะใช้การถ่ายเสียงโดยยึดตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีและประกาศราชบัณฑิตยสถาน เรื่อง กำหนดชื่อประเทศ ดินแดน เขตการปกครอง และเมืองหลวง ดังนี้
- Connecticut คอนเนตทิคัต

- Alabama แอละแบมา

อย่างไรก็ดีประกาศฉบับดังกล่าวก็ยังไม่ครอบคลุมถึงชื่อสถานที่ทั้งหมดที่ปรากฏในเรื่อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แก้ไขปัญหาโดยการถ่ายเสียงโดยยึดตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษจากประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 106 ตอนที่ 153 วันที่ 14 กันยายน 2532 ดังนี้

- Camelot คาเมลอต

- (2) คำเรียกชนชั้นต่างๆ สำหรับคำเรียกชนชั้นต่างๆ ในระบบศักดินาและตำแหน่งต่างๆ นั้น ผู้วิจัยใช้การถ่ายเสียง ดังนี้
- duke ดยุก
  - duchess ดัชเชส
  - bishop บิชอป
  - baron บารอน

อย่างไรก็ดีเมื่อผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าแล้วพบว่าคำเรียกชนชั้นบางคำได้มีการบัญญัติเป็นภาษาไทยโดยราชบัณฑิตยสถาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ยึดตามศัพท์บัญญัติดังกล่าว ได้แก่

- freemen เสรีชน

- (3) บุคคลต่างๆ ในประวัติศาสตร์และตำนาน ในกรณีนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการถ่ายเสียง ได้แก่

- Jack Cade แจ็ก เคด
- Wat Tyler วัต ไทเลอร์
- Benvenuto Cellini เบนเวนุโต เซลลินี
- Queen Margaret of Navarre พระนางมาร์กาเรตแห่งนาวาร์

ทั้งนี้ยกเว้นในกรณีที่ชื่อตัวละครเป็นที่รู้จักแพร่หลายอย่าง กษัตริย์อาร์เธอร์ ซึ่งผู้วิจัยเลือกที่จะใช้วิธีการถ่ายเสียงตามแบบที่เป็นที่นิยมโดยทั่วไปมากกว่าที่จะยึดตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษจากประกาศราชกิจจานุเบกษา ดังนี้

- King Arthur กษัตริย์อาร์เธอร์

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กลวิธีการแปลแบบตรงตัวและการแปลแบบขยายความด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- Elizabeth of England เนื่องจากตัวบทต้นฉบับนั้นเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1889 ก่อนที่สมเด็จพระราชินีนาถอลิซาเบธที่ 2 แห่งอังกฤษ จะเสด็จขึ้นครองราชย์ ดังนั้นตัวบทต้นฉบับจึงระบุเพียงว่า “Elizabeth of England” หากผู้วิจัยไม่แปลโดยการขยายความว่า “สมเด็จพระราชินีนาถอลิซาเบธที่ 1 แห่งอังกฤษ” อาจจะทำให้ผู้อ่านตัวบทฉบับแปลเกิดความสับสนและตีความผิดไปได้

(4) การแปลชื่อเฉพาะซึ่งมีที่มาจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

- Reigns of Terror ผู้วิจัยเลือกใช้การแปลแบบตรงตัว เนื่องจากถึงแม้ว่า “Reigns of Terror” จะมีที่มาจากคำว่า “Reign of Terror” ซึ่งหมายถึง ช่วงการปฏิวัติของฝรั่งเศสที่มีการนองเลือด และบริบทก่อนหน้า “Reigns of Terror” จะกล่าวถึงการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส แต่บริบทที่ตามมาเป็นการอธิบาย “Reigns of Terror” ว่ามี 2 ประเภท คือ แบบที่เสียเลือดเนื้อ และแบบไม่เสียเลือดเนื้อแต่เป็นการข่มเหงจิตใจ จึงไม่สามารถแปลได้ว่ายุคสมัยแห่งการนองเลือดตามความหมายของ “Reign of Terror” นอกจากนี้การถ่ายเสียงไม่สามารถใช้ได้ ในกรณีนี้ เนื่องจากจะไม่สื่อความใดๆ แก่ผู้อ่านฉบับแปลเลย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าสมควรที่จะการแปลแบบตรงตัวว่า “ช่วงเวลาแห่งความหฤโหด”

อย่างไรก็ดีเพื่อความเข้าใจของผู้อ่านตัวบทต้นฉบับ ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการทำเชิงอรรถอธิบายให้ผู้อ่านฉบับปลายทางเข้าใจถึงความสำคัญของบุคคลดังกล่าวที่มีต่อสารที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่ออีกด้วย ดังต่อไปนี้

- จอกศักดิ์สิทธิ์ (Holy Grail) หมายถึง ภาชนะที่พระเยซูใช้ในพระกระยาหารมื้อสุดท้ายก่อนถูกตรึงไม้กางเขน ตำนานกล่าวว่า มีอำนาจวิเศษ และในตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์นั้นการออกเดินทางหาจอกศักดิ์สิทธิ์นับเป็นการเดินทางเพื่อภารกิจเพื่อพิสูจน์ความสูงส่งทางจิตวิญญาณ เพราะมีเพียงผู้ที่ถึงพร้อมด้วยคุณงามความดีเท่านั้นจึงจะสามารถหาจอกศักดิ์สิทธิ์พบ

- Presbyterian นิกายเพรสไบทีเรียน เป็นนิกายที่แยกย่อยมาจากนิกายโปรเตสแตนต์ ก่อตั้งในช่วงศตวรรษที่ 16
- Briton ชนเผ่าที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเกาะอังกฤษมานับตั้งแต่ก่อนการเข้ายึดครองของจักรวรรดิโรมัน
- Jack Cade ผู้นำการปฏิวัติของชาวนาชาวเคนท์ในสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 6 แห่งอังกฤษ
- Wat Tyler หัวหน้าขบวนการปฏิวัติของชาวอังกฤษใน ค.ศ. 1381
- Benvenuto Cellini เป็นประติมากรชาวอิตาลีผู้มีชื่อเสียงในช่วงปลายยุคเรเนสซองส์ เป็นศิลปินผู้มีความสามารถทางศิลปะหลายแขนง ไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม งานโลหะ และดนตรี นอกเหนือจากความสามารถทางศิลปะแล้ว เขายังเป็นที่รู้จักในฐานะศิลปินเล็อร์ดร้อนและยอดนักกรัก
- Margaret of Navarre หรือ Marguerite de Navarre มเหสีของพระเจ้าเฮนรีที่ 2 แห่งนาวาร์ ทรงมีบทบาทสำคัญในยุคเรเนสซองส์ของประเทศฝรั่งเศส และยังทรงถูกขนานพระนามว่าเป็น “The First Modern Woman”
- Elizabeth I กษัตริย์พระองค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ทิวดอร์ (Tudor) พระปรีชาของพระองค์ทำให้ประเทศอังกฤษกลายเป็นประเทศมหาอำนาจในโลก ในยุคสมัยของพระองค์นั้นนับเป็นยุคทองทางวรรณกรรมของประเทศอังกฤษ

การวางแผนการแปลช่วยให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดทิศทางการแปลที่แน่นอน นอกเหนือจากจะเป็นการช่วยให้ผู้วิจัยไม่เกิดความสับสนแล้ว ยังส่งผลต่อคุณภาพของบทแปล ทำให้ได้งานแปลที่มีความเป็นเอกภาพ ชัดเจน และถูกต้อง ในด้านปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการแปลนั้น ผู้วิจัยพบว่าในการแปลตัวบทที่มีลักษณะเป็นการวิจารณ์ด้วยถ้อยคำก้าวร้าวรุนแรง เช่นนวนิยายเรื่องนี้ สามารถใช้ทฤษฎีและแนวคิดต่างๆ โดยเฉพาะทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายและทฤษฎีวิัจจนกรรมมาช่วยในการสื่อความและการสร้างความรู้สึกล้อยตาม เช่นเดียวกับที่ผู้ประพันธ์ตัวบทต้นฉบับต้องการ นอกจากนี้การศึกษาทำความเข้าใจตัวบทต้นฉบับ กลวิธีการประพันธ์ ตลอดจนบริบททางวัฒนธรรมของตัวบทต้นฉบับ ยังช่วยให้ผู้วิจัยสามารถถ่ายทอดสารที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อได้อย่างครบถ้วนอีกด้วย

บทที่ 5 บทแปล

ก่อนที่จะเริ่มแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ผู้วิจัยต้องวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับอย่างรอบด้านจนเข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อนจึงจะสามารถวางแผนการแปลและเริ่มทำการแปล ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับนวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยนำหลักวาทกรรมวิเคราะห์มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์และทำความเข้าใจด้วยบท โดยองค์ประกอบที่ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ ได้แก่ การวิเคราะห์บริบทต้นฉบับ การวิเคราะห์บริบทสถานการณ์ของต้นฉบับ และการวิเคราะห์บริบททางสังคมและวัฒนธรรมของต้นฉบับ

5.1 The Boss

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>CHAPTER VIII</p> <p><i>The Boss</i></p> <p>To be vested with enormous authority is a fine thing; but to have the onlooking world consent to it is a finer. The tower episode solidified my power, and made it impregnable. If any were perchance disposed to be jealous and critical before that, they experienced a change of heart, now. There was not anyone in the kingdom who would have considered it good judgment to meddle with my matters.</p>	<p>บทที่ 8</p> <p>นายใหญ่</p> <p>จริงอยู่ที่การได้รับตำแหน่งใหญ่ นับเป็นเรื่องที่ดี แต่การเป็นที่ยอมรับของกลุ่มคนที่มองขึ้นมานั้น ยิ่งดีเสียกว่า เหตุการณ์เรื่องหอคอยเป็นแรงสนับสนุนให้อำนาจของผมแข็งแกร่งยิ่งขึ้นจนไม่สั่นคลอน ก่อนหน้านั้นหากมีใครบังเอิญที่มีแนวโน้มจะริษยาหรือคอยจับผิดผม ตอนนี้คงต้องเปลี่ยนทัศนคติแล้ว เพราะไม่มีใครในอาณาจักรนี้ที่เห็นว่าการเข้ามายุ่งกับเรื่องของผมแสดงถึงวิจรรย์ญาณที่ดี</p>
<p>I was fast getting adjusted to my situation and circumstances. For a time, I used to wake up, mornings, and smile at my “dream,” and listen for the Colt’s factory whistle; but that sort of thing played itself out, gradually, and at last I was fully able to realize that I was actually living in the sixth century, and in Arthur’s court, not a lunatic asylum. After that, I was just as much at home in that century as I could have</p>	<p>ผมปรับตัวเข้ากับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมได้รวดเร็ว ช่วงระยะเวลาหนึ่งทุกครั้งที่ตื่นขึ้นมาตอนเช้าผมจะยิ้มให้กับ “ความฝัน” ของตัวเอง และคอยฟังเสียงหวูดโรงงานของโคลท์ส แต่ไม่นานผมก็ค่อยๆ หาย จนในที่สุดผมก็รู้สึกตัวจริงๆ ว่าผมอยู่ในศตวรรษที่ 6 แถมนั่งอยู่ในอาณาจักรของกษัตริย์อาร์เธอร์อีกด้วย ไม่ใช่โรงพยาบาลบ้า จากนั้นผมก็รู้สึกคุ้นเคยกับศตวรรษนี้เช่นเดียวกับที่ผมจะรู้สึกหากอยู่ในศตวรรษอื่น ถ้าถามว่าชอบอย่างไร</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>been in any other; and as for preference, I wouldn't have traded it for the twentieth. Look at the opportunities here for a man of knowledge, brains, pluck, and enterprise to sail in and grow up with the country. The grandest field that ever was; and all my own; not a competitor; not a man who wasn't a baby to me in acquirements and capacities; whereas, what would I amount to in the twentieth century? I should be foreman of a factory, that is about all; and could drag a seine downstreet any day and catch a hundred better men than myself.</p>	<p>มากกว่า ผมไม่ยอมแลกกับการกลับไปอยู่ในศตวรรษที่ 20 หรือ ลองคิดถึงโอกาสของคนที่มีความรู้ มีสมอง ความกล้า และความมุ่งมั่นที่จะก้าวไปข้างหน้าและเติบโตไปพร้อมกับประเทศนี้สิ โอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมานี้เป็นของผมแต่เพียงผู้เดียว ไม่มีคู่แข่ง เมื่อเทียบกับผมแล้วทุกคนไม่ต่างจากทารกทั้งในแง่ความรู้และศักยภาพ ในขณะที่ผมจะเป็นอะไรได้ในศตวรรษที่ 20 ผมก็เป็นได้แค่หัวหน้าคนงานในโรงงานเท่านั้นเอง และจะหาคนที่ดีกว่าผมเป็นร้อยคนตามท้องถนนเมื่อไหร่ก็ได้</p>
<p>What a jump I had made! I couldn't keep from thinking about it, and contemplating it, just as one does who has struck oil. There was nothing back of me that could approach it, unless it might be Joseph's case; and Joseph's only approached it, it didn't equal it, quite. For it stands to reason that as Joseph's splendid financial ingenuities advantaged nobody but the king, the general public must have regarded him with a good deal of disfavor, whereas I had done my entire public a kindness in sparing the sun, and was popular by reason of it.</p>	<p>นี่มันเป็นการก้าวกระโดดชัดๆ ! ผมหยุดคิดถึงเรื่องนี้ไม่ได้ และพอมาคิดดูดีๆ ผมโชคดีย่างกับเจอบ่อน้ำมัน และที่ผ่านมาในชีวิตผมไม่มีโอกาสไหนที่ใกล้เคียงเลย เว้นเสียแต่เรื่องของโจเซฟ แต่เขาก็แค่ใกล้เคียงเท่านั้น มันไม่เหมือนกันเสียทีเดียว หรือ สาเหตุเป็นเพราะความปราดเปรื่องเรืองเรืองเงินของโจเซฟนั้นเอื้อประโยชน์แต่กับกษัตริย์ และนั่นย่อมต้องทำให้ประชาชนมองเขาด้วยความไม่พอใจอย่างมาก ขณะที่ผมเมตตาช่วยเหลือประชาชนโดยการไม่ดับดวงอาทิตย์ ผมจึงเป็นที่นิยมชมชอบ</p>
<p>I was no shadow of a king; I was the substance; the king himself was the shadow. My power was colossal; and it was not a mere name, as such things have generally been, it was the genuine article. I stood here, at the very spring and source of the second great period of the world's history; and could see the trickling stream of that history gather, and deepen and broaden , and roll its mighty tides down the far centuries; and I could note the upspringing of</p>	<p>ผมไม่ใช่เงาของกษัตริย์ ผมเป็นตัวของตัวเอง กษัตริย์เองต่างหากที่เป็นเพียงเงา ผมมีอำนาจมหาศาล และไม่ได้เป็นเพียงอำนาจในนามอย่างที่เป็นมาโดยทั่วไป แต่เป็นอำนาจที่แท้จริง ผมยืนอยู่ที่นี่ ในช่วงเวลาการเริ่มต้นและวางรากฐานของยุคที่ยิ่งใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ในประวัติศาสตร์โลก และสามารถมองเห็นกระแสแห่งประวัติศาสตร์ค่อยๆ ก่อร่าง หยั่งลึก แผ่ขยาย จนกระแสอันทรงพลังของมันไหลหลากลงไปสู่อีกหลายศตวรรษต่อๆ มา ผมมองเห็นนักผจญภัยที่กำลังจะเกิดขึ้นของบรรดาคน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>adventurers like myself in the shelter of its long array of thrones: De Montforts, Gavestons, Mortimers, Villierses; the warmaking, campaign-directing wantons of France, and Charles the Second's scepter-wielding drabs; but nowhere in the procession was my full-sized fellow visible. I was a Unique; and glad to know that that fact could not be dislodged or challenged for thirteen centuries and a half, for sure.</p>	<p>สนิทผู้มีอำนาจของกษัตริย์แบบเดียวกับผมในรัชสมัยต่อๆ มา ไม่ว่าจะเป็นตระกูล เดอ มอนต์ฟอร์ด กาเวสตัน มอร์ติเมอร์ส วิลเลียมส์ ทั้งในเรื่องการทำสงคราม เหตุการณ์ที่เกิดจากความมั่งร่ำเอาแต่ใจของประเทศฝรั่งเศส และบรรดาหญิงงามเมืองผู้กว้างขวางของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2 แต่ในประวัติศาสตร์อันยาวนานนี้ ผมมองไม่เห็นคนที่มีอะไรเทียบเท่ากับผมเลย ผมคือผู้ไร้เทียมทาน และผมยังยินดีที่ในช่วงอีก 13 ศตวรรษครึ่งนี้ จะไม่มีผู้ใดจะมาลบล้างหรือคัดค้านความจริงข้อนั้นได้แน่นอน</p>
<p>Yes, in power I was equal to the king. At the same time there was another power that was a trifle stronger than both of us put together. That was the Church. I do not wish to disguise that fact. I couldn't, if I wanted to. But never mind about that, now; it will show up, in its proper place, later on. It didn't cause me any trouble in the beginning—at least any of consequence.</p>	<p>จริงอยู่ที่อำนาจของผมเท่ากับกษัตริย์อาร์เธอร์ ในเวลาเดียวกันก็มีสิ่งที่มีอำนาจมากกว่าเราทั้งสองรวมกันเล็กน้อย นั่นคือศาสนจักร ผมไม่คิดจะบิดเบือนความจริงข้อนี้หรือ และถึงจะอยากทำก็ทำไม่ได้ แต่ตอนนี้อย่าเพิ่งไปสนใจเรื่องนั้นเลย เพราะผมจะต้องพูดถึงแน่ๆ ในภายหลังเมื่อถึงโอกาสเหมาะสมศาสนจักรยังไม่สร้างปัญหาให้กับผมในตอนแรกอย่างน้อยก็ยังไม่สลักสำคัญอะไร</p>
<p>Well, it was a curious country, and full of interest. And the people! They were the quaintest and simplest and trustingest race; why, they were nothing but rabbits. It was pitiful for a person born in a wholesome free atmosphere to listen to their humble and hearty outpourings of loyalty toward their king and Church and nobility; as if they had any more occasion to love and honor king and Church and noble than a slave has to love and honor the lash, or a dog has to love and honor the stranger that kicks him! Why, dear me, <i>any</i> kind of royalty, howsoever modified, <i>any</i> kind of aristocracy, howsoever pruned, is rightly an insult; but if you are born and brought up under that sort of arrangement</p>	<p>จะว่าไปนี่เป็นประเทศที่ประหลาดและเต็มไปด้วยเรื่องน่าสนใจ แล้วยังจะคนในประเทศนี้อีก! คนพวกนี้ทั้งพิลึกพิลั่น เรียบง่ายที่สุด และเชื่องง่ายที่สุด พับฝ่าเถอะ พวกนี้ช่างไม่ต่างจากกระต่ายเลย เป็นเรื่องน่าสงสารสำหรับคนๆ หนึ่งที่เกิดมาท่ามกลางความอิสระเสรีที่ต้องมาทรมานรับฟังการพรวดพราดถึงความจงรักภักดีอันต่ำต้อยและเต็มเปี่ยมของพวกเขาต่อกษัตริย์ ศาสนจักร และเหล่าผู้สูงศักดิ์ ราวกับว่าพวกเขามีเหตุผลที่จะแสดงความรักและบูชา กษัตริย์ ศาสนจักร และพวกผู้ดีมากกว่าที่ทาสคนหนึ่งจะมีเหตุผลในการแสดงความรักและเคารพแล้ว หรือสุนัขตัวหนึ่งจะมีเหตุผลในการแสดงความรักและให้เกียรติคนแปลกหน้าที่เตะมัน! ให้ตายเถอะ เชื่อพระเจ้าไม่ว่าประเภทไหนแม้จะได้รับการปรับเปลี่ยนอย่างไร ชนชั้นสูงไม่ว่าประเภทไหนแม้จะได้รับการ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>you probably never find it out for yourself, and don't believe it when somebody else tells you. It is enough to make a body ashamed of his race to think of the sort of froth that has always occupied its thrones without shadow of right or reason, and the seventh-rate people that have always figured as its aristocracies—a company of monarchs and nobles who, as a rule, would have achieved only poverty and obscurity if left, like their betters, to their own exertions.</p>	<p>ตัดทอนอย่างไร ก็ยังเป็นการดูถูกเหยียดหยามอย่างแน่แท้ แต่หากคุณถือกำเนิดและได้รับการเลี้ยงดูภายใต้สิ่งเหล่านี้ คุณจะไม่เคยรู้สึก และไม่เชื่อด้วยซ้ำเมื่อคนอื่นบอก มันเพียงพอที่จะทำให้คนผู้หนึ่งรู้สึกอับอายในเผ่าพันธุ์ของตัวเองที่ปล่อยให้สิ่งเหลวไหลพวกนี้ยึดครองบัลลังก์เสมอมาโดยไร้เหตุผล และตามหลักแล้ว พวกพลเมืองชั้นต่ำอันได้แก่บรรดากษัตริย์และขุนนางที่ถูกยกให้เป็นชนชั้นสูงมาตลอดคงจะประสบแต่ความยากจนและไร้ความสลักสำคัญ หากถูกทิ้งไว้ให้อาศัยกระเสือกกระสนดิ้นรนของตนเอง เช่นเดียวกับพวกคนที่ดีกว่าจริงๆ</p>
<p>The most of King Arthur's British nation were slaves, pure and simple, and bore that name, and wore the iron collar on their necks; and the rest were slaves in fact, but without the name; they imagined themselves men and freemen, and called themselves so. The truth was, the nation as a body was in the world for one object, and one only: to grovel before king and Church and noble; to slave for them, sweat blood for them, starve that they might be fed, work that they might play, drink misery to the dregs that they might be happy, go naked that they might wear silks and jewels, pay taxes that they might be spared from paying them, be familiar all their lives with the degrading language and postures of adulation that they might walk in pride and think themselves the gods of this world. And for all this, the thanks they got were cuffs and contempt; and so poor-spirited were they that they took even this sort of attention as an honor.</p>	<p>คนส่วนใหญ่ในแผ่นดินอังกฤษของกษัตริย์อาร์เธอร์นั้นเป็นทาสเต็มตัว ถูกเรียกว่าทาสและสวมปลอกคอเหล็ก ส่วนที่เหลือแม้จะไม่ถูกเรียกว่าทาสแต่ในความเป็นจริงก็ไม่ต่างจากทาส พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นคนและเสรีชน และเรียกตัวเองแบบนั้น ความจริงคือถ้ามองประเทศนี้ในฐานะองค์กรหนึ่ง ก็เป็นองค์กรที่ดำรงอยู่โดยมีวัตถุประสงค์เดียว เพียงวัตถุประสงค์เดียวเท่านั้นคือดำรงอยู่เพื่อสยบแทบเท้ากษัตริย์ ศาสนจักร และขุนนาง เพื่อรับใช้พวกนั้น เยี่ยงทาส ทำงานสายตัวแทบขาดเพื่อพวกนั้น ออดอยากเพื่อที่พวกนั้นจะได้มีกิน ทำงานเพื่อพวกนั้นจะได้เล่นสนุก กล้ากลืนความขมขื่นจนถึงที่สุดเพื่อพวกนั้นจะได้มีความสุข ไม่มีเสื้อผ้าใส่เพื่อพวกนั้นจะได้ใส่ผ้าไหมและเพชรพลอย จ่ายภาษีเพื่อพวกนั้นจะได้รับการยกเว้นภาษี ทำตัวให้ชินกับคำเหยียดหยามและทำที่ดูหมิ่นไปตลอดชีวิตเพื่อที่พวกนั้นจะได้เดินเซิดหน้าและคิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้า และคำขอบคุณที่พวกเขาได้รับสำหรับการเสียสละทั้งหมดนี้ คือ กุญแจมือกับการถูกดูหมิ่น และคนพวกนี้ช่างน่าสมเพชที่ถึงอย่างนั้นก็ถือว่าการได้รับการปฏิบัติเช่นนี้เป็นการได้รับเกียรติ</p>
<p>Inherited ideas are a curious thing, and interesting to observe and examine. I had mine,</p>	<p>ความเชื่อที่สืบทอดกันมาเป็นสิ่งที่แปลกและน่าสังเกตและวิเคราะห์ ผมมีความคิดของผม กษัตริย์</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>the king and his people had theirs. In both cases they flowed in ruts worn deep by time and habit, and the man who should have proposed to divert them by reason and argument would have had a long contract on his hands. For instance, those people had inherited the idea that all men without title and a long pedigree, whether they had great natural gifts and acquirements or hadn't, were creatures of no more consideration than so many animals, bugs, insects; whereas I had inherited the idea that human daws who can consent to masquerade in the peacock-shams of inherited dignities and unearned titles, are of no good but to be laughed at. The way I was looked upon was odd, but it was natural. You know how the keeper and the public regard the elephant in the menagerie: well, that is the idea. They are full of admiration of his vast bulk and his prodigious strength; they speak with pride of the fact that he can do hundred marvels which are far and away beyond their own powers; and they speak with the same pride of the fact that in his wrath he is able to drive a thousand men before him. But does that make him one of <i>them</i>? No; the raggedest tramp in the pit would smile at the idea. He couldn't comprehend it; couldn't take it in; couldn't in any remote way conceive of it. Well, to the king, the nobles, and all the nation, down to the very slaves and tramps, I was just that kind of an elephant, and nothing more. I was admired, also feared; but it was as an animal is admired and feared. The animal is not revered, neither was I; I was not even respected. I had no pedigree, no inherited title; so in the king's and nobles' s eyes I was mere dirt; the people regarded me with wonder and awe, but there was no reverence mixed with it; through the force of inherited ideas they were</p>	<p>อาร์เธอร์และประชาชนของพระองค์มีความคิดของตัวเอง ความคิดทั้งสองต่างฝังอยู่ในรากเหง้าที่ยังลึกตามกาลเวลาและอุปนิสัย ใครที่คิดว่าจะเปลี่ยนแปลงความคิดของคนพวกนั้นโดยใช้เหตุผลและข้อโต้แย้ง จะต้องใช้เวลายาวนาน เช่นการที่คนพวกนั้นสืบทอดความคิดที่ว่าคนที่ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ และไม่ได้สืบสายเลือดผู้ดีอันยาวนานหลายชั่วอายุคน ไม่ว่าจะมีความพรสวรรค์สูงส่งและคุณสมบัติดีเลิศหรือไม่ ก็เป็นไปได้เพียงสิ่งมีชีวิตที่ไม่เหนือไปกว่าสัตว์ มด หรือแมลง ขณะที่ผมได้รับการปลูกฝังความคิดที่ว่าคนซึ่งทำตัวเป็นนีกาหัวขโมยที่ยินยอมปลอมเป็นนกยูงในการสืบทอดเกียรติยศและตำแหน่งที่ได้มาแบบสัมหล่นั้นนั้น ไม่สมควรได้รับสิ่งใดนอกจากเสียงหัวเราะเยาะ ธรรมเนียมที่พวกเขาเฝ้าดูผมนั้นแปลกประหลาด แต่เป็นธรรมดา คุณก็รู้ว่าผู้ดูแลสัตว์และคนเข้าชมคณะละครสัตว์คิดอย่างไรกับช้างในกรงขัง นั่นแหละ อย่างนั้นแหละ พวกเขาอาจจะเต็มไปด้วยความชื่นชมในขนาดที่ใหญ่โตมโหฬารและพลังมหาศาลของมัน คุณไม่ว่ามันทำสิ่งพิเศษได้ร้อยแปด ซึ่งห่างไกลเกินความสามารถของพวกเขา ขณะเดียวกันก็สามารถอวดอ้างด้วยความภาคภูมิใจเช่นเดียวกันถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเวลาที่ช้างโมโหนั้นคนเป็นพันก็ไม่สามารถต้านทานได้ แต่ทั้งหมดนั้นทำให้มันเป็นหนึ่งในสมาชิกของพวกเขาหรือไม่ ไม่เลย คนที่ต่ำที่สุดในชนชั้นที่ต่ำที่สุด คงจะยิ้มเยาะกับความคิดนี้ เขาไม่เข้าใจให้ชิมซาบเข้าไปในหัวสมองยังทำไม่ได้ แค่นึกภาพก็ยังไม่ปัญญา เอาละ แล้วสำหรับกษัตริย์ ขุนนาง และชนทั้งชาติรวมไปจนถึงทาสและคนจรจัด ผมก็เหมือนช้างพวกนั้นตัวหนึ่ง ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่านั้น ผมได้รับการชื่นชมไปพร้อมๆ กับความหัวนเกรง แต่ในแบบที่สัตว์ตัวหนึ่งจะได้รับการชื่นชมและหัวนเกรง สัตว์ไม่ได้รับความยำเกรง ผมก็ไม่ได้รับเหมือนกัน ผมไม่ได้รับแม้กระทั่งความนับถือ ผมไม่มีหัวนอนปลายเท้า ไม่ได้รับสืบทอดยศถาบรรดาศักดิ์ ฉะนั้นในสายตาของกษัตริย์และเหล่าขุนนาง ผมเป็นแค่รูปลีดิน ผู้คนมองผมด้วยความสนเท่ห์และกลัวเกรง แต่ไม่มีความยำเกรงปะปนอยู่ด้วย ด้วยอำนาจของความคิดที่ได้รับการส่งต่อ ผมจึงไม่ควรได้รับความยำ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>not able to conceive of anything being entitled to that except pedigree and lordship. There you see the hand of that awful power, the Roman Catholic Church. In two or three little centuries it had converted a nation of men to a nation of worms. Before the day of the Church's supremacy in the world, men were men, and held their heads up, and had a man's pride and spirit and independence; and what of greatness and position a person got, he got mainly by achievement, not by birth. But then the Church came to the front, with an ax to grind; and she was wise, subtle, and knew more than one way to skin a cat—or a nation; she invented "divine right of kings," and propped it all around, brick by brick, with the Beatitudes—wrenching them from their good purpose to make them fortify an evil one; she preached (to the commoner) humility, obedience to superiors, the beauty of self-sacrifice; she preached (to the commoner) meekness under insult; preached (still to the commoner, always to the commoner) patience, meanness of spirit, nonresistance under oppression; and she introduced heritable ranks and aristocracies, and taught all the Christian populations of the earth to bow down to them and worship them. Even down to my birth century that poison was still in the blood of Christendom, and the best of English commoners was still content to see his inferiors impudently continuing to hold a number of positions, such as lordships and the throne, to which the grotesque laws of his country did not allow him to aspire; in fact he was not merely contented with this strange condition of things, he was even able to persuade himself that he was proud of it. It seems to show that there isn't anything you can't stand, if you are only born</p>	<p>เกรง นอกจากจะมีเชื้อสายและขุนนาง ที่นี้คุณก็จะเริ่มมองเห็นเงื้อมมือของอำนาจอันเลวร้าย นั่นคือ ศาสนจักรโรมันคาทอลิก ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แค่ 2-3 ศตวรรษ ศาสนจักรได้เปลี่ยนประเทศของคนให้เป็นประเทศของไส้เดือน ยุคก่อนที่ศาสนจักรจะมีอำนาจสูงสุดในโลก คนยังเป็นคนที่สามารถเชิดหน้าได้ มีความภาคภูมิใจ มีชีวิตชีวา และเป็นอิสระ ส่วนความสำคัญและยศฐาบรรดาศักดิ์ที่แต่ละคนได้รับล้วนมาจากผลงานความสามารถ ไม่ใช่ชาติกำเนิด แต่แล้วศาสนจักรก็ก้าวเข้ามาด้วยความเห็นแก่ตัว ศาสนจักรฉลาด แบายล และรู้วิธีการหลากหลายในการทำอะไรอย่างหนึ่ง ศาสนจักรได้คิดค้น "เทวสิทธิ์ของกษัตริย์" ขึ้นมา และค้ำจุนทุกจุดโดยรอบด้วยการให้พร บิดเบือนคำสอนจากที่เคยเป็นเพื่อต่อต้านเจตนาร้าย ศาสนจักรสั่งสอน (สามัญชน) ถึงความเจียมตัว การเชื่อฟังผู้สูงศักดิ์กว่า ความมั่งคั่งของการเสียสละ การยอมรับการถูกดูหมิ่น สั่งสอน (สามัญชนอีกนั่นแหละ) ถึงการรู้จักเก็บปากเก็บคำในยามถูกดูหมิ่น สั่งสอน (ยังคงกับสามัญชน สอนแต่สามัญชนเสมอ) ถึงความอดทน ความรู้สึกต่ำต้อย ต้อยค่า การยอมถูกกดขี่ และศาสนจักรยังริเริ่มการสืบทอดตำแหน่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ รวมทั้งสอนชาวคริสต์ทั้งหมดในโลกให้ยอมศิโรราบต่อพวกเขาและบูชาพวกเขา แม้กระทั่งในศตวรรษที่ผมเกิดพิชร้ายนี้ยังคงอยู่ในสายเลือดของชาวคริสต์ทั้งหมด และคนที่ดีที่สุดในสามัญชนอังกฤษยังคงพอใจที่จะยังเห็นคนที่ต้อยต่ำกว่าพวกนี้ดำรงตำแหน่งต่างๆ อย่างโอหัง เช่น บรรดาขุนนางและกษัตริย์ กฎหมายอันพิลึกพิลั่นของประเทศไม่อนุญาตให้สามัญชนเหล่านี้ผันใฝ่ในตำแหน่งที่ว่ามา อันที่จริงพวกเขาไม่เพียงแต่พึงพอใจกับสภาพอันแปลกประหลาดของสิ่งต่างๆ แต่ถึงขนาดสามารถโน้มน้าวให้ตัวเองภาคภูมิใจไปกับการได้มีชนชั้นสูงอยู่ สิ่งนี้เหมือนจะแสดงให้เห็นว่าไม่มีสิ่งใดที่คุณจะทนไม่ได้ ถ้าคุณเพียงแค่เกิดและได้รับการเลี้ยงดูมากับมัน นั่นละ ความฟอนเฟะนี้ ทั้งความยำเกรงต่อยศศักดิ์และตำแหน่งก็มีอยู่ในสายเลือดชาวอเมริกันเช่นเดียวกัน ผมเองก็รู้ แต่เมื่อผมจากอเมริกามันก็หายไป อย่างน้อยไม่ว่าจะ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>and bred to it. Of course that taint, that reverence for rank and title, had been in our American blood, too—I know that; but when I left America it had disappeared—at least to all intents and purposes. The remnant of it was restricted to the dudes and dudesses. When a disease has worked its way down to that level, it may fairly be said to be out of the system.</p>	<p>อย่างไร้ก็เรียกได้ว่าหายไปแล้ว เศษเสี้ยวที่เหลือของความเชื่อนี้ถูกจำกัดอยู่กับบรรดาเทพบุตรเทพธิดาสุดสำอองค์ทั้งหลาย ในเมื่อเชื้อโรคร้ายนี้ได้ไปถึงจุดนั้นแล้ว คงเป็นการสมควรที่จะพูดว่ามันไม่มีเหลืออยู่อีกแล้ว</p>
<p>But to return to my anomalous position in King Arthur's kingdom. Here I was, a giant among pigmies, a man among children, a master intelligence among intellectual moles: by all rational measurement the one and only actually great man in that whole British world; and yet there and then, just as in the remote England of my birth time, the sheep-witted earl who could claim long descent from a king's leman, acquired at secondhand from the slums of London, was a better man than I was. Such a personage was fawned upon in Arthur's realm and reverently looked up to by everybody, even though his dispositions were as mean as his intelligence, and his morals as base as his lineage. There were times when <i>he</i> could sit down in the king's presence, but I couldn't. I could have got a title easily enough, and that would have raised me a large step in everybody's eyes; even in the king's, the giver of it. But I didn't ask for it; and I declined it when it was offered. I couldn't have enjoyed such a thing with my notions; and it wouldn't have been fair, anyway, because as far back as I could go, our tribe had always been short of the bar sinister. I couldn't have felt really and satisfactorily fine and proud and set up over any title except one that should come from the nation itself, the only legitimate source; and such</p>	<p>แต่ลองย้อนกลับมามองตำแหน่งของผม ในราชอาณาจักรของกษัตริย์อาร์เธอร์ที่ผัดไปจากปกติ นั้นแล้ว ที่ที่ผมเป็นยักษ์ใหญ่ในหมู่คนแคระ ผู้ใหญ่ในหมู่เด็ก นักปราชญ์ในหมู่ตัวตุงที่รู้หนังสือแต่ตาแทบมองไม่เห็น ไม่ว่าจะใช้หลักการที่มีเหตุผลอะไรมาวัด ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกอังกฤษทั้งหมดนี้มีแต่ผม ถึงอย่างนั้นที่ดินแดนอันห่างไกลของอังกฤษในสมัยที่ผมเกิด ก็ยังถือว่าเอิร์ลที่แม้จะมีสติปัญญาเทียบเท่ากับแกะ แต่เมื่อมีบรรพบุรุษที่สืบเชื้อสายมาจากนางสนมมือสองของพระราชินีอาศัยอยู่ในสลัมในลอนดอน ย่อมเหนือกว่าผม ในดินแดนของกษัตริย์อาร์เธอร์ บุคคลประเภทนี้จะได้รับการประจบประแจงและเทิดทูนบูชาจากประชาชนทุกผู้ทุกนาม แม้ว่าอุปนิสัยของเขาจะต่ำต้อยพอๆ กับสติปัญญาของเขา และคุณธรรมของเขาจะต่ำต้อยพอๆ กับวงศ์ตระกูลหลายครั้งที่เขาได้รับพระราชทานอนุญาตให้เข้าเฝ้าได้ขณะที่ผมไม่ได้ ผมจะขอตำแหน่งมาง่ายๆ ก็ได้ และนั่นจะทำให้ผมก้าวหน้าเหลือเกินในสายตาทุกคน แม้แต่กษัตริย์อาร์เธอร์ซึ่งเป็นผู้พระราชทานตำแหน่งให้ แต่ผมก็ไม่ได้ขอ แถมเมื่อได้รับการเสนอผมยังปฏิเสธไปด้วยซ้ำ เพราะความเชื่อของผมทำให้ไม่สามารถภาคภูมิใจไปกับตำแหน่งที่ได้มา และมันคงไม่ยุติธรรมด้วย เพราะเท่าที่ผมนึกย้อนกลับไปได้ตระกูลของผมไม่ค่อยมีลูกนอกสมรสสักเท่าไร ผมคงไม่สามารถรู้สึกยินดีและภูมิใจได้เต็มที แล้วก็คงไม่ชินกับตำแหน่งใดๆ ได้ นอกจากตำแหน่งที่ได้มาจากประชาชนซึ่งเป็นแหล่งอำนาจที่ชอบธรรมเพียงหนึ่งเดียวที่ผมต้องการได้มา หลายปีผ่านไปในปีที่สุดด้วย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>an one I hoped to win; and in the course of years of honest and honorable endeavor, I did win it and did wear it with a high and clean pride. This title fell casually from the lips of a blacksmith, one day, in a village, was caught up as a happy thought and tossed from mouth to mouth with a laugh and an affirmative vote; in ten days it had swept the kingdom, and was become as familiar as the king's name. I was never known by any other designation afterward, whether in the nation's talk or in grave debate upon matters of state at the council board of the sovereign. This title, translated into modern speech, would be THE BOSS. Elected by the nation. That suited me. And it was a pretty high title. There were very few THE'S, and I was one of them. If you spoke of the duke, or the earl, or the bishop, how could anybody tell which one you meant? But if you spoke of The King or The Queen or The Boss, it was different.</p>	<p>ความซื่อสัตย์และความบากบั่นอันน่ายกย่อง ผมก็ทำสำเร็จอย่างชาวสะอาด และสามารถรับมาได้ด้วยความภาคภูมิใจ โดยวันหนึ่งช่างตีเหล็กในหมู่บ้านแห่งหนึ่งเป็นผู้เริ่มเรียกขานผมด้วยตำแหน่งนี้เป็นครั้งแรกโดยบังเอิญ และชาวบ้านก็ยอมรับว่าเหมาะสมต่างพากันเรียกปากต่อปากพร้อมด้วยเสียงหัวเราะ และการยอมรับหนักแน่น ใน 10 วันมันก็แพร่ไปทั่วอาณาจักร และกลายเป็นสิ่งคุ้นเคยเช่นเดียวกับพระนามของกษัตริย์ ผมไม่ได้ถูกเรียกโดยตำแหน่งอื่นใด หลังจากนั้น ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยระดับชาติหรือการโต้เถียงของคณะกรรมการสูงสุดในเรื่องใหญ่สำคัญของรัฐ ตำแหน่งนี้ ซึ่งหากแปลเป็นภาษาสมัยใหม่คงจะเป็น นายใหญ่ เป็นตำแหน่งที่ได้รับการบรรจุเลือกสรรโดยประชาชน นี่แหละถึงจะเหมาะกับผม นอกจากนี้ยังเป็นตำแหน่งสูงทีเดียว เพราะตำแหน่งที่มีความพิเศษมีอยู่ไม่มาก และผมก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น หากคุณพูดถึงดยุก เอิร์ล หรือบิชอป ก็ไม่มีใครรู้ว่าคุณกำลังพูดถึงคนไหน แต่ถ้าคุณพูดถึงพระราชาราชินี หรือนายใหญ่ มันต่างกัน</p>
<p>Well, I liked the king, and as king I respected him—respected the office; at least respected it as much as I was capable of respecting any unearned supremacy; but as <i>men</i> I looked down upon him and his nobles—privately. And he and they liked me and respected my office; but as an animal, without birth or sham title, they looked down upon me—and were not particularly private about it, either. I didn't charge for my opinion about them, and they didn't charge for their opinion about me: the account was square, the books balanced, everybody was satisfied.</p>	<p>อันที่จริงผมก็ชอบกษัตริย์อาร์เธอร์ ผมนับถือพระองค์ในฐานะที่เป็นกษัตริย์ เคารพในตำแหน่งของพระองค์ อย่างน้อยผมก็สามารถเคารพได้แบบเดียวกับที่ผมจะเคารพอำนาจที่ได้มาโดยไม่ได้อาศัยน้ำพักน้ำแรง แต่ในฐานะมนุษย์ โดยส่วนตัวผมดูถูกพระองค์และเหล่าขุนนางของพระองค์ พวกนั้นเองก็ชอบผมและเคารพตำแหน่งของผม ในฐานะสัตว์ตัวหนึ่งที่ไม่มีความอนาถและปราศจากตำแหน่งจอมปลอม พวกนั้นดูถูกผมโดยไม่ได้คิดจะเก็บงำความรู้สึกนั้นเอาไว้ ผมไม่ได้คิดเงินพวกนั้นสำหรับความคิดเห็นของผมที่มีต่อเขา และพวกนั้นเองก็ไม่ได้คิดเงินผมสำหรับความคิดเห็นของเขาที่มีต่อผม ไม่มีใครขาดทุนหรือกำไร และทุกคนต่างก็พอใจ</p>

5.2 Beginnings of Civilization

ต้นฉบับ	บทแปล
<p style="text-align: center;">CHAPTER X <i>Beginnings of Civilization</i></p> <p>The Round Table soon heard of the challenge, and of course it was a good deal discussed, for such things interested the boys. The king thought I ought now to set forth in quest of adventures, so that I might gain renown and be the more worthy to meet Sir Sagramor when the several years should have rolled away. I excused myself for the present; I said it would take me three or four years yet to get things well fixed up and going smoothly; then I should be ready; all the chances were that at the end of that time Sir Sagramor would still be out grailing, so no valuable time would be lost by the postponement; I should then have been in office six or seven years, and I believed my system and machinery would be so well developed that I could take a holiday without its working any harm.</p>	<p style="text-align: center;">บทที่ 10 <i>จุดเริ่มต้นแห่งอารยธรรม</i></p> <p>ไม่ช้าเหล่าอัศวินโต๊ะกลมก็รู้เรื่องการท้าประลอง และแน่นอนเรื่องนี้ต้องเป็นที่กล่าวขวัญถึง เพราะพวกเขาสนใจเรื่องประเภทนี้อยู่แล้ว กษัตริย์อาร์เธอร์ทรงคิดว่าผมควรจะออกเดินทางไปปฏิบัติภารกิจการผจญภัยได้แล้ว เพื่อสร้างชื่อเสียงและจะได้เป็นคู่ประลองที่เหมาะสมกับเซอร์เซกรามอร์ มากกว่านี้ในอีกหลายปีข้างหน้า ตอนนั้นผมขอผัดผ่อนไปก่อน เพราะคิดว่าจะต้องใช้เวลามาก 3-4 ปีกว่าทุกอย่างจะลงตัวและราบรื่น จากนั้นผมจึงจะพร้อมเป็นไปได้อย่างสูงที่เมื่อถึงเวลานั้นแล้วเซอร์เซกรามอร์อาจจะไม่กลับจากการตามหาจอกศักดิ์สิทธิ์¹¹ จึงไม่เสียหายที่จะรอไปก่อน เมื่อถึงเวลานั้นจริงๆ ผมคงจะอยู่ในตำแหน่งได้ 6 หรือ 7 ปีแล้ว และผมเชื่อว่าระบบและเครื่องจักรต่างๆ ของผมจะได้รับการพัฒนาจนผมสามารถไปพักร้อนได้โดยไม่มีปัญหา</p>
<p>I was pretty well satisfied with what I had already accomplished. In various quiet nooks and corners I had the beginnings of all sorts of industries under way—nuclei of future vast factories, the iron and steel missionaries of my future civilization. In these were gathered together the brightest young minds I could find, and I kept agents out raking the country for</p>	<p>ผมค่อนข้างพอใจกับสิ่งที่ผมได้ทำสำเร็จ ลุ่ลวงไปแล้ว ผมได้เริ่มเตรียมการอุตสาหกรรมสารพัดประเภทในพื้นที่และซอกมุมอันห่างไกลต่างๆ เป็นจุดเริ่มต้นของโรงงานขนาดใหญ่ บรรดาเหล็กและโลหะที่จะเป็นเหมือนผู้เผยแพร่อารยธรรมในอนาคตของผม ในโรงงานเหล่านี้ผมได้รวบรวมเด็กหนุ่มเฉลียวฉลาดที่สุดเท่าที่จะหาได้ และยังสามารถส่งคนออกไปทั่วอาณาจักรเพื่อหาคนมาเพิ่มเติมตลอดเวลา</p>

¹¹ จอกศักดิ์สิทธิ์ (Holy Grail) หมายถึง ภาชนะที่พระเยซูใช้ในพระกระยาหารมื้อสุดท้ายก่อนถูกตรึงไม้กางเขน ตำนานกล่าวว่ามันอำนาจวิเศษ และในตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์นั้นการออกเดินทางหาจอกศักดิ์สิทธิ์นับเป็นการเดินทางเพื่อภารกิจเพื่อพิสูจน์ความสูงส่งทางจิตวิญญาณ เพราะมีเพียงผู้ที่ถึงพร้อมด้วยคุณงามความดีเท่านั้นจึงจะสามารถหาจอกศักดิ์สิทธิ์พบ

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>more, all the time. I was training a crowd of ignorant folk into experts—experts in every sort of handiwork and scientific calling. These nurseries of mine went smoothly and privately along undisturbed in their obscure country retreats, for nobody was allowed to come into their precincts without a special permit—for I was afraid of the Church.</p>	<p>ผมกำลังฝึกกลุ่มคนไร้การศึกษาให้กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิทยาศาสตร์และงานฝีมือแขนงต่างๆ โรงบ่มเพาะของผมเหล่านี้ดำเนินไปได้ด้วยดี และเป็นส่วนตัวท่ามกลางสถานที่เร้นลับในชนบท เพราะไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เข้ามาโดยไม่มีใบอนุญาตพิเศษ เนื่องจากผมกลัวศาสนจักรจะรู้เข้า</p>
<p>I had started a teacher factory and a lot of Sunday schools the first thing; as a result, I now had an admirable system of graded schools in full blast in those places, and also a complete variety of Protestant congregations all in a prosperous and growing condition. Everybody could be any kind of a Christian he wanted to; there was perfect freedom in that matter. But I confined public religious teaching to the churches and the Sunday schools, permitting nothing of it in my other educational buildings. I could have given my own sect the preference and made everybody a Presbyterian without any trouble, but that would have been to affront a law of human nature: spiritual wants and instincts are as various in the human family as are physical appetites, complexions, and features, and a man is only at his best, morally, when he is equipped with the religious garment whose color and shape and size most nicely accommodate themselves to the spiritual complexion, angularities, and stature of the individual who wears it; and besides I was afraid of a united Church; it makes a mighty power, the mightiest conceivable, and then when it by and by gets into selfish hands, as it is always bound to do it</p>	<p>ผมได้เริ่มดำเนินงานโรงงานผลิตครูและโรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์หลายแห่งเป็นอย่างแรก ผลที่ได้รับคือผมมีระบบโรงเรียนประถมเต็มรูปแบบที่น่าชื่นชมในสถานที่เหล่านั้น นอกจากนั้นกลุ่มผู้ร่วมนมัสการในโบสถ์ของนิกายย่อยทั้งหมดของนิกายโปรเตสแตนต์ต่างกำลังเติบโตและเฟื่องฟู ทุกคนสามารถเป็นชาวคริสต์แบบไหนก็ได้ตามใจปรารถนา พวกเขามีเสรีภาพในเรื่องนี้อย่างเต็มที่ แต่ผมได้จำกัดการสอนศาสนาแก่ประชาชนไว้กับโบสถ์และโรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์ โดยไม่ปล่อยให้มีการเรียนศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องกับอาคารการศึกษาอื่นๆ ผมจะเผยแพร่ศาสนาของผมและให้ทุกคนนับถือนิกายเพรสไบทีเรียนก็ได้โดยไม่มีปัญหา แต่นั่นจะเป็นการดูถูกกฎธรรมชาติของมนุษย์ ความต้องการทางจิตวิญญาณและสัญชาตญาณเป็นสิ่งที่แตกต่างกันไปในเผ่าพันธุ์มนุษย์ เช่นเดียวกับความแตกต่างในความต้องการทางร่างกาย ผิวพรรณ และรูปร่างหน้าตา และมนุษย์จะมีประสิทธิภาพที่สุดเมื่อได้รับการหล่อหลอมด้วยอารมณ์ทางศาสนาซึ่งมีสีสัน รูปทรง และขนาดที่เหมาะสมเข้ากับผิวพรรณ โครงสร้าง และสัดส่วนทางจิตวิญญาณของผู้สวมใส่แต่ละคน และนอกจากนี้ผมยังหวาดกลัวอำนาจความเป็นหนึ่งเดียวของศาสนจักรอีกด้วย เพราะมันมีอำนาจมากและมากที่สุดเท่าที่จะนึกได้ และเมื่อตกอยู่ในมือผู้ที่เห็นแก่ตัว ซึ่งมักจะเป็นอย่างนั้น ก็หมายถึงจุดจบของเสรีภาพมนุษย์และอัมพาตทางความคิดของมนุษย์อีกด้วย</p>

² Presbyterian นิกายเพรสไบทีเรียน เป็นนิกายที่แยกย่อยมาจากนิกายโปรเตสแตนต์ ก่อตั้งในช่วงศตวรรษที่ 16

ต้นฉบับ	บทแปล
means death to human liberty, and paralysis to human thought.	
<p>All mines were royal property, and there were a good many of them. They had formerly been worked as savages always work mines—holes grubbed in the earth and the mineral brought up in sacks of hide by hand, at the rate of a ton a day; but I had begun to put the mining on a scientific basis as early as I could.</p>	<p>เหมืองทั้งหมดเป็นที่ราชพัสดุ และจำนวนเหมืองก็มีมากเสียด้วย แต่เดิมการทำเหมืองใช้วิธีแบบที่คนเถื่อนมักจะทำ นั่นคือขุดหลุมลงไปใต้ดิน และใช้มือคัดแร่ออกมาบรรจุลงในถุงหนังสัตว์ วิธีนี้ได้ผลผลิตหนึ่งตันต่อวัน แต่ผมได้เริ่มนำหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการทำเหมืองให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้</p>
<p>Yes, I had made pretty handsome progress when Sir Sagramor's challenge struck me.</p>	<p>ใช่แล้ว งานของผมก็กำลังรุดหน้าไปได้มากพอควรเมื่อตอนที่เซอร์เซกรามอร์มาท้าทายประลอง</p>
<p>Four years rolled by—and then! Well, you would never imagine it in the world. Unlimited power <i>is</i> the ideal thing when it is in safe hands. The despotism of heaven is the one absolutely perfect government. An earthly despotism would be the absolutely perfect earthly government, if the conditions were the same, namely, the despot the perfectest individual of the human race, and his lease of life perpetual. But as a perishable perfect man must die, and leave his despotism in the hands of an imperfect successor, an earthly despotism is not merely a bad form of government, it is the worst form that is possible.</p>	<p>เวลา 4 ปีผ่านไป และแล้ว! เอาละ คุณไม่มีทางนึกถึงอะไรอย่างนี้แน่ อำนาจไร้ขีดจำกัดเป็นสิ่งที่ดีเลิศเมื่ออยู่ในมือผู้มีคุณธรรม ระบบเผด็จการแห่งพระเจ้าเป็นการปกครองที่สมบูรณ์แบบที่สุดอย่างหนึ่ง ระบบเผด็จการของโลกก็คงจะเป็นการปกครองที่สมบูรณ์แบบ หากอยู่ในสภาวะเดียวกัน คือ มีผู้ปกครองที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่สุดในมนุษยชาติ และมีชีวิตที่เป็นอมตะ แต่ไม่ว่าอย่างไรบุคคลผู้สมบูรณ์แบบก็ต้องตาย และทั้งอำนาจเบ็ดเสร็จไว้ในมือของผู้สืบทอดที่ไม่สมบูรณ์แบบ ระบบเผด็จการบนโลกจึงไม่ใช่แค่รูปแบบของการปกครองที่แย่ แต่เลวร้ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้</p>
<p>My works showed what a despot could do with the resources of a kingdom at his</p>	<p>สิ่งที่ผมทำไปแล้วแสดงให้เห็นว่าเผด็จการสามารถทำอะไรได้บ้างกับทรัพยากรของอาณาจักรที่</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>command. Unsuspected by this dark land, I had the civilization of the nineteenth century booming under its very nose! It was fenced away from the public view, but there it was, a gigantic and unassailable fact—and to be heard from, yet, if I lived and had luck. There it was, as sure a fact, and as substantial a fact as any serene volcano, standing innocent with its smokeless summit in the blue sky and giving no sign of the rising hell in its bowels. My schools and churches were children four years before; they were grown-up, now; my shops of that day were vast factories, now; where I had a dozen trained men then, I had a thousand, now; where I had one brilliant expert then, I had fifty now. I stood with my hand on the cock, so to speak, ready to turn it on and flood the midnight world with light at any moment. But I was not going to do the thing in that sudden way. It was not my policy. The people could not have stood it; and moreover I should have had the Established Roman Catholic Church on my back in a minute.</p>	<p>อยู่ภายใต้อำนาจ ผมสร้างอารยธรรมศตวรรษที่ 19 ได้จุมูกของอาณาจักรนี้ โดยที่อาณาจักรอันมืดมิดนี้ ไม่ระแคะระคายอะไรเลย แม้งานของผมจะถูกปกปิด จากสายตาของสาธารณชน แต่มันอยู่นั้นแล้ว เป็นความจริงยิ่งใหญ่ที่ลบล้างไม่ได้ และประชาชนจะ ได้รับรู้ถ้าผมยังมีชีวิตอยู่และโชคดี การมีอยู่ของ ผลงานของผมเหมือนกับภูเขาไฟที่ยืนตระหง่านอย่างสงบนิ่ง ยอดที่ปราศจากกลุ่มควันของมันอยู่สูงขึ้นไป บนท้องฟ้าสีน้ำเงินกระจ่างนั้น ไม่มีสัญญาณใดบ่งบอกถึงนรกที่คุกรุ่นอยู่ภายในเลย เมื่อ 4 ปีก่อน โรงเรียนและโบสถ์ของผมยังเป็นเด็กที่ยังเตาะแตะอยู่ แต่ตอนนี้ได้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แล้ว โรงฝึกงานที่เคยเป็นโรงงานว่างเปล่ามีคนผ่านการฝึกแล้วเพียงสิบสองคน ตอนนี้เพิ่มขึ้นเป็นพันคน จากที่เคยมีผู้เชี่ยวชาญเพียงคนเดียว ตอนนี้เพิ่มเป็น 50 คนแล้ว ผมรู้สึกเหมือนยืนอยู่โดยที่มีมือจับอยู่ที่หัวบิต พุดง่ายๆ ก็คือ พร้อมทั้งจะบิดมันให้เปิดออกและปลดปล่อยแสงสว่างให้ท่วมทันดินแดนอันมืดมิดนี้ได้ทุกนาที แต่ผมจะไม่รีบร้อนทำอย่างนั้นทันทีหรอก นั่นไม่ใช่นโยบายของผม ผู้คนคงรับไม่ไหว และนอกจากนี้ผมอาจจะ ถูก ศาสนจักรโรมันคาทอลิกเล่นงานเมื่อไหร่ก็ได้ เหมือนกัน</p>
<p>No, I had been going cautiously all the while. I had had confidential agents trickling through the country some time, whose office was to undermine the knighthood by imperceptible degrees, and to gnaw a little at this and that and the other superstition, and so prepare the way gradually for a better order of things. I was turning on my light one candlepower at a time, and meant to continue to do so.</p>	<p>ไม่ได้หรอก ผมสู้อุตส่าห์ทำงานอย่างระแวดระวังมาตลอด ผมเคยส่งหน่วยลับแทรกซึมไปทั่วอาณาจักรบ้างเหมือนกัน โดยให้ทำหน้าที่บั่นทอนความเชื่อถือเรื่องบรรดาศักดิ์แบบไม่ให้รู้ตัว ค่อยๆ สร้างความคลางแคลงในเรื่องต่างๆ นานา และลบล้างเรื่องความเชื่อซึ่งมลาย รวมทั้งค่อยๆ ตรีเตรียมหนทางไปสู่ระบบระเบียบที่ดีกว่า ผมกำลังเปิดดวงไฟทีละ 1 แรงเทียน และตั้งใจจะให้เป็นอย่างนั้นต่อไป</p>
<p>I had scattered some branch schools secretly about the kingdom, and they were doing very well. I meant to work this racket more and</p>	<p>ผมได้ตั้งสาขาของโรงเรียนต่างๆ กระจายไปทั่วอาณาจักรอย่างลับๆ และโรงเรียนก็เป็นไปด้วยดี เมื่อเวลาผ่านไปหากไม่มีอะไรทำให้ผมกลัว</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>more, as time wore on, if nothing occurred to frighten me. One of my deepest secrets was my West Point—my military academy. I kept that most jealously out of sight; and I did the same with my naval academy which I had established at a remote seaport. Both were prospering to my satisfaction.</p>	<p>เสียก่อน ผมตั้งใจจะลึกลอบตั้งโรงเรียนเพิ่มขึ้นอีก ความลับสุดยอดข้อหนึ่งของผมคือเรื่องโรงเรียนทหารเวสต์พอยต์ ผมเก็บโรงเรียนไว้ให้ไกลที่สุดด้วยความหวงแหน และผมก็ทำอย่างเดียวกันกับโรงเรียนนายเรือซึ่งผมสร้างไว้บริเวณท่าเรืออันห่างไกล ทั้งสองสถาบันกำลังก้าวหน้าไปอย่างที่ผมต้องการ</p>
<p>Clarence was twenty-two now, and was my head executive, my right hand. He was a darling; he was equal to anything; there wasn't anything he couldn't turn his hand to. Of late I had been training him for journalism, for the time seemed about right for a start in the newspaper line; nothing big, but just a small weekly for experimental circulation in my civilization-nurseries. He took to it like a duck; there was an editor concealed in him, sure. Already he had doubled himself in one way; he talked sixth century and wrote nineteenth. His journalistic style was climbing, steadily; it was already up to the back settlement Alabama mark, and couldn't be told from the editorial output of that region either by matter or flavor.</p>	<p>ขณะนี้แคลเรนซ์อายุ 22 ปีแล้ว เป็นทั้งหัวหน้าฝ่ายบริหารและมือขวาของผม เขาเป็นเด็กที่น่าเอ็นดู ทำได้ทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่เขาเริ่มทำไม่ได้ ผมฝึกเรื่องหนังสือพิมพ์ให้กับเขามาเป็นเวลานานแล้ว เพราะคิดว่าเป็นเวลาเหมาะที่จะเริ่มทำหนังสือพิมพ์ที่ไม่ได้ใหญ่โตอะไรนัก เป็นเพียงหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์เล็กๆ แค่ออกเป็นการทดลองเผยแพร่ในโรงพิมพ์เพาะอารยธรรมของผม แคลเรนซ์เรียนรู้เรื่องหนังสือพิมพ์ได้อย่างมีความสุขและรวดเร็วอย่างกับรู้มานานแล้ว ในตัวเขาต้องมีบรรณาธิการซ่อนอยู่แน่ เขาเป็นเหมือนคนจากสองช่วงเวลา ขณะที่พูดคุยด้วยภาษาในศตวรรษที่ 6 แต่กลับเขียนหนังสือตามแบบภาษาในศตวรรษที่ 19 รูปแบบการเขียนคอลัมน์ของเขาดีขึ้นอย่างต่อเนื่องจนอยู่ในระดับเดียวกับพวกตั้งรกรากในแอลาบามาแล้ว จะว่าไปแล้วบรรณาธิการนั้นแทบจะแยกกันไม่ออกด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะป็นในแง่เนื้อหาหรือลีลาการเขียน</p>
<p>We had another large departure on hand, too. This was a telegraph and a telephone; our first venture in this line. These wires were for private service only, as yet, and must be kept private until a riper day should come. We had a gang of men on the road, working mainly by night. They were stringing ground wires; we were afraid to put up poles, for they would attract too much inquiry. Ground wires were good enough,</p>	<p>เรายังมีการเปลี่ยนแปลงใหญ่อย่างอื่นอีกที่ต้องจัดการ นั่นคือเรื่องโทรเลขและโทรศัพท์ ซึ่งเป็นกิจการแรกในด้านนี้ สายโทรคมนาคมเหล่านี้จะใช้สำหรับงานส่วนตัวเท่านั้น และต้องเก็บเป็นความลับจนกว่าจะถึงเวลาอันควร เราได้ส่งกลุ่มคนออกไปทำงานในตอนกลางคืนเป็นส่วนใหญ่ คนกลุ่มนี้มีหน้าที่ติดตั้งสายดิน เพราะเราไม่กล้าตั้งเสาที่จะทำให้เกิดความสนใจมากเกินไป สายดินดีพอแล้ว ทั้งในแง่การชุกซ่อนและการใช้งาน เนื่องจากสาย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>in both instances, for my wires were protected by an insulation of my own invention which was perfect. My men had orders to strike across country, avoiding roads, and establishing connection with any considerable towns whose lights betrayed their presence, and leaving experts in charge. Nobody could tell you how to find any place in the kingdom, for nobody ever went intentionally to any place, but only struck it by accident in his wanderings, and then generally left it without thinking to inquire what its name was. At one time and another we had sent out topographical expeditions to survey and map the kingdom, but the priests had always interfered and raised trouble. So we had given the thing up, for the present; it would be poor wisdom to antagonize the Church.</p>	<p>โทรคมนาคมนั้นถูกหุ้มด้วยฉนวนซึ่งเป็นผลงานการคิดค้นอันสมบูรณ์แบบของผมเอง คนของผมได้รับคำสั่งให้เดินทางไปที่ทั่วอาณาจักร หลีกเลียงถนนหนทางสัญจร และวางเครือข่ายเชื่อมโยงในเมืองใหญ่ต่างๆ ที่สาธารณชนจะช่วยทำให้พวกเขาไม่เป็นที่สังเกตได้ โดยให้มีผู้เชี่ยวชาญคอยเฝ้าดูแลอยู่ในเมืองนั้น ในอาณาจักรนี้ไม่มีใครสามารถบอกคุณได้หรอกว่าเมืองไหนอยู่ที่ใด เพราะไม่มีใครเดินทางไปไหนอย่างมีจุดหมายปลายทางเลย มีแต่บังเอิญไปพบเข้าระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวดินแดน และออกไปจากเมืองนั้นโดยไม่สนใจถามไปถึงชื่อเมืองเลย มีหลายครั้งที่เราได้ส่งคณะสำรวจภูมิประเทศออกไปเพื่อสำรวจและทำแผนที่ของอาณาจักร แต่พวกพระมักจะเข้ามายุ่งย่ำและคอยสร้างปัญหา เราจึงต้องยอมยกเลิกไปก่อนชั่วคราว เพราะการติดต่อกับศาสนจักรไม่ใช่เรื่องที่ฉลาดเลย</p>
<p>As for the general condition of the country, it was as it had been when I arrived in it, to all intents and purposes. I had made changes, but they were necessarily slight, and they were not noticeable. Thus far, I had not even meddled with taxation, outside of the taxes which provided the royal revenues. I had systematized those, and put the service on an effective and righteous basis. As a result, these revenues were already quadrupled, and yet the burden was so much more equably distributed than before, that all the kingdom felt a sense of relief, and the praises of my administration were hearty and general.</p>	<p>สำหรับสภาพโดยรวมของคาเมลอต ยังคงเป็นเหมือนเดิมอย่างตอนที่ผมมาถึง เท่าที่เห็นมันเป็นอย่างนั้น ผมได้สร้างความเปลี่ยนแปลง แต่ความเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นเพียงเล็กน้อยและไม่เป็นที่สังเกตเห็น จนกระทั่งบัดนี้ผมจึงยังไม่ได้ยื่นมือเข้าไปยุ่งกับเรื่องภาษี ยกเว้นภาษีที่เข้าท้องพระคลัง ซึ่งผมได้จัดระบบและนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม ด้วยเหตุนี้รายได้ภาษีจึงเพิ่มขึ้นถึง 4 เท่าตัว และการกระจายภาระภาษีเป็นไปอย่างเท่าเทียมกว่าก่อน ทำให้ทั้งอาณาจักรโล่งใจ และการบริหารของผมได้รับการสรรเสริญอย่างจริงใจและกว้างขวาง</p>
<p>Personally, I struck an interruption, now, but I did not mind it, it could not have happened at a better time. Earlier it could have annoyed</p>	<p>โดยส่วนตัวแล้ว ตอนนี้นางของผมน่าจะถูกขัดจังหวะ แต่ก็ไม่เป็นไรหรอก เรื่องเกิดขึ้นเสียตอนนี้ก็ดีแล้ว ถ้าเป็นก่อนหน้านั้นผมอาจจะไม่พอใจ แต่</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>me, but now everything was in good hands and swimming right along. The king had reminded me several times, of late, that the postponement I had asked for, four years before, had about run out, now. It was a hint that I ought to be starting out to seek adventures and get up a reputation of a size to make me worthy of the honor of breaking a lance with Sir Sagramor, who was still out grailing, but was being hunted for by various relief expeditions, and might be found any year, now. So you see I was expecting this interruption; it did not take me by surprise.</p>	<p>ตอนนั้นเมื่อทุกอย่างมีผู้ดูแลที่เหมาะสมและเป็นไปด้วยดี ประกอบกับช่วงหลังๆ มานี้ กษัตริย์อาร์เธอร์เองได้ทรงเตือนผมหลายครั้งแล้วว่าระยะเวลา 4 ปีในการขอผ่อนผันของผมได้ใกล้หมดลงแล้ว เป็นการบอกไปว่าผมจะต้องออกเดินทางไปผจญภัยและสร้างชื่อเสียงที่พอจะทำให้ผมมีเกียรติคู่ควรที่จะประลองกับเซอร์เซกรามอร์ ซึ่งยังคงเดินทางค้นหาออกศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็กำลังถูกตามตัวเพื่อภารกิจช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ต่างๆ เขาจึงอาจจะถูกพบเมื่อไรก็ได้ และในเมื่อผมคาดไว้แล้วว่าจะมีเรื่องขึ้นมาสักจังหวะผมถึงได้ไม่แปลกใจเลย</p>

5.3 Freeman!

ต้นฉบับ	บทแปล
<p style="text-align: center;">CHAPTER XIII <i>Freemen!</i></p> <p style="text-align: center;">Yes, it is strange how little a while at a time a person can be contented. Only a little while back when I was riding and suffering, what a heaven this peace, this rest, this sweet serenity in this secluded shady nook by this purling stream would have seemed, where I could keep perfectly comfortable all the time by pouring a dipper of water into my armor now and then; yet already I was getting dissatisfied; partly because I could not light my pipe—for although I had long ago started a match factory, I had forgotten to bring matches with me—and partly because we had nothing to eat. Here was another illustration of the childlike improvidence of this age and people. A man in armor always trusted to chance for his food on a journey, and would have been scandalized at the idea of hanging a basket of sandwiches on his spear. There was probably not a knight of all the Round Table combination who would not rather have died than been caught carrying such a thing as that on his flagstaff. And yet there could not be anything more sensible. It had been my intention to smuggle a couple of sandwiches into my helmet, but I was interrupted in the act, and had to make an excuse and lay them aside, and a dog got them.</p>	<p style="text-align: center;">บทที่ 13 <i>เสรีชน!</i></p> <p style="text-align: center;">ใช่ มันน่าแปลกที่เวลาแห่งความสุขในแต่ละครั้งของคนเราช่างสั้นนัก หลังจากที่เมื่อครู่นี้ผมกำลังทุกข์ทรมานกับการขี่ม้า ความสงบสุขนี้ราวกับสวรรค์ การพักผ่อนนี้ ความเงียบสงบอันหอมหวานในมุมสันโดษ รมรื่น ริมลำธารไหลรินคงจะเป็นอย่างนั้น ที่ที่ผมรู้สึกสุขสบายอย่างเต็มที่โดยการรดน้ำลงในชุดเกราะได้เป็นครั้งคราว แต่ผมก็รู้สึกไม่พอใจเสียแล้ว ส่วนหนึ่งเกิดจากการที่ผมจุดกล่องยาสูบไม่ได้ เพราะถึงผมจะตั้งโรงงานไม้ขีดไฟมานานแล้ว แต่ผมกลับลืมเอาไม้ขีดไฟมาด้วย และอีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะเราไม่มีอะไรจะกิน นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความเลินเล่อแบบเด็กๆ ของคนในยุคนี้ อัศวินในชุดเกราะมักเชื่อเสมอว่าสามารถหาอาหารได้ระหว่างทาง เรื่องที่จะแขวนตะกร้าแซนวิชไว้กับหอกจะถูกนำไปนินทาให้อื้อฉาว เหล่าบรรดาอัศวินโต๊ะกลมเองคงจะยอมตายเสียดีกว่าจะถูกจับได้ว่าแขวนตะกร้าไว้กับธง แต่ผมว่าการเอาอาหารไปด้วยออกจะเป็นเรื่องที่มีเหตุมีผล ผมยังคิดจะแอบเอาแซนวิชยัดใส่หมวกไว้ แต่ถูกจับได้เสียก่อน เลยต้องหาข้อแก้ตัวก่อนจะวางมันลง สุดท้ายก็มีหมาตัวหนึ่งคาบไปกิน</p>
<p style="text-align: center;">Night approached, and with it a storm. The darkness came on fast. We must camp, of</p>	<p style="text-align: center;">ค่ำแล้วพายุเริ่มก่อตัว ความมืดปกคลุมอย่างรวดเร็ว เราจึงต้องหาที่พัก ผมหาที่เหมาะๆ ได้ โชคดี</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>course. I found a good shelter for the demoiselle under a rock, and went off and found another for myself. But I was obliged to remain in my armor, because I could not get it off by myself and yet could not allow Alisande to help, because it would have seemed so like undressing before folk. It would not have amounted to that in reality, because I had clothes on underneath; but the prejudices of one's breeding are not gotten rid of just at a jump, and I knew that when it came to stripping off that bobtailed iron petticoat I should be embarrassed.</p>	<p>หिनให้กับนายหญิง และออกไปหาได้อีกที่หนึ่งสำหรับตัวเอง แต่ผมต้องสวมชุดเกราะเอาไว้ เพราะถอดออกเองไม่ได้ จะให้อลิซันด์ช่วยก็ไม่ได้ เพราะจะเท่ากับเปลื้องผ้าต่อหน้าธารกำนัล ที่จริงมันก็ไม่แยหขนาดนั้นหรอก เพราะผมยังสวมเสื้อผ้าใต้ชุดเกราะ แต่อคติในสายเลือดไม่สามารถลบล้างได้ในพริบตา และผมรู้ดีว่าตัวเองจะต้องอายแน่ๆ ถ้าต้องถอดกระโปรงชั้นใน เหล็กตัวสั้นออก</p>
<p>With the storm came a change of weather; and the stronger the wind blew, and the wilder the rain lashed around, the colder and colder it got. Pretty soon, various kinds of bugs and ants and worms and things began to flock in out of the wet and crawl down inside my armor to get warm; and while some of them behaved well enough, and snuggled up among my clothes and got quiet, the majority were of a restless, uncomfortable sort, and never stayed still, but went on prowling and hunting for they did not know what; especially the ants, which went tickling along in wearisome procession from one end of me to the other by the hour, and are a kind of creatures which I never wish to sleep with again. It would be my advice to persons situated in this way, to not roll or thrash around, because this excites the interest of all the different sorts of animals and makes every last one of them want to turn out and see what is going on, and this makes things worse than they were before, and of course makes you objugate harder, too, if you can. Still, if one did not roll and thrash around he would die; so perhaps it is</p>	<p>ความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศมาพร้อมพายุ ยิ่งลมพัดแรงเท่าไร ฝนกระหน่ำแรงเท่าไร มันก็ยิ่งทำให้หนาวเย็นมากขึ้นเท่านั้น ไม่ซำมดและแมลงสารพัดชนิดรวมทั้งหนอนและอะไรต่อมิอะไรอีกมากมายก็เริ่มคลานออกมาจากที่ชื้นแฉะ และได้เข้ามาในชุดเกราะของผมเพื่อหาไออุ่น และขณะที่พวกมันส่วนหนึ่งทำตัวดี ด้วยการซุกอยู่กับเสื้อของผมนี่ๆ พวกมันส่วนใหญ่กลับกระวนกระวาย กระสับกระส่าย เดินพลา้นไม่เป็นสุข เทียวเดินท่อมๆ และตามหาสิ่งที่มันเองก็ไม่รู้ว่าอะไร โดยเฉพาะพวกมด ซึ่งเดินตามกันไปเป็นพรวนนารำคาญจากปากหนึ่งบนตัวผมไปยังอีกปากหนึ่งทุกซั้วโมง และเป็นสิ่งมีชีวิตที่ผมไม่คิดจะนอนด้วยอีกเลย สำหรับคนที่ตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ ผมขอแนะนำไม่ให้พลิกตัวหรือเหวี่ยงตัวไปมา เพื่อไม่ให้บรรดาสารพัดสัตว์ตื่นตกใจ และพาลเดินไปมาเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น จะยิ่งแย้ไปอีกกันใหญ่ และทำให้คุณต้องร้องคำพวกมันหนักกว่าเก่า ถ้าคุณทำได้นะ แต่ถ้าไม่พลิกตัวหรือเหวี่ยงตัวไปมาคุณก็คงตายเสียก่อน ดังนั้นบางทีทางที่ติ้ออาจจะต้องทำทั้งสองวิธี ซึ่งจริงๆ แล้วยังไม่มีอะไรดีไปกว่ากันหรอก เพราะถึงจะหนาวจนตัวแข็งทื่อ ผมก็ยังสะดุ้งเป็นพักๆ เหมือนกับที่ศพถูกช็อตด้วยไฟฟ้า ผมคิดว่าจะไม่สวมชุดเกราะอีกเลยหลังจากการเดินทางนี้</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>as well to do one way as the other, there is no real choice. Even after I was frozen solid I could still distinguish that tickling, just as a corpse does when he is taking electric treatment. I said I would never wear armor after this trip.</p>	
<p>All those trying hours whilst I was frozen and yet was in a living fire, as you may say, on account of that swarm of crawlers, that same unanswerable question kept circling and circling through my tired head: How do people stand this miserable armor? How have they managed to stand it all these generations? How can they sleep at night for dreading the tortures of next day?</p>	<p>หลายชั่วโมงแห่งความทุกข์ทรมาน ขณะที่ผมหนาวเยือกเหมือนถูกแช่แข็ง แต่ก็ร้อนรุ่มเหมือนไฟสุ่มทรวง อย่างที่กลอนพาไป เพราะแมลงพวกนั้นทีเดียว คำถามเดิมที่ไร้คำตอบยังคงวนเวียนไปมาอยู่ในหัวสมองล้าๆ ของผม ผู้คนทนอยู่ในชุดเกราะอันทุกข์ทรมานนี้ได้อย่างไร พวกเขาทำอย่างไรจึงอดทนมาได้ตั้งหลายชั่วอายุคน พวกเขาหลับไปได้อย่างไรเพื่อที่จะกลัวปวดเมื่อยแสนสาหัสในวันรุ่งขึ้น</p>
<p>When the morning came at last, I was in a bad enough plight: seedy, drowsy, fagged, from want to sleep; weary from thrashing around, famished from long fasting; pining for a bath, and to get rid of the animals; and crippled with rheumatism. And how had it fared with the nobly born, the titled aristocrat, the Demoiselle Alisande la Carteloise? Why, she was as fresh as a squirrel; she had slept like the dead; and as for a bath, probably neither she nor any other noble in the land had ever had one, and so she was not missing it. Measured by modern standards, they were merely modified savages, those people. This noble lady showed no impatience to get to breakfast—and that smacks of the savage, too. On their journeys those Britons were used to long fasts, and knew how to bear them; and also how to freight up against</p>	<p>ในที่สุดก็เช้า ผมอยู่ในสภาพสะบักสะบอม ทั้งอดโรย ว่างงุ่น อ่อนเปลี้ยเพราะอดนอน เหนื่อยล้าจากการพลิกตัวไปมา หิวโหยจากการอดอาหารเป็นเวลานาน โหยหาการอาบน้ำจะได้กำจัดแมลงพวกนี้ด้วย ยิ่งกว่านั้นผมยังเดินกะเผลกกะเผลกเพราะเหน็บกิน แล้วหญิงสูงศักดิ์จากตระกูลผู้ดีอย่างเดอมัวแซล อลิซันด์ ลา คาร์เตอร์ลิวส์จะเป็นอย่างไรรู้ไหม พบผ้าสี เจ้าหล่อนยังคงสดใสเหมือนกระรอก ในเมื่อนอนหลับสนิทเหมือนคนตายมาทั้งคืนนี้ ส่วนเรื่องอาบน้ำนะหรือ ทั้งเธอและชนชั้นสูงอื่นๆ ในประเทศคงไม่เคยอาบน้ำสักครั้ง มีหรือที่เธอจะรู้สึกว่าเขาอะไรไป หากวัดกันตามมาตรฐานยุคใหม่แล้ว พวกเขาก็เป็นพวกคนป่าที่ตัดแปลงแล้วเท่านั้น หญิงสาวผู้สูงศักดิ์คนนี้ไม่แสดงความหิวโหยเลยแม้แต่น้อย และนั่นคือลักษณะของพวกคนป่า ในระหว่างการเดินทางพวกบริตัน³ เคยชินกับการอดอาหารนานๆ จึงรู้จักที่จะทน และกินอาหารตุนไว้ก่อนจะเริ่มอดอาหาร เหมือนกับพวกอินเดียนแดง และงูอนาคอนดา เป็นไปได้อย่างมากว่า</p>

³ Briton ชนเผ่าที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเกาะอังกฤษมานับตั้งแต่ก่อนการเข้ายึดครองของจักรวรรดิโรมัน

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>probable fasts before starting, after the style of the Indian and the anaconda. As like as not, Sandy was loaded for a three-day stretch.</p>	<p>แซนดี้ก็กินตุ๋นมาก่อนจนพ่อยุ่ได้ไปอีก 3 วัน</p>
<p>We were off before sunrise, Sandy riding and I limping along behind. In half an hour we came upon a group of ragged poor creatures who had assembled to mend the thing which was regarded as a road. They were as humble as animals to me; and when I proposed to breakfast with them, they were so flattered, so overwhelmed by this extraordinary condescension of mine that at first they were not able to believe that I was in earnest. My lady put up her scornful lip and withdrew to one side; she said in their hearing that she would as soon think of eating with the other cattle—a remark which embarrassed these poor devils merely because it referred to them, and not because it insulted or offended them, for it didn't. And yet they were not slaves, not chattels. By a sarcasm of law and phrase they were freeman. Seven-tenths of the free population of the country were of just their class and degree: small "independent" farmers, artisans, etc.; which is to say, they were the nation, the actual Nation; they were about all of it that was useful, or worth saving, or really respectable; and to subtract them would have been to subtract the Nation and leave behind some dregs, some refuse, in the shape of a king, nobility and gentry, idle, unproductive, acquainted mainly with the arts of wasting and destroying, and of no sort of use or value in any rationally constructed world. And yet, by ingenious contrivance, this gilded minority, instead of being in the tail of the procession where it belonged, was marching head up and</p>	<p>เราออกเดินทางก่อนพระอาทิตย์ขึ้น โดยที่แซนดี้ขี่ม้า ขณะที่ผมเดินโขยกเขยกตามไปข้างหลังราวครึ่งชั่วโมงต่อมาเราก็พบกับกลุ่มสิ่งมีชีวิตน่าเวทนาที่สวมเสื้อผ้าขาดวันกำลังซ่อมแซมสิ่งที่เรียกกันว่าถนน พวกเขาต่ำต้อยพองๆ กับพวกสัตว์สำหรับผม และเมื่อผมขอร่วมกินอาหารเช้าด้วย พวกเขา ก็ปลาบปล้อมและตื่นต้ออย่างยิ่งกับการยอมลดตัวของผมจนตอนแรกพวกเขาไม่เชื่อว่าผมพูดจริง นายหญิงของผมแบะปากแสดงที่แท้จริงก็ยกและถอยไปอยู่ตามลำพังพร้อมกับรำพึงดั่งๆ ให้พวกเขาได้ยินว่าเธอจะนึกเสียวว่ากินอาหารกับอยู่พวกวัว คำพูดนี้ทำให้พวกคนเถื่อนผู้นำสงสารรู้สึกอายนเพราะรู้ว่าเธอพูดถึงพวกเขา ไม่ได้เป็นเพราะคำพูดนั้นดูหมิ่นหรือว่าร้ายพวกเขา เพราะมันไม่ได้เป็นอย่างนั้น แต่อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่ได้เป็นทาสหรือทรัพย์สินสมบัติของใคร และด้วยความน่าเย้ยหยันของกฎหมายและวลีแล้ว พวกเขาคือเสรีชน 7 ใน 10 ของประชากรที่มีอิสรภาพของประเทศนี้ เป็นชนชั้นและระดับของพวกเขาอย่างถูกต้อง ชาวนา ช่างฝีมือ "อิสระ" ผู้ต่ำต้อย พูดได้ว่าพวกเขาคือประชาชน และเป็นประชาชนที่แท้จริง พวกเขาคือกลุ่มคนที่มีประโยชน์หรือควรค่าแก่การช่วยเหลือ และสมควรได้รับความนับถือ การตัดพวกเขาออกไปก็คือการทำลายชาติ เหลือไว้เพียงกากเดนสิ่งไร้ประโยชน์ในรูปของกษัตริย์ พวกผู้ดี ขุนนาง คนพวกนี้เกียจคร้าน ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ รู้จักแต่ศิลปะแห่งความฟุ่มเฟือยและการทำลาย ไม่มีประโยชน์หรือคุณค่าใดในโลกที่สร้างขึ้นมามีเหตุผล แต่ด้วยอุบายอันแยบยล คนส่วนน้อยที่ดีแต่เปลือกนี้ กลับเดินเซ็ดหน้าและถือธงนำหน้าอยู่ในหัวขบวน แทนที่จะอยู่ท้ายขบวนอย่างที่ควรจะเป็น และได้แต่งตั้งตนเองเป็นประชาชน พวกคนที่ไม่มีปากเสียงจำนวนนับไม่ถ้วนเหล่านี้ยอมให้เป็นเช่นนี้มานานแล้ว จนในที่สุดพวกเขาไม่เพียงยอมรับว่าเป็น</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>banners flying, at the other end of it; had elected itself to be the Nation, and these innumerable clams had permitted it so long that they had come at last to accept it as a truth; and not only that, but to believe it right and as it should be. The priests had told their fathers and themselves that this ironical state of things was ordained of God; and so, not reflecting upon how unlike God it would be to amuse Himself with sarcasms, and especially such poor transparent ones as this, they had dropped the matter there and become respectfully quiet.</p>	<p>จริง แต่ยังคงเชื่อว่าเป็นสิ่งถูกต้องเหมาะสมอีกด้วย พวกเขาได้สอนพ่อของพวกเขาและตัวเขาเองว่าสภาพอันน่าขันนี้เป็นลิขิตของพระเจ้า ดังนั้นโดยไม่คิดว่าการเล่นสนุกกับการประชดประชันแบบนี้มันไม่สมกับเป็นพระเจ้า และโดยเฉพาะกับคำเย้ยหยันที่ชัดเจนและน่ารังเกียจ พวกเขากลับไปปล่อยเรื่องไว้พร้อมกับสงบปากสงบคำอย่างเคารพนบ</p>
<p>The talk of these meek people had a strange enough sound in a formerly American ear. They were freemen, but they could not leave the estates of their lord or their bishop without his permission; they could not prepare their own bread, but must have their corn ground and their bread baked at his mill and his bakery, and pay roundly for the same; they could not sell a piece of their own property without paying him a handsome percentage of the proceeds, nor buy a piece of somebody else's without remembering him in cash for the privilege; they had to harvest his grain for him gratis, and be ready to come at a moment's notice, leaving their own crop to destruction by the threatened storm; they had to let him plant fruit trees in their fields, and then keep their indignation to themselves when his heedless fruit gatherers trampled the grain around the trees; they had to smother their anger when his hunting parties galloped through their fields laying waste the result of their patient toil; they were not allowed to keep doves themselves, and when the swarms from my lord's dovecote settled on their</p>	<p>เรื่องเกี่ยวกับคนหัวอ่อนพวกนี้ฟังดูแปลกสำหรับคนที่เคยเป็นอเมริกัน พวกเขาเป็นเสรีชน แต่ไม่สามารถออกจากที่ดินของลอร์ดหรือบิชอปเจ้าของที่ได้โดยไม่ได้รับอนุญาต ทำขนมปังเองไม่ได้ ต้องนำข้าวสาลีไปโม่และทำขนมปังในโรงสีและโรงอบขนมของเจ้าของที่ดิน รวมทั้งเสียค่าใช้จ่ายทั้งหมด พวกเขาขายที่ดินของตนเองไม่ได้โดยที่ไม่ได้จ่ายส่วนแบ่งจำนวนมากให้กับเจ้าของที่ หรือถ้าจะซื้อที่ดินของผู้อื่นก็ต้องจ่ายเงินให้เจ้าของที่เป็นค่าตอบแทน พวกเขาต้องเก็บเกี่ยวข้าวให้เจ้าของที่โดยไม่ได้รับค่าตอบแทน และพร้อมตลอดเวลาเมื่อถูกเรียก แม้ต้องละทิ้งไร่นาให้ย่อยยับเพราะพายุ ยอมให้เจ้าของที่ปลูกไม้ผลในไร่ ต้องเก็บความคับแค้นเอาไว้ เมื่อกลุ่มลูกหลานที่ไม่ใส่ใจของเจ้าของที่ทำลายต้นข้าวรอบๆ ไร่ไม่ผล พวกเขาต้องปกปิดความโกรธเมื่อกลุ่มล่าสัตว์ของเจ้าของที่ควมมาเข้ามาในไร่และเหยียบย่ำผลผลิตที่พวกเขาตรากตรำปลูกมา พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เลี้ยงนกเขา แต่ต้องปล่อยให้ฝูงนกเขาของเจ้าของที่จิกกินพืชไร่ของพวกเขาได้โดยเขาต้องสะกดกลิ่นอารมณ์ความรู้สึกให้อยู่และไม่ปลั่งมือมากนัก เพราะจะถูกลงโทษอย่างหนัก เมื่อพืชไร่เก็บเกี่ยวได้ก็จะมีพวกโจรมาขูดรีดภาษี เริ่มจากศาสนจักรมาบรรทุกส่วนแบ่ง 1 ใน 10 ไป จากนั้นคณะของพระราชาก็จะมาเก็บอีก 1 ใน 20 ต่อมาขุนนางเจ้าของ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>crops they must not lose their temper and kill a bird, for awful would the penalty be; when the harvest was at last gathered, then came the procession of robbers to levy their blackmail upon it: first the Church carted off its fat tenth, then the king's commissioner took his twentieth, then my lord's people made a mighty inroad upon the remainder; after which, the skinned freeman had liberty to bestow the remnant in his barn, in case it was worth the trouble; there were taxes, and taxes, and taxes, and more taxes, and taxes again, and yet other taxes—upon this free and independent pauper, but none upon his lord the baron or the bishop, none upon the wasteful nobility or the all-devouring Church; if the baron would sleep unvexed, the freeman must sit up all night after his day's work and whip the ponds to keep the frogs quiet; if the freeman's daughter—but no, that last infamy of monarchical government is unprintable; and finally, if the freeman, grown desperate with his tortures, found his life unendurable under such condition, and sacrificed it and fled to death for mercy and refuge, the gentle Church condemned him to eternal fire, the gentle law buried him at midnight at the crossroads with a stake through his back, and his master the baron or the bishop confiscated all his property and turned his widow and his orphans out of doors.</p>	<p>ที่จะมาบังคับเอาส่วนที่เหลือ หลังจากนั้นเสรีชนที่ถูกแล่นเนื้อเถื่อนหนังไปแล้วถึงจะสามารถนำเศษที่เหลือเก็บเข้ายังฉางได้ หากไม่เหลือปากว่าแรงจนเกินไปก็ยังมีภาษี ภาษี และภาษีอีกสารพัดที่จะเก็บจากคนยากไร้ผู้มีอิสระ แต่พวกลอร์ด บารอน และบิชอปไม่ต้องเสียภาษี ไม่มีภาษีสำหรับพวกชนชั้นสูงที่สุรุ่ยสุร่ายและศาสนจักรจอมละโมภ ถ้าท่านบารอนจะนอนหลับได้อย่างเป็นสุข เสรีชนต้องนั่งต่างตาค้างคืนหลังจากตรากตรำงานหนักมาทั้งวันคอยตีสระน้ำไม่ให้พวกกบส่งเสียงรบกวน หากลูกสาวของเสรีชน... แต่ไม่ละ เรื่องเลวทรามสุดทำยของรัฐบาลที่ปกครองโดยกษัตริย์ไม่สามารถตีพิมพ์ได้ และทำยที่สุด หากเสรีชนทนไม่ไหวกับการทรมานที่ได้รับและสภาพที่เป็นอยู่ ยอมสละความทุกข์ทรมานนั้นไปและหลีกเลี่ยงไปสู่ความตายเพื่อหวังจะได้รับความเมตตาและที่พึ่งพิง ศาสนจักรที่เมตตาก็จะลงโทษเขาด้วยการสาปแช่งให้ตกนรกหมกไหม้ กฎหมายที่เมตตาจะฝังศพเขาตอนเที่ยงคืนด้วยการตริ้งร่างเขา กับเสาที่ทางแยก⁴ ขณะเดียวกันท่านบารอนหรือบิชอปเจ้าของที่ดินจะเข้ามาบริบททรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา และขับไล่ภรรยาเมียและลูกกำพร้าของเขาออกไปจากบ้าน</p>
<p>And here were these freemen assembled in the early morning to work on their lord the bishop's road three days each—gratis; every head of a family, and every son of a family, three days each, gratis, and a day or so</p>	<p>และเสรีชนเหล่านี้ก็มารวมตัวกันที่นี้แต่เช้าเพื่อซ่อมแซมถนนของบิชอปผู้เป็นเจ้าของที่ของพวกเขาคนละ 3 วัน โดยไม่มีค่าตอบแทน หัวหน้าครอบครัวทุกคน และลูกชายของครอบครัวทุกคน คนละ 3 วัน ไม่มีค่าตอบแทน และอาจจะเพิ่มการทำงาน</p>

⁴ ศพของผู้ก่ออาชญากรรมและฆ่าตัวตายจะถูกนำไปฝังไว้ตรงทางแยกในตอนกลางคืนเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ตายเป็นคนนอกศาสนา

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>added for their servants. Why, it was like reading about France and the French, before the ever-memorable and blessed Revolution, which swept a thousand years of such villainy away in one swift tidal wave of blood—one: a settlement of that hoary debt in the proportion of half a drop of blood for each hogshhead of it that had been pressed by slow tortures out of that people in the weary stretch of ten centuries of wrong and shame and misery the like of which was not to be mated but in hell. There were two “Reigns of Terror,” if we would but remember it and consider it; the one wrought murder in hot passion, the other in heartless cold blood; the one lasted mere months, the other had lasted a thousand years; the one inflicted death upon ten thousand persons, the other upon a hundred millions; but our shudders are all for the “horrors” of the minor Terror, the momentary Terror, so to speak; whereas, what is the horror of swift death by the ax, compared with lifelong death from hunger, cold, insult, cruelty, and heartbreak? What is swift death by lightning compared with death by slow fire at the stake? A city cemetery could contain the coffins filled by that brief Terror which we have all been so diligently taught to shiver at and mourn over; but all France could hardly contain the coffins filled by that older and real Terror—that unspeakably bitter and awful Terror which none of us has been taught to see in its vastness or pity as it deserves.</p>	<p>อีก 1 วันหรือมากกว่านั้นสำหรับคนรับใช้ของพวกเขา มันเหมือนกับการอ่านหนังสือเกี่ยวกับฝรั่งเศสและชาวฝรั่งเศสก่อนการปฏิวัติอันน่าจดจำและยกย่อง ซึ่งเหมือนคลื่นเลือดที่พัดอย่างรวดเร็วกวาดล้างความเลวทรามที่มีมานานนับพันปีเหล่านี้ไปในคราวเดียว เป็นการยุติหนี้สินเก่าแก่โดยต้องใช้เลือดในสัดส่วนเลือดครึ่งหยดต่อเลือดหนึ่งถึงใหญ่ที่มาจากผู้ที่คนถูกบีบคั้นอย่างซ้ำๆ เป็นเวลา 10 ศตวรรษ เวลายาวนานแห่งความไม่ถูกต้อง ความอดสู และความเจ็บปวดที่เปรียบไม่ได้กับที่ใดนอกจากในนรก “ช่วงเวลาแห่งความหฤโหด” มีสองประเภท หากเรานึกย้อนกลับไปและลองไตร่ตรองดู ประเภทแรก คือการฆ่าล้างด้วยความโหดร้ายรุนแรง ขณะที่อีกประเภทคือความเลือดเย็นไร้หัวใจ ประเภทแรกกินระยะเวลายาวนานเป็นเดือนๆ แต่ประเภทหลังยาวนานนับพันปี ขณะที่ความรุนแรงประหัตประหารผู้คนกว่าหมื่นคน ความเลือดเย็นผลาญชีวิตคนนับร้อยล้านคน แต่เราสั่นสะท้านกับ “ความสยดสยอง” ของความหฤโหดเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นเพียงชั่วขณะ ดังนั้นพูดได้ว่าความสยดสยองของความตายแบบรวดเร็วด้วยขวานเทียบไม่ได้เลยกับการตายแบบช้าๆ ที่กินระยะเวลานานชั่วชีวิตด้วยความหวีโหย ความหนาวเย็น การดูถูก ความโหดร้าย และหัวใจแหลกสลาย การตายในพริบตาโดยฟ้าผ่าเมื่อเทียบกับการตายโดยการถูกเผาทั้งเป็นขณะถูกต้องตรงกับหลักแล้วจะเป็นอะไรได้ สุสานของเมืองอาจจะเต็มไปด้วยโลงศพของคนที่ตายจากความหฤโหดระยะสั้นๆ ซึ่งเราต่างก็ได้รับการสั่งสอนอย่างไม่รู้จึกเห็นดีเห็นร้ายให้กลัวเกรงและเศร้าโศกกับสิ่งนี้ แต่ประเทศฝรั่งเศสไม่สามารถบรรจุโลงศพที่เกิดจากความหฤโหดที่แท้จริงอันมีมายาวนาน ความหฤโหดนั้นเลวร้ายและขมขื่นเกินบรรยาย ซึ่งเราทั้งหลายไม่มีใครเคยได้รับการสั่งสอนให้มองเห็นความกว้างขวางหรือความน่าอดสูอย่างที่ควรเป็น</p>
<p>These poor ostensible freemen who were sharing their breakfast and their talk with</p>	<p>เสรีชนก้ำมะลอที่น่าสงสาร ซึ่งกำลังกินอาหารเช้าและพูดคุยกับผม เป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>me, were as full of humble reverence for their king and Church and nobility as their worst enemy could desire. There was something pitifully ludicrous about it. I asked them if they supposed a nation of people ever existed, who, with a free vote in every man's hand, would elect that a single family and its descendants should reign over it forever, whether gifted or boobies, to the exclusion of all other families—including the voter's; and would also elect that a certain hundred families would be raised to dizzy summits of rank, and clothed on with offensive transmissible glories and privileges to the exclusion of the rest of the nation's families—including his own.</p>	<p>ยำเกรงต่อพระราชอา ศาสนจักร และชนชั้นสูงมากเท่าที่ศัตรูอันร้ายกาจที่สุดของเขาจะหวังได้ มีบางสิ่งที่น่าขันอย่างน่าสมเพชในเรื่องนี้ ผมถามพวกเขาว่า หากประเทศที่เป็นของประชาชนมีอยู่จริง โดยที่ประชาชนทุกคนมีสิทธิในการออกเสียง จะเป็นไปได้หรือไม่ที่ประชาชนเหล่านี้จะเลือกให้ครอบครัวหนึ่ง และลูกหลานของครอบครัวนี้ปกครองประเทศตลอดกาล ไม่ว่าจะโง่เง่าหรือเฉลียวฉลาด โดยที่สิทธินี้ไม่สามารถตกไปอยู่กับครอบครัวอื่น และยังให้อีกหนึ่งร้อยครอบครัวได้รับการเชิดชูขึ้นไปอยู่บนระดับชั้นอันสูงส่งต่างๆ ที่น่าเวียนหัวของตำแหน่ง และยังได้เกียรติยศและสิทธิพิเศษให้สืบทอดต่อไป โดยกีดกันประชาชนที่เหลือไม่ให้ได้รับสิ่งเหล่านี้ <i>รวมทั้งผู้ออกเสียงเลือกคนพวกนี้มา</i></p>
<p>They all looked unhit, and said they didn't know; that they had never thought about it before, and it hadn't ever occurred to them that a nation could be so situated that every man <i>could</i> have a say in the government. I said I had seen one—and that it would last until it had an Established Church. Again they were all unhit—at first. But presently one man looked up and asked me to state that proposition again; and state it slowly so it could soak into his understanding. I did it; and after a little he had the idea, and he brought his fist down and said <i>he</i> didn't believe a nation where every man had a vote would voluntarily get down in the mud and dirt in any such way; and that to steal from a nation its will and preference must be a crime and the first of all crimes.</p>	<p>พวกเขาดูไม่เข้าใจและพูดว่าเขาไม่รู้ พวกเขาไม่เคยคิดเรื่องแบบนี้มาก่อน และไม่เคยนึกว่าประเทศจะสามารถอยู่ในฐานะที่ประชาชนทุกคนสามารถมีสิทธิออกเสียงในการปกครอง ผมบอกพวกเขาว่า ผมได้เห็นประเทศเช่นนั้นมาแล้ว และประเทศนี้จะอยู่จนกระทั่งมีศาสนาจักร พวกเขาจูงงอีกครั้งในตอนแรก แต่ทันใดนั้น ชายคนหนึ่งเงยหน้าขึ้น และขอให้ผมอธิบายเรื่องนี้อีกครั้งและพูดซ้ำๆ ความคิดนี้จะได้ซึมซาบเข้าไปในความเข้าใจของเขาได้ ผมทำตามคำขอและหลังจากนั้นไม่นานเขาก็เข้าใจ และทุกกำปั้นพลางพูดว่าเขาไม่เชื่อมาก่อนว่าประเทศที่ประชาชนมีสิทธิออกเสียงจะยอมถอยหลังลงคลองเช่นนั้น และการฉกฉวยความมั่งมันและสิทธิพิเศษของประเทศนับเป็นอาชญากรรม และเป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด</p>
<p>I said to myself:</p>	<p>ผมรำพึงกับตัวเองว่า</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“This one’s a man. If I were backed by enough of his sort, I would make a strike for the welfare of this country, and try to prove myself its loyalest citizen by making a wholesome change in its system of government.”</p>	<p>ชายคนนี้เป็นมนุษย์ที่มีสติปัญญา หากเรามีกำลังคนแบบเขามากพอ เราก็จะต่อสู้เพื่อความ เป็นอยู่ที่ดีของประเทศ และจะพยายามพิสูจน์ตัวเอง ว่าเป็นประชาชนผู้ภักดีที่สุดโดยการเปลี่ยนแปลงที่ดี งามในระบบการปกครอง</p>
<p>You see my kind of loyalty was loyalty to one’s country, not to its institutions or its officeholders. The country is the real thing, the substantial thing, the eternal thing; it is the thing to watch over, and care for, and be loyal to; institutions are extraneous, they are its mere clothing, and clothing can wear out, become ragged, cease to be comfortable, cease to protect the body from winter, disease, and death. To be loyal to rags, to shout for rags, to worship rags, to die for rags--that is a loyalty of unreason, it is pure animal; it belongs to monarchy, was invented by monarchy; let monarchy keep it. I was from Connecticut, whose Constitution declares “that all political power is inherent in the people, and all free governments are founded on their authority and instituted for their benefit; and that they have <i>at all times</i> an undeniable and indefeasible right to <i>alter their form of government</i> in such a manner as they may think expedient.”</p>	<p>คุณก็รู้ว่าความภักดีของผมคือการภักดีต่อ ประเทศ ไม่ใช่ต่อสถาบันหรือต่อผู้มีอำนาจ ประเทศ เป็นของแท้ มั่นคง และเป็นอมตะ มันจึงเป็นสิ่งที่ต้อง ได้รับการดูแลรักษาและภักดี สถาบันเป็นสิ่งภายนอก มันเป็นเพียงอาภรณ์ และอาภรณ์ก็สามารถเสื่อม สลายจนกลายเป็นเศษผ้า สวมใส่ไม่สบาย และไม่อาจ ปกป้องร่างกายจากความหนาว โรคภัยและความตาย ได้อีกต่อไป การภักดีต่อเศษผ้า สรรเสริญเศษผ้า บูชาเศษผ้า ตายได้เพื่อเศษผ้า เป็นความภักดีที่ไร้ เหตุผลอย่างสัตว์ที่โง่เขลา ในเมื่อความคิดนี้เป็นของ พวกกษัตริย์ ริเริ่มโดยพวกกษัตริย์ เพราะฉะนั้นก็ให้ พวกกษัตริย์สืบทอดกันเอง ผมมาจากคอนเนตทิคัต ซึ่งรัฐธรรมนูญประกาศว่า “อำนาจทางการเมือง ทั้งหมดตกทอดในหมู่ประชาชน และรัฐบาลอิสระทุก รัฐบาลก่อตั้งจากอำนาจของประชาชน เพื่อประโยชน์ ของประชาชน และประชาชนมีสิทธิ์อันปฏิเสธและลบ ล้างไม่ได้ในการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลของพวกเขาให้ เป็นไปในวิถีทางที่พวกเขาคิดว่าเหมาะสมได้ ตลอดเวลา”</p>
<p>Under that gospel, the citizen who thinks he sees that the commonwealth’s political clothes are worn out, and yet holds his peace and does not agitate for a new suit, is disloyal; he is a traitor. That he may be the only one who thinks he sees this decay, does not excuse him; it is his duty to agitate any way, and it is the duty</p>	<p>ภายใต้คำสอนดังกล่าว ประชาชนที่เห็นว่า อาภรณ์แห่งอำนาจของกลุ่มประชาชาติเสื่อมถอยลง แต่ยังคงเก็บงำความคิดนั้นไว้ โดยไม่แสดงออก ถือว่าไม่จงรักภักดี เป็นผู้ทรยศ เขาอาจเป็นเพียงคน เดียวที่คิดว่าเขาเห็นอาภรณ์นั้นเสื่อมถอยลงแล้ว แต่ นี้ก็ไม่ใช่อะไรที่ผิด เพราะเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้อง แสดงความคิดเห็น และเป็นหน้าที่ของคนอื่นๆ ที่จะ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
of the others to vote him down if they do not see the matter as he does.	ลงคะแนนเสียงคัดค้านหากพวกเขาไม่เห็นด้วย
<p>And now here I was, in a country where a right to say how the country should be governed was restricted to six persons in each thousand of its population. For the nine hundred and ninety-four to express dissatisfaction with the regnant system and propose to change it, would have made the whole six shudder as one man, it would have been so disloyal, so dishonorable, such putrid black treason. So to speak, I was become a stockholder in a corporation where nine hundred and ninety-four of the members furnished all the money and did all the work, and the other six elected themselves a permanent board of direction and took all the dividends. It seemed to me that what the nine hundred and ninety-four dupes needed was a new deal. The thing that would have best suited the circus side of my nature would have been to resign the Boss-ship and get up an insurrection and turn it into a revolution; but I knew that the Jack Cade or the Wat Tyler who tries such a thing without first educating his materials up to revolution grade is almost absolutely certain to get left. I had never been accustomed to getting left, even if I do say it myself. Wherefore, the "deal" which had been for some time working into shape in my mind was of a quite different pattern from the Cade-Tyler sort.</p>	<p>และตอนนี้ผมก็อยู่ในประเทศที่สิทธิการออกเสียงเรื่องการปกครองถูกจำกัดอยู่ในกลุ่มคนเพียง 6 คนในทุกๆ 1,000 คนของประชากร เพราะการที่คนจำนวน 994 คนแสดงความไม่พอใจระบบการปกครองและร้องขอให้เปลี่ยนแปลงนั้น จะทำให้คน 6 คนพากันไม่พอใจ สิ่งนั้นจะเป็นการแสดงความไม่ภักดี ไร้เกียรติ และเป็นการทรยศที่ต่ำช้า เท่าที่เห็น ผมกลายเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท ซึ่งสมาชิก 994 คน เป็นผู้จัดหาเงินและทำงาน และคนอื่นอีก 6 คน เลือกสรรเป็นคณะกรรมการบริหารแบบถาวรและรับผลประโยชน์ ผมคิดว่าสิ่งที่เหยื่อ 994 คนนี้ต้องการคือแผนการใหม่ สิ่งที่จะเข้ากับธรรมชาติอันแปลกประหลาดของผมที่สุด คงจะเป็นการลาออกจากตำแหน่งนายใหญ่ ก่อกบฏ และเปลี่ยนเป็นการปฏิวัติ แต่ผมรู้ว่าแจ็ก เคด⁵ หรือกลุ่มวัต ไทเลอร์⁶ ที่พยายาม ก่อกบฏและการปฏิวัติโดยไม่ให้ความรู้กับกองกำลังของตนจนพร้อมที่จะปฏิวัติ ต้องถูกทอดทิ้งเกือบจะแน่นอนที่สุด ผมไม่เคยชินกับการถูกทอดทิ้ง แม้ผมจะพูดอย่างนั้นกับตัวเองก็เถอะ ดังนั้น "แผนการ" ซึ่งเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในความคิดของผมมาสักพักแล้ว เป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะมีรูปแบบที่แตกต่างจากของเคดและไทเลอร์</p>
So I did not talk blood and insurrection	ผมจึงไม่พูดเรื่องการนองเลือด และการก่อ

⁵ Jack Cade ผู้นำการปฏิวัติของชาวนาชาวเคนท์ในสมัยพระเจ้าเฮนรี่ที่ 6 แห่งอังกฤษ

⁶ Wat Tyler หัวหน้าขบวนการปฏิวัติของชาวนาอังกฤษในค.ศ. 1381

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>to that man there who sat munching black bread with that abused and mistaught herd of human sheep, but took him aside and talked matter of another sort to him. After I had finished, I got him to lend me a little ink from his veins; and with this and a sliver I wrote on a piece of bark— <i>Put him in the Man Factory—</i> and gave it to him, and said—</p>	<p>กบฏกับชายผู้กำลังเคี้ยวขนมปังชิ้นเดียวกับฝูงแกะในร่างมนุษย์ที่ถูกทารุณและได้รับการสั่งสอนผิดๆ แต่ผมดึงตัวเขาออกมา และพูดคุยเกี่ยวกับแผนการของผม หลังจากที่เล่าจบผมก็ขอน้ำหมึกจากเส้นเลือดของเขา และใช้เศษไม้เขียนบนเปลือกไม้ชิ้นหนึ่งว่า <i>ส่งเขาไปที่โรงฝึกกำลังคน</i> และส่งมันให้กับเขา พร้อมกับบอกว่า</p>
<p>“Take it to the palace at Camelot and give it into the hands of Amyas le Poulet, whom I call Clarence, and he will understand.”</p>	<p>“เอาเปลือกไม้นี้ไปที่วังในคาเมลอตและส่งให้ถึงมือของอามีอัส เลอ ปูเลต์ ข้าเรียกเขาว่าแคลเรนซ์ และเขาจะเข้าใจเอง”</p>
<p>“He is a priest, then,” said the man, and some of the enthusiasm went out of his face.</p>	<p>“เขาเป็นพระใช้ไหมขอรับ” ชายผู้นั้นกล่าว ความกระตือรือร้นหายไปจากใบหน้าของเขา</p>
<p>“How—a priest? Didn't I tell you that no chattel of the Church, no bondslave of pope or bishop can enter my Man Factory? Didn't I tell you that <i>you</i> couldn't enter unless your religion, whatever it might be, was your own free property?”</p>	<p>“เอ๊ะ พระจันทร์ ข้าไม่ได้บอกเจ้าหรือว่า ไม่มีสมบัติชิ้นใดของศาสนจักร ทาสรับใช้ของสันตะปาปา หรือบิชอปจะล่วงล้ำเข้าไปในโรงฝึกกำลังคนของข้าได้ ข้าบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่าเจ้าไม่สามารถเข้าไปที่นั่นได้ นอกเสียจากว่าศาสนาของเจ้า ซึ่งไม่ว่าจะเป็นอะไร ต้องเป็นของเจ้าโดยเสรี”</p>
<p>“Marry, it is so, and for that I was glad; wherefore it liked me not, and bred in me a cold doubt, to hear of this priest being there.”</p>	<p>“เป็นเช่นนั้นเอง เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าก็ยินดี เพราะข้าไม่ชอบใจเลย และข้าก็มีแต่ความข้องใจเมื่อได้ยินว่ามีพระอยู่ที่นั่น”</p>
<p>“But he isn't a priest, I tell you.”</p>	<p>“แต่ข้าบอกเจ้าได้ว่าเขาไม่ใช่พระ”</p>
<p>The man looked far from satisfied. He said:</p>	<p>ชายผู้นั้นดูยังมีที่ทำอึดอัด เขาจึงถามอีกว่า</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“He is not a priest, and yet can read?”</p>	<p>“เขาไม่ใช่พระ แต่กระนั้นก็อ่านหนังสือออกหรือ”</p>
<p>“He is not a priest, and yet can read—yes, and write, too, for that matter. I taught him myself.” The man’s face cleared. “And it is the first thing that you yourself will be taught in that Factory—”</p>	<p>“ใช่แล้ว เขาไม่ใช่พระ แต่อ่านหนังสือออกและยังเขียนหนังสือได้ด้วย ข้าเป็นคนสอนเขาเอง” ชายผู้นั้นมีสีหน้าดีขึ้น “และนี่จะเป็นสิ่งแรกที่เจ้าจะได้รับการสอนที่โรงฝึก”</p>
<p>“I? I would give blood out of my heart to know that art. Why, I will be your slave, your—”</p>	<p>“ข้ารี ข้ายอมสละแม้เลือดจากหัวใจของข้าเองเพื่อจะได้เรียนรู้การอ่านเขียน ให้ตายเถิด ข้ายอมเป็นทาสของท่าน ข้า—”</p>
<p>“No, you won’t, you won’t be anybody’s slave. Take your family and go along. Your lord the bishop will confiscate your small property, but no matter, Clarence will fix you all right,”</p>	<p>“ไม่หรอก เจ้าไม่ต้องเป็นทาสของใครกลับไปหาครอบครัวของเจ้าแล้วพาพวกเขาไปด้วย บิชอปนายของเจ้าจะริบทรัพย์สินอันน้อยนิดของเจ้า แต่ไม่ต้องห่วง แคลเรนซ์จะดูแลเจ้าเอง</p>

5.4 A Royal Banquet

ต้นฉบับ	บทแปล
<p style="text-align: center;">CHAPTER XVII <i>A Royal Banquet</i></p> <p>Madame, seeing me pacific and unresentful, no doubt judged that I was deceived by her excuse; for her fright dissolved away, and she was soon so importunate to have me give an exhibition and kill somebody, that the thing grew to be embarrassing. However, to my relief she was presently interrupted by the call to prayers. I will say this much for the nobility: that, tyrannical, murderous, rapacious and morally rotten as they were, they were deeply and enthusiastically religious. Nothing could divert them from the regular and faithful performance of the pieties enjoined by the Church. More than once I had seen a noble who had gotten his enemy at a disadvantage, stop to pray before cutting his throat; more than once I had seen a noble, after ambushing and dispatching his enemy, retire to the nearest wayside shrine and humbly give thanks, without even waiting to rob the body. There was to be nothing finer or sweeter in the life of even Benvenuto Cellini, that roughhewn saint, ten centuries later. All the nobles of Britain, with their families, attended divine service morning and night daily, in their private chapels, and even the worst of them had family worship five or six times a day besides. The credit of this belonged entirely to the Church. Although I was no friend to the Catholic</p>	<p style="text-align: center;">บทที่ 17 งานเลี้ยงอาหารค่ำในวัง</p> <p>หลังจากที่พระนางมอร์แกนเห็นผมสงบและไม่วุ่นแค้นใจ คงคิดว่าผมหลงเชื่อคำแก้ตัวของพระองค์อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะความหวาดกลัวของพระนางมอร์แกนมลายหายไป และไม่นานก็รีบรื้อให้ผมแสดงเวทย์มนตร์และฆ่าคนให้ดู จนทำให้ผมเริ่มรู้สึกอายนะ แต่ทว่าผมก็โล่งใจเพราะพระนางมอร์แกนถูกเรียกไปสวดมนตร์เสียก่อน สำหรับพวกชนชั้นสูงผมพูดได้แค่นี้ แม้ว่าพวกเขาจะทั้งกตัญญู โหด ละโมภ และไร้ศีลธรรม แต่พวกเขาเคร่งครัดในศาสนาอย่างลึกซึ้งและกระตือรือร้น ไม่มีอะไรมาขวางพวกเขาจากการแสดงความเคร่งศาสนาอย่างสม่ำเสมอและเปี่ยมไปด้วยศรัทธาซึ่งศาสนจักรชื่นชอบ หลายครั้งที่ผมได้เห็นชนชั้นสูงที่กำลังได้เปรียบศัตรู หยุดเพื่อสวดมนตร์ก่อนที่จะฟันหัวศัตรู หลายครั้งที่ผมเห็นชนชั้นสูงชุ่มโงมตีและสังหารอริ เสร็จแล้วก็รีบปลีกตัวออกไปยังแท่นบูชาริมทางที่อยู่ใกล้ที่สุด และกล่าวขอบคุณพระเจ้าอย่างสงบเสงี่ยม โดยไม่รอจนถวายทรัพย์สินจากศพก่อน ไม่มีสิ่งใดดีไปกว่าหรือหอมหวานกว่านี้อีกแล้วแม้กระทั่งในชีวิตของเบนเวนุโต เซลลินี⁷ บุคคลสุดประเสริฐ ผู้เปรียบเสมือนเพชรที่ยังไม่ผ่านการปรุงแต่งในอีก 10 ศตวรรษต่อมา ชนชั้นสูงทั้งหมดของอังกฤษกับครอบครัวไปร่วมฟังเทศน์ทุกเช้าและค่ำในโบสถ์ส่วนตัว และแม้กระทั่งชนชั้นสูงที่เลวร้ายที่สุดก็ยังคงให้ครอบครัวสวดมนตร์วันละ 5-6 ครั้งอีกด้วย ทั้งหมดนี้ต้องยกความดีให้กับศาสนจักร แม้ว่าผมจะไม่ได้อับชอบศาสนจักรคาทอลิก ผมจำเป็นต้องยอมรับ และบ่อยครั้งผมพบว่าตัวเองพูดว่า “ประเทศนี้จะเป็นอย่างไร</p>

⁷ Benvenuto Cellini เป็นประติมากรชาวอิตาลีผู้มีชื่อเสียงในช่วงปลายยุคเรเนสซองส์ เป็นศิลปินผู้มีความสามารถทางศิลปะหลายแขนง ไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม งานโลหะ และดนตรี นอกเหนือจากความสามารถทางศิลปะแล้ว เขายังเป็นที่รู้จักในฐานะศิลปินเลื่องลือและยอดนักรัก

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>Church, I was obliged to admit this. And often in spite of me, I found myself saying, "What would this country be without the Church?"</p>	<p>ถ้าไม่มี ศาสนจักร" ทั้ง ๆ ที่ไม่ชอบศาสนจักรอย่างผม</p>
<p>After prayers we had dinner in a great banqueting hall which was lighted by hundreds of grease jets, and everything was as fine and lavish and rudely splendid as might become the royal degree of the hosts. At the head of the hall, on a dais, was the table of the king, queen, and their son, Prince Uwaine. Stretching down the hall from this, was the general table, on the floor. At this, above the salt, sat the visiting nobles and the grown members of their families, of both sexes—the resident Court, in effect—sixty-one persons; below the salt sat minor officers of the household, with their principal subordinates: altogether a hundred and eighteen persons sitting, and about as many liveried servants standing behind their chairs, or serving in one capacity or another. It was a very fine show. In a gallery a band with cymbals, horns, harps, and other horrors opened the proceedings with what seemed to be the crude first draft or original agony of the wail known to later centuries as "In the Sweet Bye and Bye." It was new, and ought to have been rehearsed a little more. For some reason or other the queen had the composer hanged, after dinner.</p>	<p>หลังจากสวดมนตร์เรารับประทานอาหารค่ำในโถงจัดเลี้ยงขนาดใหญ่ ซึ่งสว่างไสวไปด้วยแสงไฟจากถ่านหินอบน้ำมันนํ้าร้อน ทุกสิ่งทุกอย่างงดงามหรูหรา และเลอเลิศอย่างไม่ประณีต เหมือนจะกลายเป็นความสูงส่งของเจ้าภาพ ตรงส่วนบนสุดของห้องโถงเป็นยกพื้นตั้งโต๊ะเสวยของพระราชธา พระราชินี และเจ้าชายอูเวเน พระโอรส โต๊ะของข้าราชบริพารทอดตัวยาวอยู่บนพื้นต่อจากโต๊ะของพระราชธา โดยชาววังประมาณ 61 คน ซึ่งประกอบไปด้วยขุนนางผู้มาเยือนและสมาชิกครอบครัวที่โตแล้วทั้งหญิงและชายนั่งอยู่ถัดขึ้นไปจากเกลือ ถัดลงไปจากที่ตั้งเกลือเป็นที่ของเจ้าหน้าที่ระดับล่างของวัง พร้อมกับผู้โต้รับบัญชาที่สำคัญ รวมทั้งหมดมีคน 118 คน ข้าราชการในเครื่องแบบจำนวนพอๆ กันยืนอยู่ข้างหลังเก้าอี้หรือมีหน้าที่ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง นับว่าเป็นภาพที่น่าดู ตรงโถงทางยาว วงดนตรีที่มีทั้งฉาบ แตร ฮาร์ป และเครื่องดนตรีเสียงหนักหน่อื่นๆ กำลังบรรเลงเพลงเปิดงานด้วยสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นร่างหยาบๆ ฉบับแรกหรือความเจ็บปวดทรมานฉบับแรกเริ่มของเพลงที่ร่ำพันถึงการตายจาก และเป็นที่ยุติกันมาในหลายศตวรรษต่อมาในชื่อว่า "อิน เดอะสวีทบายแอนด์บาย" เพลงนี้เป็นเพลงใหม่ และควรได้รับการฝึกซ้อมเพิ่มอีกเล็กน้อย ด้วยเหตุผลบางอย่างพระราชินีสั่งแขวนคอนักแต่งเพลงหลังพระกระยาหารค่ำ</p>
<p>After this music, the priest who stood behind the royal table said a noble long grace in ostensible Latin. Then the battalion of waiters broke away from their posts, and darted, rushed, flew, fetched, and carried, and the mighty feeding began; no words anywhere, but absorbing attention to business. The rows of</p>	<p>หลังจากการบรรเลงดนตรี นักบวชที่ยืนอยู่หลังโต๊ะเสวยกล่าวสวดมนตร์ยืดยาวด้วยภาษาละตินอันโอ้อวด จากนั้นกองทัพบริกรก็กรูออกมาจากจุดที่ยืนรออย่างเร่งรีบ ทั้งพุ่งถลัน เหวะ ฉวย และยก และแล้วงานเลี้ยงอันใหญ่โตเริ่มขึ้น ไม่มีเสียงพูดคุย ทุกคนเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตากินอย่างเดียว เสียงปากเปิดและปิดพร้อมๆ กันเพื่อบีบเนื้อดั่งประสานกัน ฟังดู</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>chops opened and shut in vast unison and the sound of it was like to the muffled burr of subterranean machinery.</p>	<p>แล้วเหมือนเสียงเครื่องจักรที่ทำงานแบบเก็บเสียงอยู่ใต้ดิน</p>
<p>The havoc continued an hour and a half, and unimaginable was the destruction of substantial. Of the chief feature of the feast—the huge wild boar that lay stretched out so portly and imposing at the start—nothing was left but the semblance of a hoopskirt; and he was but the type and symbol of what had happened to all the other dishes.</p>	<p>การทำลายล้างยังคงดำเนินต่อไปอีก 1 ชั่วโมงครึ่ง ความสามารถในการทำลายสสารเป็นสิ่งที่น่าเหลือเชื่อ อาหารจานเด็ดของงานเลี้ยง คือ หมูป่าตัวเชื่อง ซึ่งแรกเริ่มนอนแผ่อยู่ในภาชนะ ตอนนี้อยู่เหลืออะไรนอกจากโครงกระดูกที่ดูเหมือนโครงบานๆ ของกระโปรงสู่ม และซากหมูป่าจานนี้เป็นรูปแบบและสัญลักษณ์ของสิ่งที่เกิดขึ้นกับอาหารจานอื่นๆ</p>
<p>With the pastries and so on, the heavy drinking began—and the talk. Gallon after gallon of wine and mead disappeared, and everybody got comfortable, then happy, then sparklingly joyous—both sexes—and by and by pretty noisy. Men told anecdotes that were terrific to hear, but nobody blushed; and when the nub was sprung, the assemblage let go with a horselaugh that shook the fortress. Ladies answered back with historiettes that would almost have made Queen Margaret of Navarre or even the great Elizabeth of England hide behind a handkerchief, but nobody hid here, but only laughed—howled, you may say. In pretty much all of these dreadful stories, ecclesiastics were the hardy heroes, but that didn't worry the chaplain any, he had his laugh with the rest; more than that, upon invitation he roared out a song which was of as</p>	<p>การดื่มอย่างหนักเริ่มขึ้นพร้อมๆ กับการเสิร์ฟขนมมเนยต่างๆ และการพูดคุย หลังจากที่ไวน์และเหล้าหมักน้ำผึ้งหมดไปก็กลล่อนแล้วกลล่อนเล่า และแล้วทุกคนก็เริ่มผ่อนคลาย สุขสำราญ และร่าเริงแจ่มใส ทั้งชายและหญิง จนส่งเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ พวกผู้ชายเล่าเรื่องตลกสุดขำขันอันยอดเยี่ยมที่ได้ฟังแต่ไม่มีใครหน้าแดง จนกระทั่งถึงมุขเด็ดของเรื่อง เหล่าผู้ฟังก็ปล่อยก๊ากเสียงดังลั่นจนป้อมสะเทือน พวกผู้หญิงเอาคืนโดยการเล่าเรื่องที่คงเกือบจะถึงกับทำให้พระนางมาร์กาเรตแห่งนาวาร์^๘ หรือพระนางเจ้าอลิซาเบธที่ 1 แห่งอังกฤษ^๙ ถึงกับต้องยกผ้าซัฟพระพักตร์ขึ้นซ่อนพระพักตร์ แต่ในที่นี้ไม่มีใครซ่อนใบหน้า กลับหัวเราะเสียงดังโหยหวน คุณอาจจะว่าอย่างนั้นก็ได้ ในเรื่องแยะๆ นี้ส่วนใหญ่มีพวกบาทหลวงเป็นวีรบุรุษที่ทรหดอดทน แต่นั่นไม่ได้ทำให้พระนางอึดอัดใจแต่อย่างใด เขากลับหัวเราะไปกับคนอื่นๆ ด้วย ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อมีคนขอให้ร้องเพลง เขาก็ตะเบ็งเสียงร้องเพลงซึ่งเนื้อหาทำทนาย</p>

^๘ Margaret of Navarre หรือ Marguerite de Navarre มเหสีของพระเจ้าเฮนรี่ที่ 2 แห่งนาวาร์ ทรงมีบทบาทสำคัญในยุคเรเนสซองส์ของประเทศฝรั่งเศส และยังทรงถูกขนานพระนามว่าเป็น "The First Modern Woman"

^๙ Elizabeth I กษัตริย์พระองค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ทิวอดอร์ (Tudor) พระปรีชาของพระองค์ทำให้ประเทศอังกฤษกลายเป็นประเทศมหาอำนาจในโลก ในยุคสมัยของพระองค์นั้นนับเป็นยุคทองของประเทศอังกฤษ

ต้นฉบับ	บทแปล
daring a sort as any that was sung that night.	พอๆ กับเพลงอื่นๆ ที่ร้องกันในงาน
<p>By midnight everybody was fagged out, and sore with laughing; and as a rule, drunk: some weepingly, some affectionately, some hilariously, some quarrelsome, some dead and under the table. Of the ladies, the worst spectacle was a lovely young duchess, whose wedding eve this was; and indeed she was a spectacle, sure enough. Just as she was she could have sat in advance for the portrait of the young daughter of the Regent d'Orleans, at the famous dinner whence she was carried, foulmouthed, intoxicated, and helpless, to her bed, in the lost and lamented days of the Ancient Régime.</p>	<p>เมื่อถึงเที่ยงคืนทุกๆ คนก็เหน็ดเหนื่อยและหัวเราะจนเมื่อย รวมทั้งยังเมาตามธรรมเนียมงานเลี้ยง มีทั้งเมาแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้น บ้างก็ทำเจ้าชู้ บ้างก็ทำท่าทางตลกขบขัน บางคนก็ลุกขึ้นมาทำดีทำต่อย บางคนเมาแล้วหลับเป็นตายอยู่ใต้โต๊ะสำหรับพวกผู้หญิง ที่แย่ที่สุดในงานเห็นจะเป็นดัชเชสสาวสวย ซึ่งจะแต่งงานในวันรุ่งขึ้น และแน่นอนเธอเป็นภาพที่น่าดูชมจริงๆ ขณะที่เรื่องดงามจนสามารถเป็นแบบให้กับภาพวาดบูตรีท่านเรเจนท์ ดอร์ลีส์ แต่ในงานเลี้ยงอาหารค่ำชั้นสูงนี้ เธอถูกอุ้มออกมาจากที่นั่นขณะที่พูดสบถสาบานต่างๆ นานาด้วยความเมาเมา และไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ จนต้องอุ้มไปส่งถึงเตียงนอน ท่ามกลางยุคสมัยของชนชั้นสูงในอดีตที่ผ่านมาอันน่าอภยหา</p>
<p>Suddenly, even while the priest was lifting his hands, and all conscious heads were bowed in reverent expectation of the coming blessing, there appeared under the arch of the far-off door at the bottom of the hall, an old and bent and white-haired lady, leaning upon a crutchstick; and she lifted the stick and pointed it toward the queen and cried out—</p>	<p>ทันใดนั้น ขณะที่พระกำลังยกมือขึ้น และผู้คนที่ยังมีสติอยู่ต่างพากันก้มศีรษะรอรับพรอยู่นั้น ที่ได้โค้งประตูห่างออกไปทางปลายห้องโถงมีหญิงแก่หลังค่อม ผมหงอกขาว ยืนถือไม้เท้า ปรากฏตัวขึ้น และแล้วนางก็ยกไม้เท้าขึ้นชี้ไปยังพระราชินีพร้อมกับร้องว่า</p>
<p>"The wrath and curse of God fall upon you, woman without pity, who have slain mine innocent grandchild and made desolate this old heart that had nor chick nor friend nor stay nor comfort in all this world but him!"</p>	<p>"ขอพระเจ้าทรงสาปแช่งเจ้า นางหญิงใจโหด เจ้าฆ่าหลานผู้ไร้เดียงสาของข้า และทำให้หญิงชราไร้ลูก ไร้มิตร ไร้ที่อาศัย ไร้ความสุขสบายใดๆ ในโลก มีเพียงหลานชายคนเดียวผู้นี้ต้องอยู่อย่างเดียวดาย"</p>
Everybody crossed himself in a grisly	ทุกคนพากันใช้มือทำเครื่องหมายไม้

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>fright, for a curse was an awful thing to those people; but the queen rose up majestic, with the death light in her eye, and flung back this ruthless command:</p>	<p>กางเขนอย่างหวาดกลัว เพราะคำสาปแช่งคือสิ่งเลวร้ายสำหรับพวกเขา แต่พระราชินีกลับยืนขึ้นอย่างสง่างาม เงามฤตยูฉายอยู่ในพระเนตรของพระนาง และทรงออกคำสั่งโต้กลับทันควันว่า</p>
<p>“Lay hands on her! To the stake with her!”</p>	<p>“จับตัวนางไว้! เอาไปตรึงกับหลัก!”</p>
<p>The guard left their posts to obey. It was a shame; it was a cruel thing to see. What could be done? Sandy gave me a look; I knew she had another inspiration. I said—</p>	<p>ทหารยามเดินตรงเข้ามาปฏิบัติตามคำสั่งช่างน่าละอาย นับเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่ได้เห็น จะทำอะไรได้บ้าง แชนดี้หันมามองผม ผมรู้ว่าเธอมีความคิดอย่างอื่น ผมพูดว่า</p>
<p>“Do what you choose.”</p>	<p>“ทำอย่างที่เราคิดว่าดีแล้วเถอะ”</p>
<p>She was up and facing toward the queen in a moment. She indicated me, and said:</p>	<p>เธอลุกขึ้นและเดินไปหยุดต่อหน้าพระราชินีพร้อมกับชี้มาที่ผมและกล่าวว่า</p>
<p>“Madame, <i>he</i> saith this may not be. Recall the commandment, or he will dissolve the castle and it shall vanish away like the instable fabric of a dream!”</p>	<p>“พระนาง นายท่านกล่าวว่าจะเป็นเช่นนั้นมิได้ ขอทรงยกเลิกคำสั่ง มิเช่นนั้นนายท่านจะเสกให้ปราสาทมลายหายไปไม่ต่างกับเส้นใยแห่งความฝันที่ไม่มั่นคง!”</p>
<p>Confound it, what a crazy contract to pledge a person to! What if the queen—</p>	<p>ให้ตายสิ ทำลายปราสาท คำปฏิญาณบ้าอะไร! จะเกิดอะไรขึ้นถ้าหากพระนาง</p>
<p>But my consternation subsided there, and my panic passed off; for the queen, all in a collapse, made no show of resistance but gave a countermanding sign and sunk into her seat.</p>	<p>แต่อาการขวัญเสียของผมคลายลง และความตื่นตระหนกของผมหมดไป เพราะพระนางทรงถึงกับทรุดลงไป ไม่มีที่ท่าขัดขืน กลับทรงส่งสัญญาณยกเลิกคำสั่งและทรงทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ เมื่อทรงนั่ง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>When she reached it she was sober. So were many of the others. The assemblage rose, whiffed ceremony to the winds, and rushed for the door like a mob, overturning chairs, smashing crockery, tugging, struggling, shouldering, crowding—anything to get out before I should change my mind and puff the castle into the measureless dim vacancies of space. Well, well, well, they <i>were</i> a superstitious lot. It is all a body can do to conceive of it.</p>	<p>ลงแล้วก็ค่อยมีสติ เช่นเดียวกับคนอื่นๆ อีกหลายคน แยกในงานเลี้ยงลุกขึ้น ก่อนจะทำให้งานเลี้ยงหายวับไปกับสายลม เพราะพวกเขาพากันวิ่งหัวซุกหัวซุน เพื่อยื่นให้ออกไปพ้นจากประตู ทั้งชนแก้วอีลัม เหยียบย่ำเครื่องดินเผาแตกละเอียด เบียดเสียด คุกกระซาก แต่ก็ยังต้องกระเสือกกระสนแทรกตัวออกไป ก่อนที่ผมนจะเปลี่ยนใจเสกให้ปราสาทอันตระหง่านไปกับความมืดมิด พับผ้าลิ ให้ตายเถอะ คนพวกนี้เชื่อเรื่องมงมลายเสียจริงๆ ทั้งหมดนี้ก็พอจะทำให้หนักภาพออกแล้ว</p>
<p>The poor queen was so scared and humbled that she was even afraid to hang the composer without first consulting me. I was very sorry for her—indeed any one would have been, for she was really suffering; so I was willing to do anything that was reasonable, and had no desire to carry things to wanton extremities. I therefore considered the matter thoughtfully, and ended by having the musicians ordered into our presence to play that Sweet Bye and Bye again, which they did. Then I saw that she was right, and gave her permission to hang the whole band. This little relaxation of sternness had a good effect upon the queen. A statesman gains little by the arbitrary exercise of ironclad authority upon all occasions that offer, for this wounds the just pride of his subordinates, and thus tends to undermine his strength. A little concession, now and then, where it can do no harm, is the wiser policy.</p>	<p>ราชินีผู้นำสงสารหวาดกลัวมากถึงขนาดกลัวที่จะแขวนคอนักแต่งเพลงโดยไม่ปรึกษาผมนก่อน ผมรู้สึกสงสารพระองค์มาก ใครๆ ก็คงรู้สึกเหมือนกัน เพราะพระองค์กำลังเป็นทุกข์อย่างมาก ผมเลยยอมทำทุกอย่างที่มีเหตุผล และไม่คิดที่จะทำอะไรรุนแรงเกินไป ดังนั้นผมจึงครุ่นคิดพิจารณาเรื่องราวอย่างถี่ถ้วน สุดท้ายผมก็สั่งให้นักดนตรีเล่นเพลงสวีทบายแอนด์บายอีกครั้งต่อหน้าเรา พวกเขาก็เล่นให้ฟัง และผมก็เห็นว่าพระนางทรงทำถูกแล้ว และอนุญาตให้พระนางแขวนคอนักดนตรีทั้งวง การโอนอ่อนผ่อนตามเล็กๆ น้อยๆ นี้ ส่งผลดีต่อองค์ราชินี ผู้นำของชาติได้ประโยชน์น้อยมากจากการแสดงอำนาจอันเคร่งครัดตามอารมณ์ในทุกโอกาสที่เป็นไปได้ เพราะมันทำร้ายศักดิ์ศรีของผู้ใต้บังคับบัญชา และยังอาจบั่นทอนความแข็งแกร่งของตัวเองอีกด้วย การยินยอมบ้างเป็นครั้งคราวในกรณีที่ไม่เสียหายอะไร เป็นแนวทางที่ดีกว่า</p>
<p>Now that the queen was at ease in her mind once more, and measurably happy, her wine naturally began to assert itself again, and it got a little the start of her. I mean it set her</p>	<p>ขณะนี้เมื่อพระนางทรงสบายพระทัยขึ้นอีกครั้ง และทรงพระสำราญ ไวน์ที่ทรงดื่มไปจึงเริ่มออกฤทธิ์อีกครั้ง และมีอำนาจเหนือพระนางเล็กน้อย ซึ่งผมหมายถึงมันทำให้เสียงของพระนางกลับอ่อนหวาน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>music going—her silver bell of a tongue. Dear me, she was a master talker. It would not become me to suggest that it was pretty late and that I was a tired man and very sleepy. I wished I had gone off to bed when I had the chance. Now I must stick it out; there was no other way. So she tinkled along and along, in the otherwise profound and ghostly hush of the sleeping castle, until by and by there came, as if from deep down under us, a faraway sound, as of a muffled shriek—with an expression of agony about it that made my flesh crawl. The queen stopped, and her eyes lighted with pleasure; she tilted her graceful head as a bird does when it listens. The sound bored its way up through the stillness again.</p>	<p>ตั้งระฆังเงินอีกครั้ง ให้ตายเถอะ พระนางเป็นยอดนักพูดจริงๆ มันอาจจะไม่สมกับเป็นผมที่จะบอกว่ามันตึกมากแล้ว ผมเหนื่อยและง่วงมาก ผมหวังว่าจะได้นอนเมื่อมีโอกาส ตอนนี้ผมต้องยอมบอกเสียแล้ว ไม่มีทางอื่น ขณะที่พระนางมอร์แกนทรงพูดด้วยเสียงอันไพเราะท่ามกลางความเงียบสงบจนน่าขนลุกในปราสาทที่กำลังหลับไหล ก็มีเสียงร้องโหยหวนดังแว่วมาราวกับมาจากที่ลึกลงไปจากที่เราอยู่นอยู่ เป็นเสียงที่มาจากที่ไกลออกไป ฟังดูคล้ายกับเสียงกรีดร้องที่ถูกอุดไว้ เสียงนั้นแสดงถึงความเจ็บปวดมากจนทำให้ผมขนลุก พระนางมอร์แกนทรงหยุดพูด พระเนตรวาวขึ้นด้วยความพอพระทัย ทรงเอียงคอฟังอย่างสง่างามราวกับนกเวลาเงี่ยหูฟัง เสียงนั้นดังแหวกความเงียบขึ้นอีกครั้ง</p>
<p>“What is it?” I said.</p>	<p>“เสียงอะไรกัน” ผมถาม</p>
<p>“It is truly a stubborn soul, and endureth long. It is many hours now.</p>	<p>“ช่างดื้อดื้อและทนทายาทเสียจริงๆ นี่ก็หลายชั่วโมงแล้ว”</p>
<p>“Endureth what?”</p>	<p>“ทนต่ออะไรหรือ”</p>
<p>“The rack. Come—ye shall see a blithe sight. An he yield not his secret now, ye shall see him torn asunder.”</p>	<p>“เครื่องทรมาน มาเถิด ท่านน่าจะได้เห็นภาพอันน่าชม มันไม่ยอมเผยความลับ ท่านควรจะได้เห็นมันถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย”</p>
<p>What a silky smooth hellion she was; and so composed and serene, when the cords all down my legs were hurting in sympathy with that man’ pain. Conducted by mailed guards bearing flaring torches, we tramped along</p>	<p>พระนางมอร์แกนช่างเป็นมารร้ายที่นุ่มนวลอ่อนหวานเสียจริง อีกทั้งยังสุขุมและเยือกเย็น ขณะที่เส้นเอ็นทั่วขาของผมปวดระบมด้วยความรู้สึกเห็นใจชายผู้นั้น ทหารยามสวมเสื้อเกราะถือคบไฟลุกโชนเดินนำเราลงไปตามทางเชื่อมตึกซึ่งมีเสียงฝีเท้าดัง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>echoing corridors, and down stone stairways dank and dripping, and smelling of mold and ages of imprisoned night—a chill, uncanny journey and a long one, and not made the shorter or the cheerier by the sorceress' talk, which was about this sufferer and his crime. He had been accused by an anonymous informer, of having killed a stag in the royal preserves. I said—</p>	<p>ก้อง และลงไปตามบันไดหินชั้นและ เสียงน้ำหยด และกลิ่นเชื้อราคลละคลุ้ง ให้ความรู้สึกของที่คุ่มขัง เก้าแก่ นับเป็นการเดินทางที่หนาวเยือก ลึกลับ และ ยาวนาน เสียงกังวานหวานของแม่มดสาวก็ไม่ทำให้ เส้นทางสั้นขึ้น หรือการเดินทางน่าสนุกขึ้น เพราะคำ สนวนานันเกี่ยวข้องกับความรักทรมาณของชาย นักโทษ และอาชญากรรมที่เขาก่อ ชายผู้นี้ถูก กล่าวโทษโดยผู้แจ้งความนิรนามว่าเขาฆ่ากวางใน เขตสงวนของราชสำนัก ผมจึงออกความเห็นที่</p>
<p>“Anonymous testimony isn't just the right thing, your Highness. It were fairer to confront the accused with the accuser.”</p>	<p>“การให้การโดยไม่เปิดเผยชื่อไม่ถูกต้องเลย ฝ่าบาท ต้องให้ผู้ถูกกล่าวหาได้เผชิญหน้ากับผู้ ที่กล่าวหาเขาสิจึงจะยุติธรรม”</p>
<p>“I had not thought of that, it being but of small consequence. But an I would, I could not, for that the accuser came masked by night, and told the forester, and straightway got him hence again, and so the forester knoweth him not.”</p>	<p>“เราก็มิเคยคิดถึงเรื่องนี้ เพราะมันเป็น เพียงเรื่องเล็กน้อย แต่ถึงเราจะคิดเราก้ทำไม่ได้ เพราะผู้กล่าวหาผู้นั้นสวมหน้ากากเข้ามาแจ้งต่อเจ้า พนักงานดูแลป่าในยามค่ำ และชายผู้นี้หลบหนีไป โดยพลัน เจ้าพนักงานป่าไม้เองก็หารู้ไม่ว่าเขาเป็น ผู้ใด”</p>
<p>“Then is this Unknown the only person who saw the stag killed?”</p>	<p>“นั่นก็มิแต่ชายนิรนามคนนั้นคนเดียวที่เห็น กวางถูกฆ่าหรือ”</p>
<p>“Marry, <i>no</i> man saw the killing, but this Unknown saw this hardy wretch near to the spot where the stag lay, and came with right loyal zeal and betrayed him to the forester.”</p>	<p>“ตามความเป็นจริง ไม่มีผู้ใดเห็นการฆ่า หากแต่ชายนิรนามเห็นเจ้าคนโสโครกอยู่ใกล้กับที่ที่ กวางตาย และรีบเข้ามาด้วยความมุ่งมั่นนักดีและเปิด ไปงมมันต่อเจ้าพนักงานป่าไม้”</p>
<p>“So the Unknown was near the dead stag, too? Isn't it just possible that he did the killing himself? His loyal zeal—in a mask—looks just a shade suspicious. But what is your</p>	<p>“นั่นชายนิรนามก็อยู่ใกล้กับที่กวางตาย เหมือนกันสิ มันก็อาจเป็นไปได้ที่เขาจะเป็นคนฆ่า กวางเสียเองไม่ใช่หรือ ความมุ่งมั่นนักดี แต่สวม หน้ากาก ทำให้เขาน่าสงสัย แต่ทำไมพระองค์ต้อง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
Highness' idea for racking the prisoner? Where is the profit?"	ทรมานนักโทษผู้นี้ จะเป็นประโยชน์อะไร
<p>“He will not confess, else; and then were his soul lost. For his crime his life is forfeited by the law—and of a surety will I see that he payeth it—but it were peril to my own soul to let him die unconfessed and unabsolved. Nay, I were a fool to fling me into hell for <i>his</i> accommodation.”</p>	<p>“หากไม่ทำเช่นนี้ มันไม่ยอมรับสารภาพ และจากนั้นวิญญาณของมันจะหลงทางไป เพราะอาชญากรรมที่ก่อ มันจึงถูกจองจำตามกฎหมาย และพวกเราจะได้เห็นมันชดใช้แน่นอน แต่มันก็เป็นผลร้ายต่อวิญญาณของเรา ด้วยว่ามันจะตายโดยไม่ได้สารภาพ และไม่ได้รับการให้อภัย ไม่เพียงเท่านั้น เราช่างโง่เง่าที่จะเหวี่ยงตัวเองลงนรก เพราะมีหัวของมัน”</p>
<p>“But, your Highness, suppose he has nothing to confess?”</p>	<p>“แต่ฝ่าบาท หากเขาไม่มีอะไรให้สารภาพล่ะ”</p>
<p>“As to that, we shall see, anon. An I rack him to death and he confess not, it will peradventure show that he had indeed naught to confess—ye will grant that that is sooth? Then shall I not be damned for an unconfessed man that had naught to confess—wherefore, I shall be safe.”</p>	<p>“เรื่องนั้นไม่ช้าพวกเราก็จะได้รู้ เราทรมานมันปางตาย แต่มันไม่ยอมบรีปาก อาจเป็นเพราะมันไม่มีอะไรจะสารภาพ ท่านคิดว่าเป็นเช่นนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้น เราก็ไม่ต้องบราบ เพราะชายปากแข็งผู้นี้ไม่มีอะไรต้องสารภาพ ตัวเราก็ปลอดภัย”</p>
<p>It was the stubborn unreasoning of the time. It was useless to argue with her. Arguments have no chance against petrified training; they wear it as little as the waves wear a cliff. And her training was everybody's. The brightest intellect in the land would not have been able to see that her position was defective.</p>	<p>นี่แหละความคิดเข้าข้างตัวเองแบบไร้เหตุผลของคนในยุคนี้ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะไปโต้เถียงกับพระองค์ ถึงจะเถียงไปก็ไม่มีทางชนะผู้ที่ได้รับการบ่มเพาะมาอย่างเต็มที่ การจะเปลี่ยนแปลงมันใช้เวลาานานพอๆ กับที่คลื่นจะเซาะหน้าผา และการบ่มเพาะของพระองค์ก็ไม่ต่างกับคนอื่น ๆ ผู้ที่ฉลาดปราดเปรื่องที่สุดในแผ่นดินคงไม่มีทางเห็นว่ามีสิ่งที่ทำผิดแปลกแต่อย่างใด</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>As we entered the rack cell I caught a picture that will not go from me; I wish it would. A native young giant of thirty or thereabouts, lay stretched upon the frame on his back, with his wrists and ankles tied to ropes which led over windlasses at either end. There was no color in him; his features were contorted and set, and sweat drops stood upon his forehead. A priest bent over him on each side; the executioner stood by; guards were on duty; smoking torches stood in sockets along the walls; in a corner crouched a poor young creature, her face drawn with anguish, a half-wild and hunted look in her eyes, and in her lap lay a little child asleep. Just as we stepped across the threshold the executioner gave his machine a slight turn, which wrung a cry from both the prisoner and the woman; but I shouted and the executioner released the strain without waiting to see who spoke. I could not let this horror go on; it would have killed me to see it, I asked the queen to let me clear the place and speak to the prisoner privately; and when she was going to object I spoke in a low voice and said I did not want to make a scene before her servants, but I must have my way; for I was King Arthur's representative, and was speaking in his name. She saw she had to yield. I asked her to endorse me to these people, and then leave me. It was not pleasant for her, but she took the pill; and even went further than I was meaning to require. I only wanted the backing of her own authority; but she said—</p>	<p>เมื่อเราเข้าสู่ห้องทรมานผมก็เห็นภาพซึ่งไม่มีทางหายไปจากความทรงจำ ผมหวังว่าภาพนั้นจะหายไป ชายร่างใหญ่อายุประมาณ 30 ปี ถูกจับขังอยู่บนแผ่นไม้กระดาน ข้อมือและข้อเท้าของเขาถูกมัดด้วยเชือก และแต่ละข้างผูกโยงไว้กับก้านอีกทีหนึ่ง ตัวของเขาขาวซีด ใบหน้าบิดเบี้ยวและแข็งเกร็ง มีหยาดเหงื่ออยู่ตามหน้าผาก พระ 2 รูป โนม์ตัวลงข้างซ้ายและขวาของเขา ใกล้กันนั้นมีเพชฌฆาตยืนรออยู่ ขณะที่ทหารยามต่างยืนประจำตำแหน่ง คบไฟตั้งอยู่ในช่องตลอดผนังถ้ำ ในมุมหนึ่งของถ้ำมีร่างของหญิงสาวนั่งคุกคู้อยู่ ใบหน้าของเธอซีดเซียวด้วยความเจ็บปวด ดวงตามีแววของความหวาดกลัวกึ่งร้อนรน บนตักของเธอมียุติคนน้อยหลับอยู่ ทันทีที่เราข้ามธรณีประตู เพชฌฆาตก็ชันก้านเล็กน้อย ทำให้ทั้งนักโทษและหญิงผู้นั้นส่งเสียงร้องขึ้น แต่ผมตะโกนสั่งให้หยุด และเพชฌฆาตก็ปล่อยก้านโดยไม่มีรอดด้วยซ้ำว่าใครเป็นคนสั่ง ผมปล่อยให้ความโหดร้ายนี้ดำเนินต่อไปไม่ได้ ผมคงตายหากได้เห็น ผมขอให้พระนางมอร์แกนทรงสั่งให้ทหารออกไปให้หมดเพื่อที่ผมจะได้คุยกับชายนักโทษตามลำพัง และเมื่อพระนางกำลังจะทรงปฏิเสธ ผมพูดเบาๆ ว่า ผมไม่ต้องการให้เกิดเรื่องราวใหญ่โตต่อหน้าคนของพระองค์ แต่ผมก็ต้องได้อย่างที่ขอ เพราะผมคือผู้แทนพระองค์ของกษัตริย์อาร์เธอร์ และออกคำสั่งในนามของพระองค์ พระนางมอร์แกนทรงเห็นว่าต้องยินยอม ผมขอให้ทรงรับรองผมกับคนพวกนี้ และเสด็จไปเสียจากที่นี่ สิ่งที่ผมขอทำให้ไม่พอพระทัย แต่ก็ต้องทรงกล้ำกลืน ซ้ำยังทรงทำมากกว่าที่ผมตั้งใจจะขอ ผมแค่ต้องการการสนับสนุนจากพระองค์ แต่พระนางมอร์แกนกลับทรงบัญชาว่า—</p>
<p>“Ye will do in all things as this lord shall command. It is The Boss.”</p>	<p>“พวกเจ้าต้องทำทุกอย่างตามที่ท่านผู้นี้สั่ง เพราะท่านคือนายใหญ่”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>It was certainly a good word to conjure with: you could see it by the squirming of these rats. The queen's guards fell into line, and she and they marched away, with their torchbearers, and woke the echoes of the cavernous tunnels with the measured beat of their retreating footfalls. I had the prisoner taken from the rack and placed upon his bed, and medicaments applied to his hurts, and wine given him to drink. The woman crept near and looked on, eagerly, lovingly, but timorously—like one who fears a repulse; indeed, she tried furtively to touch the man's forehead, and jumped back, the picture of fright, when I turned unconsciously toward her. It was pitiful to see.</p>	<p>เป็นคำพูดที่มีอำนาจเวทมนตร์อย่างแน่แท้ คุณจะเห็นได้จากอาการที่พวกหนูทั้งหลายเหล่านี้พากันวิ่งพล่าน เหล่าทหารรีบเข้ามาตั้งแถว และพระนางมอร์แกนเสด็จออกไปพร้อมกับพวกทหารและผู้ถือคบไฟ เสียงฝีเท้าตึงกึกก้องไปทั่วทั้งโพรงถ้ำ ก่อนที่จะค่อยๆ เลื่อนหายไป ผมสั่งให้ปล่อยนักโทษออกจากเครื่องทรมาน ให้วางเขาไว้บนที่นอน ให้ทายาสมานแผล และให้หาไวน์ให้เขาดื่ม หญิงสาวค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ และเงยหน้ามองอย่างกระตือรือร้นและรักใคร่ แต่ก็ยังมีความหวาดกลัวอยู่ เช่นเดียวกับผู้ที่กลัวจะถูกปฏิเสธ แน่نون เธอพยายามจะสัมผัสหน้าผากของชายนักโทษอย่างกล้าๆ กลัวๆ และสะดุ้งหนี แสดงความตกใจกลัว เมื่อผมหันไปหาโดยไม่รู้ตัว ช่างน่าเวทนาจริงๆ ที่ได้เห็น</p>
<p>“Lord,” I said, “stroke him, lass, if you want to. Do anything you're a mind to; don't mind me.”</p>	<p>“เอาเถอะ” ผมพูด “แม่สาวน้อย หากเจ้าอยากสัมผัสตัวเขาก็เข้ามาเถอะ ทำตามที่เจ้าต้องการ ไม่ต้องกลัวข้าหรอก”</p>
<p>Why, her eyes were as grateful as an animal's, when you do it a kindness that it understands. The baby was out of her way and she had her cheek against the man's in a minute, and her hands fondling his hair, and her happy tears running down. The man revived, and caressed his wife with his eyes, which was all he could do. I judged I might clear the den, now, and I did; cleared it of all but the family and myself. Then I said—</p>	<p>แววตาของเธอแสดงความขอบคุณ เช่นเดียวกับแววตาของสัตว์ เมื่อคุณแสดงความเมตตาต่อมันและมันรับรู้ได้ เด็กพันไปจากทางของเธอแล้ว เธอแนบแก้มของตัวเองกับแก้มของนักโทษอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงลูบผมของเขารักใคร่ น้ำตาแห่งความปีติของเธอไหลรินออกมา ชายนักโทษฟื้นขึ้น และใช้สายตาของเขาโอบกอดภรรยาไว้ ซึ่งนั่นคือทั้งหมดที่เขาทำได้ ผมได้ตกลงใจว่าจะสั่งให้คนอื่น ๆ ที่เหลือออกไปจากโพรงเล็กๆ นี้ ในตอนนี้ และผมก็ทำตามนั้นผมสั่งให้ทุกคนออกไปจากห้อง เหลือเพียงผมและครอบครัวนี้ จากนั้นผมก็พูดว่า</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“Now my friend, tell me your side of this matter; I know the other side.”</p>	<p>“เออละ ข้าอยากฟังเรื่องราวจากเจ้าบ้าง ข้าได้ฟังเรื่องจากพระนางแล้ว”</p>
<p>The man moved his head in a sign of refusal. But the woman looked pleased—as it seemed to me—pleased with my suggestion. I went on:</p>	<p>ชายนักโทษส่ายหน้าแสดงการปฏิเสธ แต่หญิงสาวดูจะยินดี เท่าที่ผมเห็น ยินดีกับคำพูดของผม ผมจึงถามต่อ</p>
<p>“You know of me?”</p>	<p>“เจ้ารู้จักข้ารึเปล่า”</p>
<p>“Yes. All do, in Arthur’s realms.”</p>	<p>“ขอรับ ทุกคนในอาณาจักรของกษัตริย์อาร์เธอร์ต่างรู้จักท่าน”</p>
<p>“If my reputation has come to you right and straight, you should not be afraid to speak.”</p>	<p>“ถ้าหากชื่อเสียงของข้าที่เจ้าได้ยินมาถูกต้องและไม่ถูกบิดเบือน เจ้าก็ไม่เห็นจะต้องกลัวที่จะเล่าเรื่องให้ข้าฟัง”</p>
<p>The woman broke in, eagerly:</p>	<p>หญิงสาวพูดแทรกอย่างร้อนรน</p>
<p>“Ah, fair my lord, do thou persuade him! Thou canst an thou wilt. Ah, he suffereth so; and it is for me—for <i>me!</i> And how can I bear it? I would I might see him die—a sweet, swift death; oh, my Hugo, I cannot bear this one!”</p>	<p>“นายท่านเจ้าคะ ได้โปรดเกลี้ยกล่อมเขาด้วย นายท่านทำได้หากนายท่านจะทำ เขาทนทรมานมานานแล้ว และเขาทำไปทั้งหมดก็เพื่อข้าเพื่อข้า! แล้วข้าจะทนอยู่ได้อย่างไร หากเป็นไปได้ ข้าอยากเห็นเขาตาย ความตายอันอ่อนหวานและรวดเร็ว อิวโกที่รัก ข้าทนเห็นเจ้าตายแบบนี้ไม่ได้!”</p>
<p>And she fell to sobbing and groveling about my feet, and still imploring. Imploring what? The man’s death? I could not quite get the</p>	<p>แล้วเธอก็ก้มตัวลงร่ำไห้และหมอบลงวิงวอนแทบเท้าของผม และยังคงร้องขอ ขออะไรนะเธอ ความตายของชายคนนี้หรือ ผมไม่เข้าใจใน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
bearings of the thing. But Hugo interrupted her and said—	สถานการณ์ต่างๆ นັก แต่ฮิวโกก็พูดขัดขึ้นมาว่า
“Peace! Ye wit not what ye ask. Shall I starve whom I love, to win a gentle death? I wend thou knewest me better.”	“เจียบเถิด! เจ้าไม่รู้ดีกว่าเจ้าขออะไร จะให้ข้าปล่อยให้คนที่ข้ารักต้องหิวโหย แล้วตัวเองได้พบความตายที่อ่อนโยนเช่นนั้นหรือ ข้าคิดว่าเจ้ารู้จักข้าดีกว่านี้”
“Well,” I said, “I can’t quite make this out. It is a puzzle. Now—“	“หยุดเถอะ” ผมพูด “ข้าสับสนไปหมดแล้ว เอาล่ะ...”
“Ah, dear my lord, an ye will but persuade him! Consider how these his tortures wound me! Oh, and he will not speak—whereas, the healing, the solace that lie in a blessed swift death—“	“นายท่านเจ้าคะ ได้โปรดเกลี้ยกล่อมเขาด้วย! โปรดพิจารณาดูว่าการทรมานเหล่านี้ทำร้ายข้าเช่นไร! แต่แล้วเขากลับไม่ยอมพูด ทั้งๆ ที่ ความตายเท่านั้นที่จะรักษาและประโลมใจเขาได้”
“What <i>are</i> you maundering about? He’s going out from here a free man and whole—he’s not going to die.”	“เจ้ากำลังพูดเพื่อเจ้ออะไร เขาจะได้ออกไปจากที่นี่อย่างคนที่เป็นอิสระและแบบมีชีวิต เขาจะไม่ตาย”
The man’s white face lit up, and the woman flung herself at me in a most surprising explosion of joy, and cried out—	ใบหน้าอันซีดขาวของนักโทษคูสว่างสดใสขึ้นมาทันที หญิงสาวโผล่เข้ามาหาผมด้วยความปลื้มปิติเป็นล้นพ้นอย่างประหลาดใจและร้องออกมาว่า
“He is saved—for it is the king’s word by the mouth of the king’s servant— Arthur, the king whose word is gold!”	“เขารอดตายแล้ว ด้วยนี่คือคำมั่นของกษัตริย์ จากปากของข้ารับใช้ในกษัตริย์อาร์เธอร์ กษัตริย์ผู้ทรงวาจาสัตย์”
“Well, then you do believe I can be	“นั่นเจ้าก็เชื่อว่าไวใจข้าได้แล้วซินะ ทำไม

ต้นฉบับ	บทแปล
trusted, after all. Why didn't you before?"	ก่อนหน้านี้นี้เจ้าไม่เชื่อล่ะ”
“Who doubted? Not I, indeed; and not she.”	“ใครกันไม่เชื่อท่าน ไม่ใช่ข้าอย่างแน่นอน และก็ไม่ใช่นาง”
“Well, why wouldn't you tell me your story, then?”	“งั้นทำไมเจ้าจึงไม่เล่าเรื่องของเจ้าให้ข้าฟัง”
“Ye had made no promise; else had it been otherwise.”	“นายท่านยังไม่ได้ให้สัญญา ไม่เช่นนั้นข้าก็จะเล่าให้ท่านฟังไปแล้ว”
“I see, I see...And yet I believe I don't quite see, after all. You stood the torture and refused to confess; which shows plain enough to even the dullest understanding that you had nothing to confess—”	“เข้าใจละ ข้าเข้าใจแล้ว แต่นั่นแหละข้าก็ยังไม่ค่อยแน่ใจอยู่ดี เจ้าทนการทรมานและไม่ยอมรับสารภาพ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน แม้แต่คนที่โง่ที่สุดก็คงคิดว่าเจ้าไม่มีอะไรต้องสารภาพ”
“I, my lord? How so? It was I that killed the deer!”	“ข้าหรือนายท่าน จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อเป็นข้าเองที่ฆ่ากวางตัวนั้น!”
“You <i>did</i> ? Oh, dear, this is the most mixed-up business that ever—”	“เจ้าเป็นคนทำงั้นหรือ ให้ตายสิ ช่างเป็นเรื่องที่สับสนที่สุดเท่าที่เคย..”
“Dear Lord, I begged him on my knees to confess, but—”	“นายท่านเจ้าคะ ข้าได้คุกเข่าขอร้องให้เขา รับสารภาพ แต่..”
“You <i>did</i> ! It gets thicker and thicker. What did you want him to do that for?”	“เจ้าขอร้องเขางั้นหรือ เรื่องมันชักจะยุ่งเหยิงเข้าไปทุกทีแล้ว เจ้าจะให้เขา รับสารภาพไปทำไม”

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“Sith it would bring him a quick death and save him all this cruel pain.”</p>	<p>“เพราะนั่นจะทำให้เขาได้ตายอย่างรวดเร็ว และไม่ต้องทรมานกับความเจ็บปวดอันโหดร้ายทั้งหมดนี้”</p>
<p>“Well—yes, there is reason in that. But <i>he</i> didn’t want the quick death.”</p>	<p>“ใช่ มันก็มีเหตุผล แต่เขาไม่อยากจะตายอย่างรวดเร็ว”</p>
<p>“He? Why, Of a surety he <i>did</i>.”</p>	<p>“เขานะหรือ ไม่ดอ ก เขาต้องการเช่นนั้นแน่ๆ”</p>
<p>“Well, then, why in the world <i>didn’t</i> he confess?”</p>	<p>“จ้ะแล้วทำไมเขาไม่รับสารภาพ”</p>
<p>“Ah, sweet sir, and leave my wife and chick without bread and shelter?”</p>	<p>“นายท่านผู้เมตตา แล้วจะให้ข้าทั้งภรรยาและลูกให้อดอยากและไร้บ้านหรือขอรับ”</p>
<p>“Oh, heart of gold, now I see it! The bitter law takes the convicted man’s estate and beggars his widow and his orphans. They could torture you to death, but without conviction or confession they could not rob your wife and baby. You stood by them like a man; and <i>you</i>—true wife and true woman that you are—you would have bought him release from torture at cost to yourself of slow starvation and death—well, it humbles a body to think what your sex can do when it comes to self-sacrifice. I’ll book you both for my colony; you’ll like it there; it’s a Factory where I’m going to turn groping and grubbing automata into <i>men</i>.”</p>	<p>“เจ้านี่น้ำใจงามจริงๆ ที่นี้ข้าก็เข้าใจแล้ว กฎหมายอันโหดร้ายริบเอาที่ดินของนักโทษไป ทิ้งให้ลูกเมียอดอยาก พวกเขาจะทรมานเจ้าจนตาย แต่เพราะไม่มีความผิดหรือคำสารภาพ พวกเขา ก็จะปล้นลูกเมียของเจ้าไม่ได้ เจ้ายืนหยัดต่อสู้เพื่อลูกเมียสมกับเป็นลูกผู้ชาย ส่วนเจ้า ก็เป็นผู้ชีวิตและหญิงที่ซื่อสัตย์ เจ้าเลือกที่จะปลดปล่อยเขาจากทัณฑ์ทรมาน โดยที่เจ้าเองจะต้องอดอยากและตายอย่างช้าๆ มันทำให้ผู้คนต้องยอมนับถือผู้หญิงในเรื่องความเสียสละ ข้าจะให้เจ้าทั้งสองไปอยู่ในเขตของข้า เจ้าจะต้องชอบ เพราะที่นั่นคือโรงฝึกที่ข้าจะฝึกพวกแรงงานที่ทำงานอย่างซังกะตายซึ่งกำลังคล้ำทางและแสวงหาให้เป็นมนุษย์ที่มีความคิด”</p>

5.5 The Battle of the Sand Belt

ต้นฉบับ	บทแปล
<p style="text-align: center;">CHAPTER XLIII <i>The Battle of the Sand Belt</i></p> <p>In Merlin's Cave—Clarence and I and fifty-two fresh bright, well-educated, clean-minded young British boys. At dawn I sent an order to the factories and to all our great works to stop operations and remove all life to a safe distance, as everything was going to be blown up by secret mines, <i>“and no telling at what moment—therefore, vacate at once.”</i> These people knew me, and had confidence in my word. They would clear out without waiting to part their hair, and I could take my own time about the explosion. You couldn't hire one of them to go back during the century, if the explosion was still impending.</p>	<p style="text-align: center;">บทที่ 43 <i>ศึกเหินทราย</i></p> <p>แคลเรนซ์และผมรวมทั้งเด็กหนุ่มอังกฤษที่ได้รับการศึกษาอย่างดีและจิตใจยังสะอาด 52 คน อยู่ในถ้ำของเมอร์ลิน ตอนรุ่งสางผมส่งคำสั่งไปยังโรงงานและกิจการอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของเราให้หยุดดำเนินการ และเคลื่อนย้ายทุกชีวิตออกไปยังที่ปลอดภัยที่อยู่ไกลออกไป เพราะทุกอย่างจะถูกระเบิดโดยกับระเบิดที่ซ่อนไว้ <i>“และไม่แจ้งว่าเมื่อใด ฉะนั้นจงอพยพออกไปทันที”</i> คนพวกนี้รู้จักผม และมั่นใจในคำพูดของผม พวกเขาจะชนทุกอย่างออกไปโดยไม่หยุดรอแม้กระทั่งจะแสบผม และผมจะได้ใช้เวลาเรื่องการระเบิดโดยไม่ต้องรีบเร่ง คุณไม่สามารถจ้างคนใดคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาให้กลับไประหว่างศตวรรษนี้ หากระเบิดยังคงกำลังจะถูกจุด</p>
<p>We had a week of waiting. It was not dull for me, because I was writing all the time. During the first three days, I finished turning my old diary into this narrative form; it only required a chapter or so to bring it down to date. The rest of the week I took up in writing letters to my wife. It was always my habit to write to Sandy every day, whenever we were separate, and now I kept up the habit for love of it, and of her, though I couldn't do anything with the letters, of course, after I had written them. But it put in the time, you see, and was almost like talking; it was almost as if I was saying, “Sandy, if you and Hello-Central were here in the cave, instead of</p>	<p>เรามีเวลารอ 1 สัปดาห์ สำหรับผมมันไม่น่าเบื่อ เพราะผมเขียนตลอดเวลา ในช่วงเวลา 3 วันแรกผมเรียบเรียงบันทึกเก่าของตัวเองให้เป็นรูปแบบการเล่าเรื่องนี้จนเสร็จ เหลือแค่อีก 1 หรือ 2 บทก็จะทันกับเวลาปัจจุบัน เวลาที่เหลือในช่วงสัปดาห์ผมใช้ไปกับการเขียนจดหมายถึงภรรยาของผม ตามปกติก็เป็นกิจวัตรของผมอยู่แล้วที่จะเขียนจดหมายไปหาแซนดี้ทุกวันเมื่อเราต้องแยกจากกัน และตอนนี้ผมยังคงรักซากิจวัตรนั้นเอาไว้ เพราะความรักในกิจวัตรนั้นและความรักในตัวเธอ แม้ว่าผมจะทำอะไรกับจดหมายไม่ได้ แน่นนอน หลังจากที่เขียนแล้ว แต่มันได้ฆ่าเวลา คุณก็รู้ และยังเหมือนกับการพูดคุย มันเกือบจะเหมือนกับว่าผมกำลังพูดว่า <i>“แซนดี้ หากเธอและฮัลโล-เซ็นทรัลอยู่ที่ถ้ำนี้ด้วย แทนที่จะเป็นแค่</i></p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>only your photographs, what good times we could have!" And then, you know, I could imagine the baby goo-gooing something out in reply, with its fists in its mouth and itself stretched across its mother's lap on its back, and she a-laughing and admiring and worshiping, and now and then tickling under the baby's chin to set it cackling, and then maybe throwing in a word of answer to me herself—and so on and so on—well, don't you know, I could sit there in the cave with my pen, and keep it up, that way, by the hour with them. Why, it was almost like having us all together again.</p>	<p>ภาพถ่าย เราคงจะมีความสุขมาก!" และผมคงจะสามารถนึกภาพลูกส่งเสียงอ้อแอ้ตอบบางอย่างกลับมา พร้อมกับบอมก่าปิ่นในปาก ขณะนอนอยู่บนตักของแม่ แชนดี้เองก็หัวเราะ ชื่นชม บูชา และจิกจี้ที่คางของลูกครึ่งแล้วครึ่งเล่าเพื่อให้ลูกหัวเราะ เอ็กอ้าก และบางทีเธออาจจะพูดตอบผมมาเอง และอื่นๆ อีกสารพัด คุณคงไม่รู้ว่ามีผมสามารถนั่งอยู่ตรงนั้นในถ้ำพร้อมกับมือจับปากกาและเขียนไปได้เรื่อยๆ อยู่อย่างนั้น แฮ็ มันทําให้รู้สึกเหมือนครอบครัวของเราอยู่ด้วยกันอีกครั้ง</p>
<p>I had spies out, every night, of course, to get news. Every report made things look more and more impressive. The hosts were gathering, gathering; down all the roads and paths of England the knights were riding, and priests rode with them, to hearten these original Crusaders, this being the Church's war. All the nobilities, big and little, were on their way, and all the gentry. This was all as was expected. We should thin out this sort of folk to such a degree that the people would have nothing to do but just step to the front with their republic and—</p>	<p>ผมส่งสายลับออกไปทุกคืน แน่นนอน เพื่อหาข่าว ทุกๆ รายงานข่าวทำให้อะไรๆ ดูน่าประทับใจยิ่งขึ้นทุกครั้ง กองทัพเริ่มรวบรวมกำลังพลมากขึ้นเรื่อยๆ ตามถนนหนทางและทางสัญจรทั่วอังกฤษมีอัศวินขี่ม้าออกไปพร้อมกับพระเพื่อปลุกใจให้บรรดานักรบที่ต่อสู้เพื่อศาสนาขนานแท้เพื่อให้สงครามครั้งนี้กลายเป็นสงครามเพื่อศาสนจักร ชนชั้นสูงไม่ว่าตำแหน่งสูงหรือต่ำ รวมทั้งเหล่าสุภาพบุรุษสูงศักดิ์ต่างกำลังมุ่งหน้ามา ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่อยู่ในความคาดหมาย เราจะต้องกำจัดคนพวกนี้ออกไป จนกระทั่งชาวบ้านไม่มีอะไรทำนอกจากก้าวออกมาพร้อมกับสาธารณรัฐและ...</p>
<p>Ah, what a donkey I was! Toward the end of the week I began to get this large and disenchanting fact through my head: that the mass of the nation had swung their caps and shouted for the republic for about one day, and there an end! The Church, the nobles, and the gentry then turned one grand, all-disapproving frown upon them and shriveled them into sheep! From that moment the sheep had begun to</p>	<p>โอ้ ผมโง่อะไรอย่างนี้! ก่อนจะสิ้นสัปดาหฺ์ผมถึงเริ่มมองเห็นความจริงที่ยิ่งใหญ่และไม่น่าอภิมรณย์นี้ในหัว ความจริงที่ว่ากลุ่มประชาชนจะพากันโบกหมวกและกู่ร้องยินดีไปกับสาธารณรัฐอยู่ได้วันเดียว และนั่นคือจุดจบ! จากนั้นศาสนจักร ชนชั้นสูง และผู้สูงศักดิ์หันไปทำหน้าที่วัวควมดอย่างหนักแสดง ความไม่พอใจใส่คนเหล่านั้น และเสกให้พวกนั้นกลายเป็นแกะ! จากนั้นพวกแกะจะรวมตัวกันเป็นฝูง หรือก็คือบรรดาค่ายทั้งหลาย เสนอชีวิตอันไร้ค่าและ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>gather to the fold—that is to say, the camps—and offer their valueless lives and their valuable wool to the “righteous cause.” Why, even the very men who had lately been slaves were in the “righteous cause,” and glorifying it, praying for it, sentimentally slobbering over it, just like all the other commoners. Imagine such human muck as this; conceive of this folly!</p>	<p>ชนอันมีค่าของมันให้กับ “อุดมการณ์ที่สมควร” ให้ตายซิ แม้แต่ผู้คนที่ได้ถูกทำให้กลายเป็นทาสเมื่อเร็วๆ นี้ ก็จะร่วม “อุดมการณ์ที่สมควร” พร้อมทั้งสรรเสริญมัน สวดมนตร์ภาวนาให้กับมัน ฟุ่มพวยอย่างอ่อนไหวไปกับมันไม่ต่างจากสามัญชนทั้งหมดอื่นๆ ลองนึกภาพมนุษย์เศษปฏิภูลพวกนี้ดูสิ ลองนึกถึงเรื่องโง่งงนี่สิ!</p>
<p>Yes, it was now “Death to the Republic!” everywhere—not a dissenting voice. All England was marching against us! Truly this was more than I had bargained for.</p>	<p>ใช่ ตอนนี้เป็น “สาธารณรัฐจล่มจม” ทุกหนแห่ง ไม่มีสักเสียงที่คัดค้าน ประเทศอังกฤษทั้งประเทศกำลังเคลื่อนพลมาต่อสู้กับเรา! นี่มันยิ่งกว่าที่ผมได้คาดการณ์ไว้ตามแผนเสียอีก</p>
<p>I watched my fifty-two boys narrowly; watched their faces, their walk, their unconscious attitudes: for all these are a language—a language given us purposely that it may betray us in times of emergency, when we have secrets which we want to keep. I knew that that thought would keep saying itself over and over again in their minds and hearts, <i>All England is marching against us!</i> and evermore strenuously imploring attention with each repetition, ever more sharply realizing itself to their imaginations, until even in their sleep they would find no rest from it, but hear the vague and flitting creatures of their dreams say, <i>All England—ALL ENGLAND—is marching against you!</i> I knew all this would happen; I knew that ultimately the pressure would become so great that it would compel utterance; therefore, I must be ready with an answer at that time—an answer well chosen and tranquilizing.</p>	<p>ผมมองดูเด็ก ๆ ทั้ง 52 คนของผมอย่างพิถีพิถะระหัดทั้งไปหน้า การเดิน และท่าทางของพวกเขาในขณะที่ไม่ระวังตัว เพราะทั้งหมดนี้คือภาษา ภาษาที่บอกกับเราอย่างตั้งใจว่ามันอาจจะทรยศเราในยามคับขัน เมื่อเรามีความลับที่ต้องการรักษาไว้ ผมรู้ว่าความคิดนั้นจะต้องก้องอยู่ในสมองและหัวใจของพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า อังกฤษทั้งประเทศกำลังเคลื่อนพลมาต่อสู้กับเรา! และความสนใจที่อ่อนวอนอย่างมูมานะไม่จบสิ้น แต่ครั้งที่เสียงนั้นดังซ้ำ มันก็จะยิ่งปรากฏชัดเจนขึ้นในจินตนาการของพวกเขา จนกระทั่งในยามหลับเขาพักผ่อนจากเสียงนั้นไม่ได้ แต่ได้ยินสิ่งที่เลื่อนรางและแวบไปมาของความความฝันพูดว่าอังกฤษทั้งประเทศ อังกฤษทั้งประเทศ กำลังเคลื่อนพลมาต่อสู้กับเจ้า! ผมรู้ว่าทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้น ผมรู้ว่าในที่สุดความกดดันนี้จะมากขึ้นจนบังคับให้พวกเขาต้องพูดออกมา ดังนั้นผมต้องเตรียมพร้อมที่จะตอบพวกเขาเมื่อถึงเวลานั้น คำตอบที่เลือกสรรอย่างดีและทำให้สงบลง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>I was right. The time came. They <i>had</i> to speak. Poor lads, it was pitiful to see, they were so pale, so worn, so troubled. At first their spokesman could hardly find voice or words; but he presently got both. This is what he said—and he put it in the neat modern English taught him in my schools:</p>	<p>ผมคิดถูก เวลานั้นมาถึงแล้ว พวกเขาต้องพูด เหล่าหนุ่มน้อยที่หน้าสงสาร พวกเขาดูซีดเซียว เหนื่อยล้า และสับสนเหลือเกิน ในตอนแรกตัวแทนของพวกเขาเกือบไม่สามารถเปล่งเสียงหรือหาถ้อยคำได้ แต่ขณะนี้เขาทำได้ทั้งสองอย่างแล้ว นี่คือนี่สิ่งที่เขาพูด เขาเรียบเรียงถ้อยคำโดยใช้ภาษาอังกฤษยุคใหม่อย่างดีเยี่ยมแบบที่ได้รับการสอนในโรงเรียนของผม</p>
<p>“We have tried to forget what we are—English boys! We have tried to put reason before sentiment, duty before love; our minds approve, but our hearts reproach us. While apparently it was only the nobility, only the gentry, only the twenty-five or thirty thousand knights left alive out of the late wars, we were of one mind, and undisturbed by any troubling doubt; each and every one of these fifty-two lads who stand here before you, said, ‘They have chosen—it is their affair.’ But think—the matter is altered—<i>all England is marching against us!</i> Oh, sir, consider! Reflect! These people are our people, they are bone of our bone, flesh of our flesh, we love them—do not ask us to destroy our nation!”</p>	<p>“พวกเราพยายามจะลืมว่าเราคือเยาวชนชาวอังกฤษ พยายามให้เหตุผลมาก่อนความรู้สึกหน้าทีมาก่อนความรัก แม้ว่าสมองของเราจะยอมรับ แต่หัวใจกลับตำหนิเรา ถ้าเห็นอยู่ว่ามีเพียงขุนนาง ผู้สูงศักดิ์ และอัศวินที่รอดชีวิตจากสงครามที่ผ่านไปอีก 25,000 หรือ 30,000 คน พวกเราคงจะมีฉันทานุมัติ และไม่ถูกรบกวนโดยข้อกังขาใดๆ พวกเราแต่ละคนในจำนวนทั้ง 52 คน ซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าท่านสามารถพูดได้ว่า “พวกเขาเลือกแล้ว—มันเป็นเรื่องของพวกเขา” แต่คิดดูเถิด เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไปแล้ว <i>อังกฤษทั้งประเทศกำลังเคลื่อนพลมาต่อสู้กับเรา!</i> ท่านได้โปรดไตร่ตรอง! ทบทวน! คนพวกนี้คือพวกพ้องของเรา พวกเขาคือกระดูกของกระดูกเรา เลือดเนื้อของเลือดเนื้อเรา เรารักพวกเขา โปรดอย่าได้ขอให้เราทำลายประเทศของเราเลย!”</p>
<p>Well, it shows the value of looking ahead, and being ready for a thing when it happens. If I hadn't foreseen this thing and been fixed, that boy would have had me—I couldn't have said a word. But I was fixed. I said:</p>	<p>นี่แหละคือประโยชน์ของการมีวิสัยทัศน์ และเตรียมพร้อมกับเรื่องที่จะเกิดขึ้น หากผมมองไม่เห็นเรื่องนี้มาก่อน และเตรียมรับมือไว้พร้อม ผมคงต้องพ่ายแพ้แก่เด็กพวกนี้ ผมคงไม่รู้จะพูดอะไร แต่ผมพร้อมรับมืออยู่แล้ว และพูดว่า</p>
<p>“My boys, your hearts are in the right place, you have thought the worthy thought, you</p>	<p>“เด็ก ๆทั้งหลายของข้า เจ้าคิดถูก ทำถูกแล้ว เจ้าได้คิดในสิ่งที่ประเสริฐและทำสิ่งล้ำค่า เจ้าคือ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>have done the worthy thing. You are English boys, you will remain English boys, and you will keep that name unsmirched. Give yourselves no further concern, let your minds be at peace. Consider this: while all England <i>is</i> marching against us, who is in the van? Who, by the commonest rules of war, will march in the front? Answer me.”</p>	<p>ชาวอังกฤษ เจ้ายังเป็นชาวอังกฤษ และจะไม่ทำให้ชื่อนั้นต้องต่างพร้อย อย่ากังวลไปอีกเลย ทำให้สงบลงคิดถึง ขณะที่อังกฤษทั้งประเทศกำลังเคลื่อนพลมาต่อสู้กับเรา ใครกันอยู่ในทัพหน้า ตามกฎสามัญที่สุดของสงครามใครที่ต้องเดินอยู่ในแนวหน้า ตอบมาซิ”</p>
<p>“The mounted host of mailed knights.”</p>	<p>“กองทัพอัศวินที่สวมชุดเกราะขอรับ”</p>
<p>“True. They are 30,000 strong. Acres deep, they will march. Now, observe: none but <i>they</i> will ever strike the sand belt! Then there will be an episode! Immediately after, the civilian multitude in the rear will retire, to meet business engagements elsewhere. None but nobles and gentry are knights, and <i>none but these</i> will remain to dance to our music after that episode. It is absolutely true that we shall have to fight nobody but these thirty thousand knights. Now speak, and it shall be as you decide. Shall we avoid the battle, retire from the field?”</p>	<p>“ถูกต้อง พวกเขาเป็นกำลังพล 30,000 นายที่เข้มแข็ง กองทัพยาวหลายเอเคอร์นี้จะบุกเข้ามา ที่นี้ฟังให้ดี ไม่มีใครนอกจากพวกนี้ที่จะเข้าโจมตีเนนทราย! จากนั้นก็จะเป็นเหตุการณ์หนึ่ง! ทันทีหลังจากนั้นกลุ่มชาวบ้านในแนวหลังจะล่าถอยเพื่อไปทำกิจธุระของตัวเองที่อื่น จะมีก็แต่พวกขุนนางและสุภาพบุรุษชั้นสูงเท่านั้นที่เป็นอัศวิน และจะมีก็แต่พวกนี้เท่านั้นที่ยังทำตามที่เราต้องการหลังจากเหตุการณ์นั้น เป็นความจริงที่สุดที่เราจะไม่ต้องสู้กับใครอื่นนอกจากอัศวิน 30,000 นายนี้เท่านั้น เขาจะงูพุดมา ข้าจะให้เป็นไปตามที่เจ้าตัดสินใจ เราควรจะหลีกเลี่ยงการรบและล่าถอยจากสนามรบหรือไม่”</p>
<p>“NO!!!”</p>	<p>“ไม่!!!”</p>
<p>The shout was unanimous and hearty.</p>	<p>พวกเขาพร้อมใจกันตอบอย่างเป็นเอกฉันท์และแข็งขัน</p>
<p>“Are you—are you—well, afraid of these thirty thousand knights?”</p>	<p>“แล้วพวกเจ้า พะ พวกเจ้า เอ่อ กลัวอัศวิน 30,000 นายนี้รึเปล่า”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>That joke brought out a good laugh, the boys' troubles vanished away, and they went gaily to their posts. Ah, they were a darling fifty-two! As pretty as girls, too.</p>	<p>มุขตลกของผมทำให้พวกเด็กๆ หัวเราะกันใหญ่ ความกังวลใจของพวกเขามลายหายไปสิ้น พวกเขากลับไปประจำที่อย่างร่าเริง เด็กๆ 52 คนที่น่าเอ็นดู! และยังคงมารวากับเด็กสาว</p>
<p>I was ready for the enemy, now. Let the approaching big day come along—it would find us on deck.</p>	<p>ผมพร้อมรับมือกับข้าศึกแล้วตอนนี้ ขอให้วันสำคัญนั้นมาถึงเสียเลย เราพร้อมอยู่แล้ว</p>
<p>The big day arrived on time. At dawn the sentry on watch in the corral came into the cave and reported a moving black mass under the horizon, and a faint sound which he thought to be military music. Breakfast was just ready; we sat down and ate it.</p>	<p>วันสำคัญมาถึงตรงเวลา ตอนรุ่งสาง ทหารยามที่เข้าเวรอยู่ตรงคอกสัตว์เกิดการฉิ่งเข้ามาในถ้ำ และรายงานว่ามีกลุ่มก้อนดำทะมึนเคลื่อนเข้ามาจากใต้เส้นขอบฟ้า และมีเสียงที่พวกเขาคิดว่าเป็นเสียงดนตรีของกองทัพที่ตั้งแวงมา อาหารมื้อเช้าเพิ่งจะพร้อม เรานั่งลงและกินอาหารเช้า</p>
<p>This over, I made the boys a little speech, and then sent out a detail to man the battery, with Clarence in command of it.</p>	<p>หลังมื้อเช้า ผมกล่าวสุนทรพจน์เล็กน้อยแก่พวกเด็กๆ และส่งรายละเอียดในการจัดกำลังกองร้อยทหารโดยมีแคลเรนซ์คอยบัญชาการ</p>
<p>The sun rose presently and sent its unobstructed splendors over the land, and we saw a prodigious host moving slowly toward us, with the steady drift and aligned front of a wave of the sea. Nearer and nearer it came, and more and more sublimely imposing became its aspect; yes, all England were there, apparently. Soon we could see the innumerable banners fluttering, and then the sun struck the sea of armor and set it all aflash. Yes, it was a fine sight; I hadn't ever seen anything to beat it.</p>	<p>ขณะนี้พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว และส่องแสงอันยิ่งใหญ่ที่ไม่มีอะไรกันขวางได้ทั่วผืนดิน เรามองเห็นกองทัพขนาดมหึมาค่อยๆ เคลื่อนตรงมาทางเราอย่างช้าๆ ด้วยความเร็วคงที่และแถวหน้าที่เรียงเป็นเส้นตรงของคลื่นในทะเล ยิ่งกองกำลังใกล้เข้ามาเท่าไร ภาพที่เห็นก็ยิ่งดูน่าเกรงขามมากขึ้นเท่านั้น ใช่แล้ว เห็นได้ชัดว่าอังกฤษทั้งประเทศอยู่ตรงนั้น ไม่ใช่เราสามารถมองเห็นธงทิวจำนวนนับไม่ถ้วนโบกสะบัดไปมา และจากนั้นแสงอาทิตย์ก็ส่องกระทบทะเลเกราะ ทำให้เกิดประกายวิบวับไปทั่ว ใช่ ผมยอมรับว่าเป็นภาพที่ล้ำเลิศ ผมยังไม่เคยเห็นอะไรที่งดงามกว่า</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>At last we could make out details. All the front ranks, no telling how many acres deep, were horsemen—plumed knights in armor. Suddenly we heard the blare of trumpets; the slow walk burst into a gallop, and then—well, it was wonderful to see! Down swept that vast horseshoe wave—it approached the sand belt—my breath stood still; nearer, nearer—the strip of green turf beyond the yellow belt grew narrow—narrower still—became a mere ribbon in front of the horses—then disappeared under their hoofs. Great Scott! Why, the whole front of that host shot into the sky with a thundercrash, and became a whirling tempest of rags and fragments; and along the ground lay a thick wall of smoke that hid what was left of the multitude from our sight.</p>	<p>ในที่สุดเราก็ประมวลรายละเอียดของกองทหารนี้ได้ กองกำลังแถวหน้าซึ่งไม่สำคัญว่ายาวกี่เอเคอร์ เป็นกองทหารม้า อัศวินในชุดเกราะติดขนนกทันใดนั้นเราได้ยินเสียงแตรของทรัมเป็ต การเดินเหยาะๆ เปลี่ยนเป็นเร่งความเร็วขึ้นฉับพลัน กลายเป็นการควบตะบึง และแล้ว มันช่างน่ามหัศจรรย์ที่ได้เห็น เสียงเกือกม้าจำนวนมหาศาลนั้น เคลื่อนลงมาอย่างรวดเร็ว มันเข้ามาใกล้เนินทรายขึ้นเรื่อยๆ ผมกลับหายใจ ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา แฉกหญ้าสีเขียวที่อยู่เลยเขตทุ่งหญ้าสีเหลืองแคบลง แคบลงทุกที จนกลายเป็นเพียงแถบริบบิ้นเบื้องหน้าม้า จากนั้นก็หายไปใต้เกือกม้า โอโห! ให้ตายเถอะ แถวหน้าทั้งแถวของกองทัพนั้นลอยละลิวขึ้นฟ้าด้วยเสียงตูดังสนั่นครั้งเดียว กลายเป็นลมหมุนรุนแรงของเศษผ้าและเศษซากต่างๆ และตามพื้นมีกลุ่มควันหนาที่บดบังสิ่งที่เหลืออยู่ของกองทหารจากสายตาของเรา</p>
<p>Time for the second step in the plan of campaign! I touched a button, and shook the bones of England loose from her spine!</p>	<p>ถึงเวลาเริ่มแผนการรบขั้นที่ 2 แล้ว! ผมกดปุ่ม และทำให้กระดูกของแผ่นดินอังกฤษสั่นสะเทือนเลื่อนลั่นจนหลุดออกจากสันหลัง!</p>
<p>In that explosion all our noble civilization-factories went up in the air and disappeared from the earth. It was a pity, but it was necessary. We could not afford to let the enemy turn our own weapons against us.</p>	<p>แรงระเบิดนั้นทำให้โรงงานแห่งอารยธรรมอันสูงส่งของเราหายไปในอากาศและสูญสิ้นไปจากโลก มันน่าเสียดาย แต่ก็จำเป็น เราไม่สามารถปล่อยให้ศัตรูใช้อาวุธของเราเองมาเล่นงานเราได้</p>
<p>Now ensued one of the dullest quarter hours I had ever endured. We waited in a silent solitude enclosed by our circles of wire, and by a circle of heavy smoke outside of these. We couldn't see over the wall of smoke, and we</p>	<p>ตอนนี้เวลาช่วงแต่ละ 15 นาทีที่ทรมานหมองที่สุดเท่าที่ผมเคยเผชิญก็ตามมา เรารอคอยในที่ห่างไกลจากสายตาคนอันเจียบสดจืดที่ล้อมรอบด้วยวงล้อมสายไฟของเรา และวงล้อมของกลุ่มควันหนาแน่นที่รอบนอก เรามองข้ามเหนือกำแพงควัน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>couldn't see through it. But at last it began to shred away lazily, and by the end of another quarter hour the land was clear and our curiosity was enabled to satisfy itself. No living creature was in sight! We now perceived that additions had been made to our defenses. The dynamites had dug a ditch more than a hundred feet wide, all around us, and cast up an embankment some twenty-five feet high on both borders of it. As to destruction of life, it was amazing. Moreover, it was beyond estimate. Of course we could not <i>count</i> the dead, because they did not exist as individuals, but merely as homogeneous protoplasm, with alloys of iron and buttons.</p>	<p>ไม่ได้ และเราก็มองทะลุผ่านไปไม่ได้ แต่ในที่สุดมันก็ค่อยๆ สลายไปอย่างอ้อยอิ่ง และอีก 15 นาทีต่อมาพื้นที่ก็ปลอดโปร่ง และความอยากรู้อยากเห็นของเรา ก็ได้รับการตอบสนอง ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดให้เห็น! เราเห็นแล้วว่ามียิ่งเพิ่มเติมขึ้นในแนวป้องกันของเราระเบิดไดนาไมต์ทำให้เกิดหลุมกว้างกว่า 100 ฟุตรอบๆ เรา และเกิดคันดินที่แต่ละด้านสูง 25 ฟุตในแง่พลังในการสังหารมันน่าอัศจรรย์ ยิ่งไปกว่านั้นมันยังเกินกว่าจะประมาณได้ แน่หนอนเราไม่สามารถนับจำนวนศพได้ เพราะศพไม่เป็นรูปเป็นร่าง เป็นเพียงเศษซากที่รวมกันเป็นของเหลวที่รวมเอาทั้งเหล็กและกระดุมอยู่ด้วย</p>
<p>No life was in sight, but necessarily there must have been some wounded in the rear ranks, who were carried off the field under cover of the wall of smoke; there would be sickness among the others—there always is, after an episode like that. But there would be no reinforcements; this was the last stand of the chivalry of England; it was all that was left of the order, after the recent annihilating wars. So I felt quite safe in believing that the utmost force that could for the future be brought against us would be but small; that is, of knights. I therefore issued a congratulatory proclamation to my army in these words:</p>	<p>ไม่มีชีวิตใดให้เห็น แต่ต้องมีผู้บาดเจ็บในแถวหลังที่ถูกอุ้มออกไปจากสนามรบโดยพรางตัวออกไปภายใต้กำแพงควัน คนอื่นๆ จะต้องรู้สึกคลื่นเหียน ผู้คนมักเป็นอย่างนั้นหลังจากเหตุการณ์ทำนองนี้ แต่คงไม่มีกำลังสนับสนุน เพราะนี่คือการเผชิญหน้าครั้งสุดท้ายของระบบอัศวินอังกฤษ มันคือทั้งหมดที่เหลือของระเบียบปฏิบัติหลังจากสงครามทำลายล้างครั้งใหญ่เมื่อไม่นาน ผมจึงรู้สึกค่อนข้างปลอดภัยด้วยการเชื่อว่ากองกำลังมากที่สุดที่จะมาสู้กับเรา ในอนาคตจะเป็นเพียงแค่อองกำลังขนาดเล็ก นั่นคือพวกอัศวิน กองกำลังที่จะมาสู้กับเรา คงจะเป็นกองกำลังจำนวนไม่มาก และเป็นพวกอัศวิน ผมจึงได้ออกประกาศแสดงความยินดีไปยังกองทัพของผม ดังนี้</p>
<p>SOLDIERS, CHAMPIONS OF HUMAN LIBERTY AND EQUALITY: Your General congratulates you! In the pride of his strength and the vanity of his renown, an arrogant enemy came against you. You were ready. The conflict was brief; on your side, glorious. This mighty</p>	<p>ทหารทั้งหลาย ผู้ปกป้องเสรีภาพ และความเสมอภาคของมนุษยชาติ นายพลของท่านขอแสดงความยินดี! พละกำลังและชื่อเสียงของเขาทำให้ศัตรูผู้ทะนงตนเข้ามาต่อกรกับท่าน ท่านทั้งหลายพร้อมอยู่แล้ว การต่อสู้จึงไม่ยาวนานและจบลงด้วย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>victory having been achieved utterly without loss, stands without example in history. So long as the planets shall continue to move in their orbits, the BATTLE OF THE SAND BELT will not perish out of the memories of men.</p> <p style="text-align: center;">THE BOSS.</p>	<p>ชัยชนะของท่าน ชัยชนะยิ่งใหญ่ที่ได้มาอย่างเด็ดขาด โดยไม่มีการสูญเสีย ไม่เหตุการณ์ใดในประวัติศาสตร์ จะเสมอเหมือน ฉะนั้นตราบเท่าที่ดาวเคราะห์ต่างๆ ยังคงหมุนอยู่ในวงโคจร ศึกเห็นทรายจะไม่มีทางลบ เลือนไปจากความทรงจำของมนุษย์</p> <p style="text-align: right;">นายใหญ่</p>
<p>I read it well, and the applause I got was very gratifying to me. I then wound up with these remarks:</p>	<p>ผมอ่านประกาศได้ดี และเสียงปรบมือที่ได้รับก็ทำให้ผมพอใจเป็นอย่างมาก ผมจึงปิดท้ายด้วยการตั้งข้อสังเกตว่า</p>
<p>“The war with the English nation, as a nation, is at an end. The nation has retired from the field and the war. Before it can be persuaded to return, war will have ceased. This campaign is the only one that is going to be fought. It will be brief—the briefest in history. Also the most destructive to life, considered from the standpoint of proportion of casualties to numbers engaged. We are done with the nation; henceforth we deal only with the knights. English knights can be killed, but they cannot be conquered. We know what is before us. While one of these men remains alive, our task is not finished, the war is not ended. We will kill them all.” [Loud and long continued applause.]</p>	<p>“สงครามกับประชาชาติอังกฤษในฐานะประเทศได้จบลงแล้ว ประชาชนได้ล่าถอยออกจากสนามรบและการรบ ก่อนที่พวกเขาจะถูกหว่านล้อมให้กลับมา สงครามก็จะจบลงแล้ว นี่เป็นแผนการรบเพียงแผนเดียวที่จะใช้ มันจะใช้ระยะเวลาอันสั้น สั้นที่สุดในประวัติศาสตร์ และเป็นการทำลายล้างสูงที่สุดเมื่อคำนวณจากสัดส่วนของผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตกับจำนวนของทหารที่ใช้ในการรบ เราทำสงครามกับประเทศเสร็จสิ้นแล้ว จากนี้ไปเราจะสู้แต่กับอัศวิน อัศวินอังกฤษยอมตาย แต่ไม่ยอมสวามิภักดิ์ เรารู้ว่ากำลังเผชิญหน้ากับอะไรต่อไป ขณะที่หนึ่งในอัศวินยังมีชีวิตอยู่ภารกิจของเราก็ยังไม่เสร็จสิ้น สงครามยังไม่สิ้นสุด เราจะสังหารพวกเขาให้สิ้นซาก (เสียงปรบมือดังสนั่นดำเนินไปอย่างยาวนาน)</p>
<p>I picketed the great embankments thrown up around our lines by the dynamite explosion—merely a lookout of a couple of boys to announce the enemy when he should appear again.</p>	<p>ผมเดินลาดตระเวนบริเวณคันดินขนาดมหึมาที่เกิดขึ้นรอบที่มั่นของเราจากแรงระเบิดไดนาไมต์ เพื่อสังเกตการณ์เพื่อไว้สำหรับเด็ก 2-3 คนจะได้แจ้งเตือนเมื่อมีข้าศึกเข้ามาอีก</p>
<p>Next, I sent an engineer and forty men</p>	<p>จากนั้นผมก็ส่งวิศวกรและทหารอีก 40 คน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>to a point just beyond our lines on the south, to turn a mountain brook that was there, and bring it within our lines and under our command, arranging it in such a way that I could make instant use of it in an emergency. The forty men were divided into two shifts of twenty each, and were to relieve each other every two hours. In ten hours the work was accomplished.</p>	<p>ไปยังจุดที่อยู่เลยแนวรบของเราออกไปทางใต้เพื่อเปลี่ยนเส้นทางของธารน้ำจากภูเขาที่อยู่บริเวณนั้นให้เข้ามายังแนวรบของเรา เพื่อจะได้ควบคุมไว้ใช้ในเวลาฉุกเฉินได้ทันที ทหาร 40 คนถูกแบ่งเป็น 2 กะๆ ละ 20 คน โดยต้องผลัดเวรทุก 2 ชั่วโมง ใน 10 ชั่วโมงงานก็เสร็จ</p>
<p>It was nightfall, now and I withdrew my pickets. The one who had had the northern outlook reported a camp in sight, but visible with the glass only. He also reported that a few knights had been feeling their way toward us, and had driven some cattle across our lines, but that the knights themselves had not come very near. That was what I had been expecting. They were feeling us, you see; they wanted to know if we were going to play that red terror on them again. They would grow bolder in the night, perhaps. I believed I knew what project they would attempt, because it was plainly the thing I would attempt myself if I were in their places and as ignorant as they were. I mentioned it to Clarence.</p>	<p>ขณะนี้ค่ำแล้ว ผมกลับมาจากลาดตระเวนทหารที่เฝ้ายามอยู่ทางเหนือรายงานมาว่าเห็นค่ายทหาร แต่อยู่ในระยะไกลที่มองเห็นด้วยกล้องส่องทางไกลเท่านั้น เขายังรายงานอีกว่าพบเห็นอัศวินจำนวนหนึ่งคลำทางตรงมาที่เรา และต้อนวัวผ่านแนวรบของเราไป โดยพวกอัศวินเองไม่ได้เข้ามาใกล้มากนัก นั่นคือสิ่งที่ผมได้คาดเอาไว้ พวกเขากำลังหยั่งเชิงเรา คืออย่างนี้ พวกเขายากรู้ว่าเราจะใช้ระเบิดกับพวกเขาอีกหรือไม่ บางทีพวกเขาอาจจะกล้าขึ้นในตอนกลางคืน ผมเชื่อว่าผมรู้ว่าแผนการอะไรที่พวกเขาพยายามจะใช้ เพราะมันเป็นสิ่งที่ผมเองก็จะต้องลองทำแน่ หากตกอยู่ในสภาพเดียวกับพวกเขา และโง่เขลาอย่างพวกเขา ผมเล่าเรื่องนี้ให้แคลเรนซ์ฟัง</p>
<p>"I think you are right," said he; "it is the obvious thing for them to try."</p>	<p>"ข้าคิดว่าท่านพูดถูก" แคลเรนซ์กล่าว "พวกเขาต้องลองทำเช่นนั้นเป็นแน่"</p>
<p>"Well, then," I said, "if they do it they are doomed."</p>	<p>"ถ้าอย่างนั้นล่ะก็" ผมเอ่ยขึ้น "ถ้าพวกเขาทำ พวกเขาก็ต้องพินาศ"</p>
<p>"Certainly."</p>	<p>"แน่นอน"</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“They won’t have the slightest show in the world.”</p>	<p>“พวกเขาจะไม่ได้แสดงอะไรในโลกแม้แต่ น้อย”</p>
<p>“Of course they won’t.”</p>	<p>“แน่นอนที่สุด”</p>
<p>“It’s dreadful, Clarence. It seems an awful pity.”</p>	<p>“แย่มากจริงๆ แคลเรนซ์ น่าเศร้าเหลือเกิน”</p>
<p>The thing disturbed me so, that I couldn’t get any peace of mind for thinking of it and worrying over it. So, at last, to quiet my conscience, I framed this message to the knights:</p>	<p>เรื่องนี้รบกวนใจผมจนไม่สามารถสงบสติได้ เพราะเอาแต่คิดและกังวลเรื่องนี้ ดังนั้นในที่สุดเพื่อให้จิตใจสงบลง ผมจึงได้เขียนข้อความนี้ถึงพวกอัศวิน</p>
<p>TO THE HONORABLE THE COMMANDER OF THE INSURGENT CHIVALRY OF ENGLAND: You fight in vain. We know your strength—if one may call it by that name. We know that at the utmost you cannot bring against us above five and twenty thousand knights. Therefore, you have no chance—none whatever. Reflect: we are well equipped, well fortified, we number fifty-four. Fifty-four what? Men? No, <i>minds</i>—the capablest in the world; a force against which mere animal might may no more hope to prevail against the granite barriers of England. Be advised. We offer you your lives; for the sake of your families, do not reject the gift. We offer you this chance, and it is the last: throw down your arms; surrender unconditionally to the Republic, and all will be forgiven.</p> <p>(Signed) The Boss.</p>	<p>เรียน ท่านผู้บัญชาการแห่งอัศวินอังกฤษผู้ก่อ ความไม่สงบ</p> <p>ท่านรบอย่างไรประโยชน์ เราสู้ถึงพลกำลัง ของท่านดี อาจกล่าวได้เช่นนั้น เราทราบว่าคุณไม่ สามารถนำกำลังอัศวินเกินกว่า 25,000 นายมาสู้กับ เราได้ ฉะนั้นท่านไม่มีโอกาส ไม่ว่าโอกาสใดๆ โปรด ทบทวน พวกเรามีอาวุธครบมือ มีป้อมปราการที่ แข็งแกร่ง เรามีกำลัง 54 คน 54 ที่ว่าคืออะไร คนหรือ ไม่ใช่ <i>มันสมอง</i> ต่างหาก จำนวนมันสมองที่มี ประสิทธิภาพที่สุดในโลก กองกำลังต่อสู้ซึ่ง เปรียบเสมือนป้อมหินอัคนีของอังกฤษ ซึ่งสัตว์ตัว ต้อยไม่อาจหวังที่จะมีชัยเหนือได้ โปรดทราบ เรา เสนอที่จะไว้ชีวิตท่านแล้ว เพื่อเห็นแก่ครอบครัวของ ท่าน จงอย่าได้ปฏิเสธของขวัญนี้ เราหยิบยื่นโอกาสนี้ ให้ท่าน และมันเป็นครั้งสุดท้าย วางอาวุธเสีย ยอมแพ้ ให้กับสาธารณรัฐโดยไม่มีเงื่อนไข แล้วทั้งหมดจะ ได้รับอภัยโทษ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
	(ลงนาม) นายใหญ่
<p>I read it to Clarence, and said I proposed to send it by a flag of truce. He laughed the sarcastic laugh he was born with, and said:</p>	<p>ผมอ่านให้แคลเรนซ์ฟัง และบอกว่าผมตั้งใจจะให้ทหารถือธงพักรบเป็นผู้ไปส่ง เขาหัวเราะอย่างเย้ยหยันแบบที่เขาได้รับการปลุกฝังมา และพูดว่า</p>
<p>“Somehow it seems impossible for you to ever fully realize what these nobilities are. Now let us save a little time and trouble. Consider me the commander of the knights yonder. Now then, you are the flag of truce; approach and deliver me your message, and I will give you your answer.”</p>	<p>“ดูเหมือนเป็นไปได้สำหรับท่านที่จะตระหนกอย่างเต็มที่เสียที่ว่าพวกชนชั้นสูงพวกนี้เป็นเช่นไร เรามาประหยัดเวลาและแรงของเราเถิด สมมุติว่าข้าเป็นแม่ทัพของเหล่าอัศวินนั้น เอละ ตอนนี้อย่างไร ท่านเป็นผู้ถือธงพักรบ เข้ามาใกล้ มอบสารของท่านให้กับข้า และข้าจะให้คำตอบแก่ท่าน”</p>
<p>I humored the idea. I came forward under an imaginary guard of the enemy's soldiers, produced my paper, and read it through. For answer, Clarence struck the paper out of my hand, pursed up a scornful lip, and said with lofty disdain—</p>	<p>ผมทำตามความคิดนี้ ผมลงมือภายใต้การควบคุมโดยทหารข้าศึกตามจินตนาการ หยิบสารออกมาและอ่านจนจบ สำหรับคำตอบ แคลเรนซ์กระซอกกระซิบไปจากมือผมพลางแสร้งปากเหยียดหยาม และกล่าวอย่างจองหองด้วยความรังเกียจว่า</p>
<p>“Dismember me this animal, and return him in a basket to the baseborn knave who sent him; other answer have I none!”</p>	<p>“เอาตัวมันไปสับเป็นชิ้นๆ แล้วใส่ตะกร้าส่งกลับไปให้กับไอ้ไพร่ชั้นต่ำที่ส่งมันมา ข้าไม่มีคำตอบอื่นจะให้”</p>
<p>How empty is theory in presence of fact! And this was just fact, and nothing else. It was the thing that would have happened, there was no getting around that. I tore up the paper and granted my mistimed sentimentalities a permanent rest.</p>	<p>ทฤษฎีช่างไร้สาระเมื่อเทียบกับความจริง! และนี่คือความจริงที่ถูกต้อง ไม่มีทางเป็นอย่างอื่น มันคือสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่มีทางหลีกเลี่ยง ผมฉีกกระดาษนั้นทิ้ง และทำให้ความเมตตาสงสารผิดเวลาล้ำเวลาของผมสงบลงได้เสียที</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>Then, to business. I tested the electric signals from the gatling platform to the cave, and made sure that they were all right; I tested and retested those which commanded the fences—these were signals whereby I could break and renew the electric current in each fence independently of the others, at will. I placed the brook connection under the guard and authority of three of my best boys, who would alternate in two-hour watches all night and promptly obey my signal, if I should have occasion to give it—three revolver-shots in quick succession. Sentry duty was discarded for the night, and the corral left empty of life: I ordered that quiet be maintained in the cave, and the electric lights turned down to a glimmer.</p>	<p>จากนั้นกลับมาเรื่องงาน ผมทดสอบสัญญาณไฟจากแท่นปืนกลหมุนเข้ามายังถ้ำ และดูให้แน่ใจว่าเรียบร้อยดี ผมทดสอบสัญญาณไฟควบคุมรั้วซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกนี้คือสัญญาณที่ผมสามารถตัดและต่อกระแสไฟฟ้าในรั้วแต่ละแถวได้อย่างเป็นเอกเทศจากรั้วอื่นๆ ผมทางเชื่อมลำธารอยู่ภายใต้การเฝ้าดูและอำนาจของเด็กหนุ่มที่เก่งที่สุดของผม 3 คน โดยเปลี่ยนเวรกันทุก 2 ชั่วโมง ตลอดทั้งคืน และทำตามสัญญาณจากผมทันที หากผมมีเหตุต้องให้สัญญาณ นั่นคือการยิงปืนพก 3 นัดติดกัน ไม่มีเวรยามสำหรับคืนนี้ และป้อมสังเกตการณ์ก็ถูกทิ้งให้ว่างเปล่า ผมได้สั่งให้เก็บตัวเงียบในถ้ำ และเปิดแสงไฟฟ้าให้สว่างเพียงริบหรี่</p>
<p>As soon as it was good and dark, I shut off the current from all of the fences, and then groped my way out to the embankment bordering our side of the great dynamite ditch. I crept to the top of it and lay there on the slant of the muck to watch. But it was too dark to see anything. As for sounds, there were none. The stillness was deathlike. True, there were the usual night sounds of the country—the whir of night birds, the buzzing of insects, the barking of distant dogs, the mellow lowing of far-off kine—but these didn't seem to break the stillness, they only intensified it, and added a gruesome melancholy to it into the bargain.</p>	<p>ทันทีที่มีดสนิทแล้ว ผมสับสวิตซ์ปิดกระแสไฟฟ้าจากรั้วทั้งหมด และจากนั้นก็คลำทางออกไปสู่บริเวณคันดินที่อยู่ติดหลุมระเบิดไดนาไมทางฝั่งของเรา ผมไต่ขึ้นไปบนยอดคันดินและนอนราบลงกับพื้นที่ลาดเอียงของชั้นเศษน้ำรังเกียจประดา มีต่างๆ เพื่อเฝ้าดู แต่ก็มืดเกินกว่าจะมองอะไรเห็น ไม่มีเสียงอะไรเลย เงียบสงบเหมือนความตาย จริงอยู่ที่ยังมีเสียงต่างๆ ตามปกติของยามค่ำคืนในชนบทอย่างเสียงตีปีกฟุบฟับของนกกลางคืน เสียงหวิวๆ ของแมลง เสียงเห่าของสุนัขจากที่ไกลออกไป และเสียงร้องท่อมต่ำของวัวตัวเมียที่อยู่ห่างไป แต่ดูเหมือนเสียงเหล่านี้ไม่ได้ทำลายความเงียบสงบ มีแต่ทำให้มันยิ่งรุนแรงขึ้น และยังเพิ่มความหดหู่ที่น่าสยดสยองเข้าไปอีก</p>
<p>I presently gave up looking, the night shut down so black, but I kept my ears strained to catch the least suspicious sound, for I judged I</p>	<p>ไม่ช้าผมก็ยอมแพ้ที่จะเพ่งมองแล้ว รัตติกาลมืดมืดเหลือเกิน แต่ผมยังคงเงี่ยหูฟังเพื่อคอยจับเสียงที่น่าสงสัยเล็กน้อยที่สุด เพราะผมตัดสินใจว่าผมเพียง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>had only to wait and I shouldn't be disappointed. However, I had to wait a long time. At last I caught what you may call indistinct glimpses of sound—dulled metallic sound. I pricked up my ears, then, and held my breath, for this was the sort of thing I had been waiting for. This sound thickened, and approached—from toward the north. Presently I heard it at my own level—the ridgetop of the opposite embankment, a hundred feet or more away. Then I seemed to see a row of black dots appear along that ridge—human heads? I couldn't tell; it mightn't be anything at all; you can't depend on your eyes when your imagination is out of focus. However, the question was soon settled. I heard that metallic noise descending into the great ditch. It augmented fast, it spread all along, and it unmistakably furnished me this fact: an armed host was taking up its quarters in the ditch. Yes, these people were arranging a little surprise party for us. We could expect entertainment about dawn, possibly earlier.</p>	<p>แค่ต้องรอ และผมคงไม่ผิดหวัง แต่ถึงอย่างนั้น ผมยังต้องรอนาน จนในที่สุดก็ได้ยินเสียงที่คุณอาจเรียกว่าเสียงที่ดังแผ่วๆ เพียงอึดใจ เหมือนเสียงโลหะกระทบกันเบาๆ ผมเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจและกลั้นหายใจ เพราะนี่คือสิ่งที่ผมรอคอย เสียงเริ่มดังขึ้น และใกล้เข้ามา ตรงมาจากทางทิศเหนือ ไม่ช้าผมได้ยินเสียงจากระดับที่ผมอยู่ ตรงขอบบนของคันดินฝั่งตรงข้าม ห่างไป 100 ฟุตหรือมากกว่านั้น จากนั้นผมก็เห็นแถวของจุดสีดำปรากฏขึ้นตามขอบคันดิน หัวคนหรือ ผมบอกไม่ได้ อาจจะไม่ใช่อะไรก็ได้ คุณไม่สามารถจะฟังพาสายตาของตัวเองได้เมื่อจินตนาการของคุณเตลิดไป อย่างไรก็ตามไม่ช้าคำถามนั้นก็ได้รับคำตอบ ผมได้ยินเสียงโลหะนั้นเคลื่อนที่ลงไปไหลมุนขนาดยักษ์ มันเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แผ่ขยายออกไปตามทาง และยิ่งทำให้ผมมั่นใจว่ากองทัพได้เข้ามาตั้งค่ายพักในหลุมแล้ว ใช่แล้ว คนพวกนี้กำลังจะจัดงานเลี้ยงลับๆ ให้เราประหลาดใจ เราจะได้สนุกกันแฉาวรุ่งสาง หรืออาจจะเร็วกว่านั้น</p>
<p>I groped my way back to the corral, now; I had seen enough. I went to the platform and signaled to turn the current onto the two inner fences. Then I went into the cave, and found everything satisfactory there—nobody awake but the working watch. I woke Clarence and told him the great ditch was filling up with men, and that I believed all the knights were coming for us in a body. It was my notion that as soon as dawn approached we could expect the ditch's ambuscaded thousands to swarm up over the embankment and make an assault, and be followed immediately by the rest of their army.</p>	<p>ขณะนี้ผมคลำทางกลับไปยังป้อมสังเกตการณ์ ผมได้เห็นมากพอแล้ว ผมตรงไปที่ยกพื้นและส่งสัญญาณเพื่อปล่อยกระแสไฟเข้าสู่รั้ว 2 แถวด้านใน จากนั้นผมก็เข้าไปในถ้ำ และพบว่าทุกอย่างที่นั่นทำให้ผมพอใจ ยังไม่มีใครตื่น ยกเว้นทหารยามที่กำลังเฝ้ายาม ผมปลุกแคลเรนซ์และบอกเขาว่าหลุมใหญ่เต็มไปด้วยทหารแล้ว และผมเชื่อว่าอัศวินทั้งหมดจะรวมตัวกันบุกเข้ามาหาเรา ผมคิดว่าทันทีที่ฟ้าสางเราคาดการณ์ได้เลยว่าอัศวินหลายพันคนที่ชุมนุมในหลุมจะรวมตัวกันจนล้นเลยคันดิน และจะเข้าโจมตี ตามด้วยการบุกของกองทัพที่เหลือในทันที</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
Clarence said:	แคลเรนซ์พูดว่า
“They will be wanting to send a scout or two in the dark to make preliminary observations. Why not take the lightning off the outer fences, and give them a chance?”	“พวกเขาคงต้องการส่งทหารสอดแนมออกมาในความมืดเพื่อสังเกตการณ์ก่อน ทำไมท่านไม่ปิดกระแสไฟที่รั้วด้านนอกก่อน และให้โอกาสพวกเขาสักนิดเล่าท่าน”
“I’ve already done it, Clarence. Did you ever know me to be inhospitable?”	“ข้าทำแล้วแคลเรนซ์ เจ้าเคยเห็นข้าเป็นคนไร้มิตรจิตขนาดนั้นเลยหรือ”
“No, you are a good heart. I want to go and—“	“ไม่เลย ท่านเป็นคนใจกว้าง ข้าอยากออกไปและ...”
“Be a reception committee? I will go, too.”	“เป็นคณะต้อนรับงั้นหรือ ข้าจะไปด้วย”
We crossed the corral and lay down together between the two inside fences. Even the dim light of the cave had disordered our eyesight somewhat, but the focus straightway began to regulate itself and soon it was adjusted for present circumstances. We had had to feel our way before, but we could make out to see the fence posts now. We started a whispered conversation, but suddenly Clarence broke off and said:	เราข้ามคอกสังเกตการณ์และนอนลงกับพื้นระหว่างรั้วด้านใน 2 แถว แม้ว่าแสงมัวๆ ของถ้ำจะทำให้ตาเรามองไม่เห็นอยู่บ้าง แต่การมองตรงไปข้างหน้าก็เริ่มเข้าที่ และในที่สุดเราก็ปรับสายตาดูมองเห็นเหตุการณ์ขณะนี้ได้ ก่อนหน้านี้เรายังต้องคลำทางไป แต่ตอนนี้เราสามารถมองเห็นเสาของรั้วได้แล้ว เราเริ่มคุยกันด้วยเสียงกระซิบ แต่จู่ๆ แคลเรนซ์ก็ร้องขึ้นมา
“What is that?”	“นั่นอะไร”
“What is what?”	“อะไรที่วาคืออะไรกัน”

ต้นฉบับ	บทแปล
"That thing yonder?"	"ที่อยู่เลยไปโน่น"
"What thing—where?"	"อะไร ตรงไหน"
"There beyond you a little piece—a dark something—a dull shape of some kind—against the second fence."	"นั่น บางอย่างสีดําเล็กๆ เลยท่านไป อะไร บางอย่างที่อยู่ข้างที่อ พาดอยู่กับรั้วแถวที่ 2 "
I gazed and he gazed. I said:	ผมเพ่งมอง และเขาเพ่งดู ผมเปรยว่า
"Could it be a man, Clarence?"	"ใช่คนรีเปล่า แคลเรนซ์"
"No, I think not. If you notice, it looks a lit— Why, it <i>is</i> a man—leaning on the fence!"	"ข้าว่าไม่ใช่ หากท่านสังเกตดู มันดูก่อน.. พระช่วย เป็นคนจริงๆ คนยืนพิงอยู่กับรั้ว!"
"I certainly believe it is; let's go and see."	"ข้าเชื่อว่าใช่แน่ๆ ไปเถอะ เราไปดูกัน"
<p>We crept along on our hands and knees until we were pretty close, and then looked up. Yes, it was a man—a dim great figure in armor, standing erect, with both hands on the upper wire—and of course there was a smell of burning flesh. Poor fellow, dead as a doornail, and never knew what hurt him. He stood there like a statue—no motion about him, except that his plumes swished about a little in the night wind. We rose up and looked in through the bars of his</p>	<p>เราคลานไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเกือบถึง และเราก็แหงนหน้าขึ้นดู ใช่ เป็นคนจริงๆ ร่างใหญ่สีดําในชุดเกราะ ยืนตรง พร้อมกับมือทั้งสองข้างจับอยู่ที่สายไฟเส้นบน และแน่นอนมีกลิ่นเนื้อไหม้ เพื่อนผู้นำสงสาร ตายสนิท และไม่มีวันได้รู้ว่าอะไรทำร้ายเขา เขายืนอยู่ตรงนั้นราวกับรูปปั้น ตัวเขาไม่เคลื่อนไหว ยกเว้นขนนกที่หมวกซึ่งสะบัดเล็กน้อยในสายลมยามค่ำ เรื่อยขึ้นและมองผ่านเข้าไปในซี่ช่องมองของหมวกเกราะ แต่เราก็นึกไม่ออกว่ารู้จักเขาหรือไม่ เพราะส่วนต่างๆ ของใบหน้าเขาดําและมืดเกินไป</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>visor, but couldn't make out whether we knew him or not—features too dim and shadowed.</p>	
<p>We heard muffled sounds approaching, and we sank down to the ground where we were. We made out another knight vaguely; he was coming very stealthily, and feeling his way. He was near enough, now, for us to see him put out a hand, find an upper wire, then bend and step under it and over the lower one. Now he arrived at the first knight—and started slightly when he discovered him. He stood a moment—no doubt wondering why the other one didn't move on; then he said, in a low voice, "Why dreamest thou here, good Sir Mar—" then he laid his hand on the corpse's shoulder—and just uttered a little soft moan and sunk down dead. Killed by a dead man, you see—killed by a dead friend, in fact. There was something awful about it.</p>	<p>เราได้ยินเสียงเบาๆ กำลังใกล้เข้ามา เราจึงกึ่งตัวลงนอนกับพื้นตรงที่ยืนอยู่ มองเห็นอัศวินอีกคนกลางๆ เขากำลังเข้ามาอย่างเงิบเขีบบ และกำลังคลำทางเดินไป เขาอยู่ใกล้มากพอที่เราจะเห็นเขาคำเจอสายไฟเส้นบน จากนั้นก็เอี้ยวตัวก้าวลอดใต้สายไฟเส้นนั้น ตอนนีเขามาถึงอัศวินคนแรกที่เราเจอแล้ว และผงะเล็กน้อยเมื่อเห็นเข้า เขายืนอยู่พักหนึ่ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขากำลังสงสัยว่าทำไมอัศวินผู้นั้นไม่เดินต่อไป แล้วเขาก็พูดขึ้นเบาๆ ว่า "ยืนฝันหวานอะไรอยู่ที่นี่หรือท่านเซอร์มาร์..." พร้อมวางมือลงบนบ่าของศพ และเปล่งเสียงครางเบาๆ แล้วล้มลงสิ้นใจ ถูกฆ่าตายโดยคนตาย จะว่าไปแล้วที่จริงเขาถูกฆ่าโดยเพื่อนที่ตายไปแล้ว มีอะไรบางอย่างแยกที่เดียวเกี่ยวกับเรื่องนี้</p>
<p>These early birds came scattering along after each other, about one every five minutes in our vicinity, during half an hour. They brought no armor of offense but their swords; as a rule they carried the sword ready in the hand, and put it forward and found the wires with it. We would now and then see a blue spark when the knight that caused it was so far away as to be invisible to us; but we knew what had happened, all the same, poor fellow; he had touched a charged wire with his sword and been elected. We had brief intervals of grim stillness, interrupted with piteous regularity by the clash made by the falling of an ironclad; and this sort of thing was going on, right along, and was very creepy, there</p>	<p>คนที่ตื่นแต่เช้าเหล่านี้กระจายกำลังตามกันมา ตลอดครึ่งชั่วโมงนี้ จะมีคนหนึ่งเข้ามาในเขตของเราเรื่อยๆ ทุก 5 นาที พวกเขาไม่มีอาวุธอื่นนอกจากดาบ และตามปกติพวกเขาถือดาบเตรียมพร้อมอยู่ในมือ และจับดาบเล็งไปข้างหน้า ดาบจึงไปแตะกับสายไฟ เราจึงได้เห็นแสงสีฟ้าวาบขึ้นและดับลงครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่ออัศวินผู้ทำให้เกิดประกายไฟอยู่ไกลออกไปจนเรามองไม่เห็นตัวเขา แต่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นเรื่องเดิมทุกอย่าง อัศวินผู้นำสงสาร ดาบของเขาไปถูกสายไฟที่มีกระแสไฟฟ้าเข้าและได้เป็นผู้โชคดี เรามีช่วงเว้นระยะสั้นๆ ของความเงิบบังนที่นำกลัว ซึ่งถูกขัดจังหวะด้วยสิ่งน่าสังเวชเดิมโดยเสียงดังสนั่นของการล้มลงของอัศวินในชุดเกราะเหล็ก และสิ่งเหล่านี้ก็ดำเนินควบคู่กันไป ที่นั่นท่ามกลางความมืดและความเดียวดาย ช่างน่าขนหัวลุกนัก</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
in the dark and lonesomeness.	
<p>We concluded to make a tour between the inner fences. We elected to walk upright, for convenience sake; we argued that if discerned, we should be taken for friends rather than enemies, and in any case we should be out of reach of swords, and these gentry did not seem to have any spears along. Well, it was a curious trip. Everywhere dead men were lying outside the second fence—not plainly visible, but still visible; and we counted fifteen of those pathetic statues—dead knights standing with their hands on the upper wire.</p>	<p>เราตกลงใจที่จะลงไปเดินดูพื้นที่ระหว่างรั้วชั้นใน เราเลือกที่จะเดินตัวตรงเข้าไปเพื่อความสะดวก เราถกเถียงกันว่าถ้าถูกเห็นเข้าพวกเขาน่าจะเข้าใจว่าเราเป็นพวกเดียวกันมากกว่าศัตรู และไม่ว่าในกรณีใดเราก็ไม่อยู่ในระยะของดาบ และดูเหมือนสุภาพบุรุษชั้นสูงพวกนี้จะไม่มียอดติดมาด้วย อืม นี่เป็นการเดินทางที่ประหลาด ทุกๆ ที่มีศพนอนอยู่นอกรั้วแถวที่ 2 มองเห็นไม่ชัดนัก แต่ยังเห็นได้ และเรานับรูปปั้นที่น่าสมเพชเหล่านี้ได้ 15 ตัว ศพของอัศวินที่ตายทั้งที่ยืนอยู่และมีมือตะแคงอยู่บนสายไฟเส้นบน</p>
<p>One thing seemed to be sufficiently demonstrated: our current was so tremendous that it killed before the victim could cry out. Pretty soon we detected a muffled and heavy sound, and next moment we guessed what it was. It was a surprise in force coming! I whispered Clarence to go and wake the army, and notify it to wait in silence in the cave for further orders. He was soon back, and we stood by the inner fence and watched the silent lightning do its awful work upon that swarming host. One could make out but little of detail; but he could note that a black mass was piling itself up beyond the second fence. That swelling bulk was dead men! Our camp was enclosed with a solid wall of the dead—a bulwark, a breastwork, of corpses, you may say. One terrible thing about this thing was the absence of human voices; there were no cheers, no war cries; being intent upon a surprise, these men moved as noiselessly as they could; and always when</p>	<p>มีอย่างหนึ่งที่ได้ถูกสาธิตให้เห็นอย่างชัดเจนคือกระแสไฟของเรามีกำลังมหาศาลมากจนสามารถฆ่าเหยื่อได้ก่อนที่พวกเขาจะทันร้องออกมาเสียอีก ไม่ช้าเราก็ได้ยินเสียงอู้อี้และเสียงดังอีก และเวลาต่อมาเราเดาว่ามันคืออะไร เรื่องประหลาดใจกำลังมา! ผมกระซิบบอกแคลเรนซ์ให้กลับไปปลุกกองทัพ และบอกให้คอยอยู่เงียบๆ ในถ้ำรอคำสั่งต่อไป ไม่นานเขาก็กลับมา เรายืนอยู่ใกล้กับรั้วชั้นใน และมองดูแสงสว่างวาบที่เงิบกริบทำงานอันชั่วร้ายของมันกับกองทัพที่เคลื่อนเข้ามา ใครก็สามารถมองเห็นรายละเอียดได้เพียงเล็กน้อย แต่อาจบอกได้ว่ามีกลุ่มก้อนสีดำทับถมกันอยู่หลังรั้วแถวที่ 2 กลุ่มก้อนที่กำลังเพิ่มพูนขึ้นนี่คือคนตาย ค่าของเรากลุ่มก้อนด้วยกำแพงแน่นหนาของคนตาย ป้อมปราการ เนิน กำบังที่เกิดจากซากศพ อะไรทำนองนั้น สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจในเรื่องนี้คือการขาดสำเนียงของมนุษย์ ไม่มีเสียงโห่ร้องยินดี หรือเสียงกู่ร้องในการทำสงคราม ด้วยความตั้งใจจะสร้างความประหลาดใจ อัศวินเหล่านี้พยายามเคลื่อนไหวอย่างเงิบกริบเท่าที่จะทำได้ และทุกครั้งแถวหน้าใกล้ถึงจุดที่เหมาะสมจะเตรียมร้องตะโกนแน่นนอน พวกเขาไปถูกสายไฟมรณะเข้าและล้มลงเสีย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>the front rank was near enough to their goal to make it proper for them to begin to get a shout ready, of course they struck the fatal line and went down without testifying.</p>	<p>ก่อนที่จะได้ร้องตะโกนออกมา</p>
<p>I sent a current through the third fence, now; and almost immediately through the fourth and fifth, so quickly were the gaps filled up; I believed the time was come, now, for my climax; I believed that that whole army was in our trap. Anyway, it was high time to find out. So I touched a button and set fifty electric suns aflame on the top of our precipice.</p>	<p>ตอนนี้ผมปล่อยกระแสไฟฟ้าเข้าไปยังรั้วแถวที่ 3 และตามด้วยแถวที่ 4 และ 5 เกือบจะในทันที ที่ว่างถูกเติมเต็มอย่างรวดเร็ว ผมเชื่อว่าเวลานั้นมาถึงแล้ว ตอนนี้ สำหรับช่วงที่สนุกที่สุดในเรื่องของผม ผมเชื่อว่ากองทัพทั้งหมดอยู่ในกับดักของเราแล้ว อย่างไรก็ตาม เป็นเวลาเหมาะที่จะลอง ผมจึงกดปุ่ม ทำให้ดวงอาทิตย์ไฟฟ้า 50 ดวงสว่างเจิดจ้าบนยอดผาของเรา</p>
<p>Land, what a sight! We were enclosed in three walls of dead men! All the other fences were pretty nearly filled with the living, who were stealthily working their way forward through the wires. The sudden glare paralyzed this host, petrified them, you may say, with astonishment; there was just one instant for me to utilize their immobility in, and I didn't lose the chance. You see, in another instant they would have recovered their faculties, then they'd have burst into a cheer and made a rush, and my wires would have gone down before it; but that lost instant lost them their opportunity forever; while even that slight fragment of time was still unspent, I shot the current through all the fences and struck the whole host dead in their tracks! <i>There was a groan you could hear!</i> It voiced the death pang of eleven thousand men. It swelled out on the night with awful pathos.</p>	<p>ให้ตายสิ ช่างเป็นภาพที่น่าดูอะไรอย่างนี้! เราถูกปิดล้อมด้วยกำแพงศพถึง 3 แถว รั้วแถวอื่นๆ ก่อนข้างเกือบจะเต็มไปด้วยพวกที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งกำลังค่อยๆ ย่องเข้ามายังสายไฟ แสงสว่างจ้าอย่างฉับพลันทำให้กลุ่มทหารชะงักไปทันที พวกเขาหวาดกลัว จะว่าอย่างนั้นก็ได้ ด้วยความตื่นตะลึง มีเวลาชั่วขณะสำหรับผมที่จะใช้ประโยชน์จากการหยุดชะงักที่จะเคลื่อนที่เข้ามาของพวกเขา และผมก็ไม่พลาดโอกาสนั้น ลองคิดดู ในช่วงระยะเวลาถัดจากนั้นถ้าพวกเขารวบรวมสติได้ แล้วแผดเสียงร้องตะโกนและบุกเข้ามา รั้วไฟฟ้าของผมก็คงล้มลงไปก่อน แต่เสี้ยววินาทีที่เสียไปนั้นทำให้พวกเขาสูญเสียโอกาสของตัวเองไปตลอดกาล ขณะที่พวกเขายังคงไม่รู้จักใช้ประโยชน์อะไรจากเสี้ยววินาทีนั้น ผมก็ปล่อยกระแสไฟฟ้าเข้าไปยังรั้วทั้งหมด และช็อคกองทัพทั้งหมดตายระหว่างทางนั่นเอง! มีเสียงครวญครางที่ดังจนคุณสามารถได้ยิน! เสียงของความเจ็บปวดแสนสาหัสของชาย 11,000 คน ดังอยู่ในความมืดด้วยความน่าเวทนาอย่างยิ่ง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>A glance showed that the rest of the enemy—perhaps ten thousand strong—were between us and the encircling ditch, and pressing forward to the assault. Consequently we had them <i>all!</i> and had them past help. Time for the last act of the tragedy. I fired the three appointed revolver shots—which meant:</p>	<p>ผมเหลือบดูศัตรูที่เหลือ ซึ่งอาจจะมี 10,000 คน อยู่ระหว่างเราและคลองรอบๆ และกำลังเร่งฝีเท้าเข้ามาหมายจะโจมตี ด้วยเหตุนี้เราจึงได้ตัวพวกเขาทั้งหมด! และถึงมือเราในสภาพซากศพ ถึงเวลาสำหรับบองก์สุดท้ายของละครโศกนาฏกรรมแล้ว ผมยิงปืนพก 3 นัดตามที่นัดหมายและนั่นหมายถึง</p>
<p>“Turn on the water!”</p>	<p>“ปล่อยน้ำได้!”</p>
<p>There was a sudden rush and roar, and in a minute the mountain brook was raging through the big ditch and creating a river a hundred feet wide and twenty-five deep.</p>	<p>ทันใดก็มีเสียงน้ำหลากและคำรามครืนดังสนั่น ภายใน 1 นาทีสายธารน้ำจากภูเขาก็กวักเข้ามาสู่คลองใหญ่ และทำให้เกิดแม่น้ำกว้าง 100 ฟุต และลึก 25 ฟุต</p>
<p>“Stand to your guns, men! Open fire!”</p>	<p>“ประจำแท่นปืน! ยิง!”</p>
<p>The thirteen gattlings began to vomit death into the fated ten thousand. They halted, they stood their ground a moment against that withering deluge of fire, then they broke, faced about and swept toward the ditch like chaff before a gale. A full fourth part of their force never reached the top of the lofty embankment; the three-fourths reached it and plunged over—to death by drowning.</p>	<p>ปืนกลหมุนทั้ง 13 กระบอก เริ่มสำรอกความตายเข้าใส่ชายชะตาขาด 10,000 คน พวกเขาชะงัก ยืนนิ่งกับที่รับพายุกระสุนแห่งการทำลายล้างชั่วระยะหนึ่ง จากนั้นก็แตกฮือ หันหลังกลับและมุ่งตรงไปยังคลองเหมือนกับฟางที่ถูกพายุพัด ทหารทั้งหมด 1 ใน 4 ส่วนของกองกำลังไปไม่ถึงจุดสูงสุดของคันดินสูง อีก 3 ใน 4 ไปถึงที่นั่น และกระโดดลงน้ำจึงต้องพบความตายด้วยการจมน้ำ</p>
<p>Within ten short minutes after we had opened fire, armed resistance was totally annihilated, the campaign was ended, we fifty-four were masters of England! Twenty-five</p>	<p>ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียง 10 นาที หลังจากเปิดฉากยิง กองกำลังต่อต้านติดอาวุธก็ถูกกวาดล้างจนหมดสิ้น การรบจบลง พวกเราทั้ง 54 คน เป็นใหญ่เหนืออังกฤษ มีชาย 25,000 คนนอนตายอยู่</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
thousand men lay dead around us.	รอบตัวเรา
<p>But how treacherous is fortune! In a little while—say an hour—happened a thing, by my own fault, which—but I have no heart to write that. Let the record end here.</p>	<p>แต่โชคชะตาช่างผกผันนัก! ในเวลาไม่นาน อาจแค่ 1 ชั่วโมง สิ่งหนึ่งก็เกิดขึ้น เกิดจากความผิดพลาดของผมเอง ซึ่ง.. แต่ผมไม่มีกำลังใจจะเขียน เรื่องนั้น ขอจบบันทึกไว้ตรงนี้</p>

บทที่ 6

บทสรุป

ในการแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของมาร์ก ทเวน ผู้วิจัยมุ่งศึกษาและวิเคราะห์เพื่อหาวิธีการแปลและรูปแบบการแปลที่เหมาะสมในการแปลนวนิยายที่มีลักษณะเป็นการวิจารณ์โดยใช้ถ้อยคำประชดประชันที่ก้าวร้าว รุนแรง และเหตุการณ์ที่โหดร้าย แต่ยังคงแฝงไปด้วยอารมณ์ขัน โดยมีสมมุติฐานที่ตั้งไว้เบื้องต้น คือ การแปลนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ควรใช้ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย และทฤษฎีวิัจจนกรรม เป็นหลัก จะช่วยให้ได้บทแปลที่สามารถถ่ายทอดสารและอรรถรสเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับที่นำเสนออารมณ์ขันเชิงเสียดสีโดยใช้ความก้าวร้าวรุนแรงได้

สืบเนื่องจากสมมุติฐานข้างต้น ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย และทฤษฎีวิัจจนกรรม รวมไปถึงทฤษฎีและแนวคิดทางการแปลอื่นๆ ได้แก่ แนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์ ทฤษฎี Skopostheorie ภาษาศาสตร์สังคม แนวคิดการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร และแนวทางการแปลตัวบทแบบ Dynamic Equivalence ตามแนวคิดของยูจิน เอ. ไนดา หลังจากนั้น เพื่อความเข้าใจในตัวบทต้นฉบับอย่างถ่องแท้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์มาเป็นแนวทาง โดยศึกษาองค์ประกอบภายใน คือ บริบทต้นฉบับ เช่น ประเภทของตัวบท โครงเรื่อง แก่นเรื่อง และน้ำเสียงผู้เขียนที่นำเสนอผ่านการแสดงความคิดเห็นของตัวละครหลัก ตลอดจนศึกษาองค์ประกอบภายนอกไม่ว่าจะเป็นบริบทสถานการณ์สื่อสารและบริบททางวัฒนธรรม ได้แก่ ประวัติผู้ประพันธ์ ผู้รับสาร รวมไปถึงสภาพสังคมในยุคศตวรรษที่ 6 และ

19

ในการวางแผนการแปลนั้น ผู้วิจัยกำหนดแนวทางการแปลโดยพิจารณาปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ประเภทของตัวบท ลักษณะการใช้ภาษา และวัตถุประสงค์ในการแปล นอกจากนี้ในการวางแผนการแปลผู้วิจัยยังได้เลือกรูปแบบการแปลแบบครบความเป็นหลัก และผสมผสานกับการแปลแบบสื่อความ เพื่อให้ได้บทแปลที่มีความเป็นธรรมชาติ สามารถรักษาความหมายได้ครบถ้วน อีกทั้งยังสามารถรักษาแก่นลีลาและกลวิธีการใช้ภาษาของผู้ประพันธ์ไว้ได้

จากนั้นผู้วิจัยจึงได้เริ่มแปล และพบปัญหาซึ่งสามารถแบ่งเป็น 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ ปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างทางด้านภาษา และปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรม สำหรับปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างทางด้านภาษานั้นแยกย่อยได้ 6 ประการ ได้แก่ เครื่องหมายวรรคตอน การขาดคำเทียบเคียงในการถ่ายทอดความหมายทางไวยากรณ์ การใช้คำสรรพนาม

ลักษณะโครงสร้างประโยค การแปลไวยากรณ์ภาพพจน์ และการแปลคำอุทาน ส่วนปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่พบในการแปลตัวบทต้นฉบับนี้ คือ ปัญหาการถ่ายทอดคำศัพท์ชื่อเฉพาะของสถานที่ คำเรียกชนชั้น ตลอดจนบุคคลและเหตุการณ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์ เนื่องจากสังคมและวัฒนธรรมของภาษาต้นทางและภาษาปลายทางมีความแตกต่างกัน

สำหรับแนวทางแก้ปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยพบว่าทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายและทฤษฎีวิจ্ঞนกรรมสามารถแก้ไขปัญหาการแปลได้อย่างเหมาะสม กล่าวคือ การนำทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายมาใช้ในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ ช่วยทำให้ผู้วิจัยหลุดพ้นจากโครงสร้างของภาษาในตัวบทต้นฉบับ และสามารถถ่ายทอดสารจากตัวบทต้นฉบับมาเป็นตัวบทภาษาฉบับแปลได้อย่างเป็นธรรมชาติ ขณะเดียวกันในเมื่อผู้วิจัยมีเป้าหมายการแปลเพื่อให้ได้บทแปลที่สามารถก่อให้เกิดความรู้สึกเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับ การนำทฤษฎีวิจ্ঞนกรรมมาประยุกต์ใช้ สามารถทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงเจตนาของผู้ประพันธ์ และสามารถเลือกสรรวิธีการถ่ายทอดบทแปลที่สามารถสื่อถึงเจตนาดังกล่าวได้เช่นเดียวกัน

เมื่อเสร็จสิ้นขั้นตอนการแปลแล้ว เพื่อเป็นการประกันคุณภาพงานแปล ผู้วิจัยนำบทแปลมาตรวจทานและแก้ไขให้มีความถูกต้องและครบถ้วนในแง่ของความหมาย รวมทั้งปรับแก้บทแปลให้มีความเป็นตัวบทภาษาไทยที่เป็นธรรมชาติ

โดยสรุป หลังจากได้ศึกษาทฤษฎีแนวคิดการแปล วิเคราะห์ตัวบท วางแผนการแปล กำหนดรูปแบบการแปล และเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาแล้ว จึงสามารถสรุปได้ว่าการแปลตัวบทนวนิยายที่มีการใช้ถ้อยคำรุนแรงในการเสียดสี ประชดประชัน และยังใช้เหตุการณ์ที่โหดร้ายสร้างความตลกขบขัน ควรนำทฤษฎีหรือแนวคิดการแปลต่างๆ มาใช้ประกอบกัน เนื่องจากสามารถรักษาทั้งสารและลีลา ตลอดจนจนได้บทแปลที่มีความเป็นธรรมชาติอีกด้วย

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

Ancien Régime [Online]. Available from:

http://en.wikipedia.org/wiki/Ancien_R%C3%A9gime [2006, November 26]

Baetzhold, Howard G. 1970. Mark Twain and John Bull: The British Connection.

London: Indiana University Press.

Baker, Mona.ed. 1998. Routledge Encyclopedia of Translation Studies. London: Routledge.

Bassnett, Susan. 2002. Translation Studies. 3rd ed. New York : Routledge.

Benvenuto Cellini [Online]. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Benvenuto_Celini

[2006, November 28]

Burial [Online]. Available from:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Burial> [2007, April 28]

Carey, Gary. 1990. Cliff's Notes "A Connecticut Yankee in King Arthur's Court". New York:

Cliff's Notes.

Charles II of England [Online]. Available from:

http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_II_of_England

Classicnote, A Connecticut Yankee in King Arthur's Court [Online]. Available from:

<http://www.gradesaver.com/classicnote/Title/connecticut/themes.html> [2006, April 6]

Delisle, Jean M. 1998. Translation: An Interpretive Approach. Ottawa : University of Ottawa

Press.

Dynamic equivalence [Online]. Available from:

http://en.wikipedia.org/wiki/Dynamic_equivalence [2006, April 2]

Hatim, B., and Mason, I., 1997. The Translator as Communicator. London and

New York: Routledge.

History of Anglo-Saxon England [Online]. Available from:

http://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Anglo_Saxon_England [2006, October 8]

George Villiers, 1st Duke of Buckingham [Online]. Available from:

http://en.wikipedia.org/wiki/George_Villiers,_1st_Duke_of_Buckingham [2006, December 3]

Guratana, Aphiradi. 1966. Mark Twain: His Development as a writer. Master's Thesis, Department of English, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.

Jack Cade [Online]. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Jack_Cade [2006, December 5]

King Arthur [Online]. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/King_Arthur [2006, October 8]

Le Morte d'Arthur [Online]. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Le_Morte_d%27Arthur [2006, November 24]

Marguerite de Navarre [Online]. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Marguerite_de_Navarre [2006, December 2]

Medieval History of England [Online]. Available from: <http://www.medieval-life.net> [2006, October 11]

Medieval Life & The Hundred Years War [Online]. Available from: http://www.hym.com/books/history/1_Help_C.htm [2007, January 5]

Mortimer [Online]. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Mortimer> [2006, October 8]

Nida, Eugene A. 2001. Context in translating. Amsterdam : John Benjamins.

Nida, Eugene A. 1954. Customs and cultures. 1st ed. New York : Harper&Brothers.

Railton, Stephen. Industrializing the 6th Century [Online]. Available from: <http://etext.lib.virginia.edu/railton/yankee/cyhomp.html> [2006, April 11]

Renkema, Jan . 1993. Discourse Studies : An Introductory Textbook . Amsterdam/Philadelphia: John Benjamin Publishing.

Robinson, Forrest G., ed. 1998. The Cambridge Companion to Mark Twain. New York: Cambridge University Press.

Ross, David. Feudalism and Medieval Life [Online]. Available from: http://www.britainexpress.com/History/Feudalism_and_Medieval_life_htm

Simon de Montfort, 6th Earl of Leicester [Online]. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Simon_de_Monfort,_6th_Earl_of_Leicester [2006, October 8]

Smith, Henry Nash, ed. 1993. Mark Twain A Collection of Critical Essays. New York: Eaglewood Cliffs.

The Columbia Encyclopedia, Gaveston, Piers [Online]. Available from: http://www.questia.com/library/encyclopedia/gaveston_piers.jsp?l=G7p=1 [2006, December 3]

Thomas, Robert L. Dynamic Equivalence: A Method of Translation [Online]. Available from: <http://www.tms.edu/tmsj1g.pdf> [2006, April 2]

Twain, Mark. 2004. A Connecticut Yankee in King Arthur's Court. New York: Signet Classics.

ภาษาไทย

คึกฤทธิ์ ปราโมช,ม.ร.ว. 2544. ฝรั่งตัดดินา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า 2000.

จิระพรพรษ์ บุญยเกียรติ และคณะ. 2540. ศาสตร์การแปล รวมบทความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ดวงตา สุกพล. 2541. ทฤษฎีและกลวิธีการแปล. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทองทิพย์ พูลลาภ. 2547. “การวิเคราะห์ต้นฉบับประเภทวรรณกรรมเพื่อการแปล” เอกสารประกอบการสอนวิชาศาสตร์การแปลและวาทกรรมวิเคราะห์. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

นันทนา กบิลกาญจน์. 2546. ประวัติศาสตร์และอารยธรรมโลกสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร.

นววรรณ พันธุเมธา. 2547. คลังคำ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อมรินทร์พรินติ้ง.

แผนกเทคโนโลยีสารสนเทศ อัครสังฆมณฑล กรุงเทพมหานคร. ศีลอภัยบาปกับส่วนประกอบต่างๆ ของศีลอภัยบาป [Online]. แหล่งที่มา: <http://www.catholic.or.th/spiritual/article/lent/le07.html> [26 เมษายน 2550]

พงษ์ศรี เลขวัฒน์. 2520. สังคมอเมริกันร่วมสมัย. กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจเทรดดิ้ง.

แพรวพราว จีระวิบูลวรรณ. 2539. การศึกษาเปรียบเทียบอารมณชั้นในนวนิยายของ ชาร์ลส์ ดิคเกนส์ กับ มาร์ค ทเวน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์. 2547. เอกสารประกอบการบรรยายวิชาศาสตร์การแปลและ

- วาทกรรมวิเคราะห์. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)
 มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา. 2548. การแปล: หลักการและการวิเคราะห์. พิมพ์ครั้งที่ 1.
 กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2545. ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีและประกาศราชบัณฑิตยสถาน เรื่อง
 กำหนดชื่อประเทศ ดินแดน เขตการปกครอง และเมืองหลวง. พิมพ์ครั้งที่ 2.
 กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร:
 นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- วรรณภา แสงอร่ามเรือง. 2545. ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โครงการ
 เผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลยา วิวัฒน์ศร. 2542. การแปลวรรณกรรม. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ
 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลยา วิวัฒน์ศร. 2538. วรรณวิจิตร. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สัญฉวี สายบัว. 2538. หลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. “ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ
 ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 106 ตอนที่ 153,” 14 กันยายน 2532.
- สุธีณี แจ่มอุทัย. 2546. กษัตริย์อาร์เธอร์และอัศวินโต๊ะกลมในนวนิยายเรื่องอะ คอนเนกทีคัต แยกก็
 อิน คิง อาเธอร์ส คอร์ดของมาร์ก ทเวน และนวนิยายเรื่องเดอะ วันส์ แอนด์ ฟิวเจอร์ คิง
 ของ ที. เอช. ไวต์. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพรรณณี ปิ่นมณี. 2546. การแปลชั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- สุริย์ญา ชูช่วย. 2545. การแสวงหาความสุขและคุณค่าของชีวิต กรณีศึกษาที่คนกลุ่มคนต่างวัยใน
 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. ภาควิชาจริยศาสตร์ศึกษา บัณฑิต
 วิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุริยา รัตนกุล. 2545. อารยธรรมตะวันตก: อารยธรรมยุคกลาง. นนทบุรี: วิทยาลัยศาสนศึกษา
 มหาวิทยาลัยมหิดล.
- แสงโสม เกษมศรี,ม.ร.ว. 2520. ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทย
 วัฒนาพานิช

แสงโสม เกษมศรี,ม.ร.ว. 2525. ประวัติศาสตร์ยุคกลางหรือมัธยมสมัย. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณกิจ.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2541. ภาษาศาสตร์สังคม.กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิรวดี ไตลังคะ. 2546. ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุตร จารุรัตน์และคณะ. 2547. คิงอาร์เธอร์กับอัศวินโต๊ะกลม. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ พี.

วาทีนพับลิเคชั่น.

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวปณยา สุไลมาน สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2544 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร
ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ.2546